

ചെറുക്കമാപ്പസ്ഥാനം

എ. പി. പോൾ

ചെറുക്കമാപ്രസാദം

എ.പി.പോൾ

പ്രസാധകക്ഷാർ

സഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘ

നാഷനൽ എക്സ്‌പ്ലോയർ

കോട്ടയം

വില ക. 3.50

എ.പി.പോളിഗേറ്റ്

കൂതികൾ

സൊവർസാഹിത്യം	(ലക്ഷ്മാഗ്രമം)
ചെറുകമാപ്പമാനം	"
സാഹിത്യവിചാരം	(ഉപന്യാസങ്ങൾ)
ഗദ്യഗതി	"
ഒരുരുനിരീക്ഷണം	"
പ്ലഞ്ച് (തജ്ജമ)	(നാടകം)

S2625 B149 65/71-72 7-2000 BP 105

“നൃനതകൾ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു
രസാവഹമായ ഒരു തൊഴിലാണെ
നും ഇതെഴുതുന്നയാർക്കു തോന്തി
ടിപ്പ്. എക്കുള്ളിൽ കഷായംപോലെ
അംതച്ചിപ്രദമാണു് ദോഷവിമർശ
നും. പക്ഷേ, കഷായംപോലെ
തന്നെ അതു ചില സൗംഖ്യങ്ങളിൽ
അവശ്യവുമാണെന്നു വന്നേക്കാം.”

ഉള്ളടക്കം

പ്രസാധകക്കരിച്ച്	9
മവവര	17
പ്രാരംഭം	25
വിഷയാദാനം	34
കമാബോജി	44
കമാത്രപണം	57
ആദ്യന്തങ്ങൾ	88
ആഭ്യാസരീതികൾ	108
പാത്രവിധാനം	125
സംശ്ലേഷണം	141
തലക്കെട്ട്	156
അന്നപുന്യം	164

പ്രസാധകക്കരിപ്പ്

അനുധനികമലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ഏററെ വിപുലമായ ശാഖയാണ് ചെറുകമ. ഉത്തവിച്ചിട്ടു കാലമധികമായിട്ടിരുക്കില്ലോ, ഇന്നരംസാഹിത്യം വകുളാട്ട് തട്ടിച്ചുനോക്കിയാൽ തുടർത്ത് വളർച്ചയെ തനിയ പ്രസ്ഥാനവും ഇതുതന്നെ. അന്യംശകളിലെ കൃതികളിൽ ഒപ്പ് നീല്പുത്രക്ക കുനികൾ നമുക്കണ്ണായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവ ചെറുകമകൾ മാത്രമാണോ ചുരുക്കിപ്പിന്താൽ സാഹിത്യവിഭ്യാസമിക്കും. സാധാരണ ബന്ധാധനകാരനും നൗമോലൈ ശ്രദ്ധേയമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ചെറുകമാപ്രസ്ഥാനം.

ഓരോ കലാഗ്രൂപ്പത്തിന്റെയും വളർച്ചയോടുകൂടി തന്നെന്ന അതിനെ ബന്ധിക്കുന്ന വിമർശനം വളരുന്നു വരാറുണ്ട്—മുണ്ടത്തിലെന്നല്ല വലുപ്പത്തിലും. മലയാളചെറുകമാകാരങ്ങാരെ വിലയിരുത്തുന്നവയും ചെറുകമാസമാഹാരങ്ങളെ നിരീക്ഷിക്കുന്നവയുമായി കൂടുതലുപരന്നുവരുന്നു—പുട്ടിട്ടിട്ടുണ്ട്. പഠനാർഥവും മാലികവുമായ പല ദശങ്ങളും. അവയിൽ പ്രത്യേകിപ്പുട്ടിട്ടുണ്ട്. വിമർശകരുടെ പാടവവും വായനക്കാരൻ്റെ സഹായത്വവും. ഉൺക്കരഞ്ചാട്ടവമായി ഇംഗ്ലീഷ് പോകുന്നതും എന്നു ഈ അനബ്ലവങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു. എങ്കിലും മാലികമുലപ്പുങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി, വായനക്കാരനും ഉത്തമകലാസ്പാദനത്തിനും അനൗപേക്ഷണീയമായ ശിക്ഷണവും കമാരചന്ത്രങ്ങൾ പ്രയോജനപ്പെടുന്ന സാങ്കേതികവിശകലനങ്ങളും. വേണ്ടതു തുലക്കാളിക്കുന്നതായി മലയാളഭാഷയിൽ ഈ വരെ ഒരു ഗ്രന്ഥം മാത്രമേ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എം. പി. പേരാളിൻ്റെ ‘ചെറുകമാപ്രസ്ഥാനം’, ‘വണ്ണകമാപ്രസ്ഥാനം’ എന്ന പേരിൽ, 1932-ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. രണ്ടാംപത്തിപ്പ് 1946-ലും. ഇക്കഴിഞ്ഞാ

ഇങ്ങപത്രവപ്പ് തീനിട്ടും⁹ ഈ വിഷയത്തെ പറയ്യുവിളബ്ദം രണ്ടാമത്തോടു ഗ്രന്ഥം മലയാളത്തിലെങ്കാട്ടി തന്നതിന്റെ കാരണം നമ്മുടെ സാഹിത്യവിമർശക നായകരുടെ അന്നാസ്വാധാജനനം¹⁰ എന്നെങ്കാം ഗണ്ണിക്കുന്നീ ലി. മലയാളഭാഷയുടെ ഏറ്റവും അത്രുതകരമായ വഴി ചുമ്പുകൾ ഇവ കാലാധ്യാത്മകരിൽ, സ്വഷ്ടിപരമോ വിമർശനാത്മകമോ ആയി ആധുനികമലയാളസാഹിത്യ ത്തിലുള്ള സകല കൃതികളുടെയും ജനനാളുകളും ആദ്യേഷിക്കുന്ന ഈ കാലാധ്യാത്മകരിൽ, ഈ ഒരു വിഷയം മാത്രം വിസ്തുരിക്കപ്പെട്ട് എന്ന പറയുക വിഷമമാണ്. കവച്ചവയ്ക്കു എഴുപ്പുമില്ലാത്ത ഒരു കൃതിയിലെ നിലനില്ലാണ് ഇതറവിമർശകരു ഇക്കാര്യത്തിൽ വിമർശിക്കാക്കിയതെന്നാണ്¹¹ പ്രസാധകരായ എന്നെങ്കിലും ഒരു വിനീതമായ അനുമാനം.. ഈ ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കുശേഷമാണ്¹² നമ്മുടെ ഉത്തമകമകളുടെയിക്കുവായി രചിക്കപ്പെട്ടതും¹³ എന്ന വാസ്തവം എന്നെങ്കാം ആവയുടെ ഒരു നിത്രപണം. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ലഭിക്കുന്നമില്ല. പക്ഷേ, ആ കമക്കളും രചിക്കവാൻ ആവയുടെ രചയിതാക്കരാക്കുന്നപോലെ ഈന്നം¹⁴ ആവയെ വിലയാക്കുവാൻ നമ്മക്കും ഈ ഗ്രന്ഥം ഉപകരിക്കം; ഉപകരിക്കുന്ന മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥം ഇല്ലതാണം.

കലാസ്വംഭൂതിയിൽ പ്രതിഭയെന്നാണ് മാത്രമേ കരുതേണ്ടതുള്ള ഏന്നാരിപ്പിപ്രായം. പലപ്പോഴായി ചിലത്തെങ്ങിട്ടും പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മറ്റൊരു മനസ്സു പ്രയത്നങ്ങളിലെല്ലാം അനീവാര്യമെന്ന വച്ചിട്ടുള്ള കരവിത്തും അഡ്യാസവും ഇതിൽ മാത്രം വേണ്ടെന്നാണ്¹⁵ ചിലർ യാഥിച്ചതും¹⁶. സാഹിത്യം ഒരു വിദ്യയാണെന്നും ആവർ മറന്നു. കലയെന്നതും¹⁷ ആരംഭം പുണ്ണിക്കുന്നതുപോലെ പ്രകൃതിയുടെ ഒരു സംഘര്യപ്രതിഭാസമല്ല. മനസ്സും കുറുംമമായി സ്വഷ്ടിക്കുന്ന സംഘര്യമാണ് കല. അതിനും സാങ്കേതികപരിജ്ഞാനവും പരിചയവും തീരുമായേ തീരു. ഓരോ കലപകരക്കും പ്രത്യേകമായി സാങ്കേതികരീതികളുമുണ്ട്¹⁸. ഇവയെ

സമഗ്രമായി പറിച്ചു കലാകാരന്മാർക്ക് മാർഗ്ഗനിശ്ച ശം ചെയ്യുകയെന്നതു് ശ്രമസാഖ്യമായ ഒരു പ്രപൂതിയാണു്. ചെറുകടമാപ്രസ്ഥാനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ കൃതി ആ ചുമതല ചെയ്തുകൊണ്ടു്.

അനന്തരാനഭവങ്ങളെ അനുസ്പദമാക്കി ശാസ്യത്തിനും പുതുക്കേണ്ടതാണു് രണ്ടാംപത്തിപ്പും മുഖ വുരയിൽ, അങ്ങനെനയാൽ പരിപ്പുരണ്ടതിലെ ഘടകങ്ങളെ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നണ്കൈഡു. മറ്റു ചില നൃാധാരങ്ങൾ പരിഞ്ഞു് ആ ചുമതലയിൽനിന്നു് ഷിയുകയാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഏഴാണ് മൂന്നാംപത്തിപ്പും കാലമായപ്പോൾ പുതുക്കിയെഴുതണമെന്നു് ഗ്രന്ഥകാരൻ നിശ്ചയിക്കുകയും അതനുസരിച്ചു് പ്രസിദ്ധീകരണം. നീട്ടിക്കാണ്ടുപോവുകയുമുണ്ടായി. പകുചി, നിംബാഗ്രവശാൽ ആ ജോലി നിവ്വഹിക്കുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹം പോയി. അതുകൊണ്ടു് മുഖത്രംപത്തിൽത്തന്നെന്നയാണു് മൂന്നാംപത്തിപ്പും ഇറഞ്ഞുന്നതു്. ഇതരഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അഭാവം മാത്രമല്ല അതിനുന്നും നൃാധാരം. അടിസ്ഥാനത്തെ പ്രസാരിപ്പിരിയുന്ന ചത്വകരം കാലമനസരിച്ചു് മാറാത്തവയായതുകൊണ്ടു് അവയുടെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ മാറിമെന്നും വരാനിപ്പില്ലോ. ആ മാനദണ്ഡംവച്ചു് പിണ്ഡാലങ്ങളിലുണ്ടായതുകിളുന്ന അളക്കുകയെന്നതാണു് ഈ ഗ്രന്ഥം നിവ്വഹിച്ചിട്ടില്ലാത്രു ചുമതല. അതിനു പരിഹാരമില്ല.

അടിസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റിക്ക പ്രത്യേകമായ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുന്നു ഒരു കാലാല്പദ്ധത്താണിതു്. അഭിമാനാർമ്മായ വളർച്ചയും ശേഷം ചെറുകമ ഇന്നു ക്ഷയിക്കുകയാണു്. വളരെയധികം നല്ല ചെറുകമകരം ഇന്നുശുത്ത പ്രേഫന എന്ന പറയൻ പ്രയാസം. ഈ ഗ്രന്ഥമെഴുതിയ കാലം വിത്തിടില്ലിൻറെതായിരുന്നു. തുന്ന പ്രോത്സാഹനം മാത്രമായിരുന്നു അനുഭവത്തെ ആവശ്യം. ഇന്നുകുടുക്കുന്ന കൂടുവരുന്ന വളരെയുള്ള ഇന്നുത്തെ ചെറുകമകളിലെയിക്കുവും സഹായങ്ങളെ അഭിരുചി ഭജിപ്പിക്കുവാനല്ലാതെ

നെന്നിനും ഉതകന്നവയല്ല. ഉദ്ദേശ്യത്തിനു സഹകരിച്ച് ആദർശങ്ങളും കരണ്ടുള്ളതുനെയായി കൊള്ളിട്ടുണ്ട് ഈ തന്ത്ര വക്തിരിവിനും നിഭാനും. ആ ആദർശങ്ങൾ ഉന്നതമാണെങ്കിലെല്ലും? അതുന്നുതും മാത്രമാണെല്ലാം ഉത്തമകലയുടെ ലക്ഷ്യം. കളികൾ പറിച്ചുമാറ്റുന്നതും നല്ല ചെടികൾ വളരാൻമുള്ള സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടിയാണും. വിച്ഛവീഴ്യില്ലാത്ത മാനദണ്ഡമനസ്സരിച്ചുള്ള വക്തിരിവു മാത്രമേ സ്ഥായിയായിരിക്കയുള്ളൂ. പ്രചാരത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ വിജയംവരിച്ച പല കലാസ്ഥികളും അനന്തരകാലങ്ങളിൽ പുറത്തിള്ളപ്പെടാറെന്തും. കലയുടെ യഥാത്മസ്വഭാവമെന്നും പരിഗണിക്കാൻ മിനക്കെടാത്തവർ അതിലുന്നരക്കെയും ചെയ്യും, അന്വരക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. പ്രചരണമുല്യം അഭ്യാസം, മനസ്സുന്നോ ഭ്രംംസന്ധകളെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കയും. നീതീകരിക്കയും ചെയ്യുന്ന കലാഭാസങ്ങളായ ത്രക്കാണ്ണോ, അഭ്യുക്തിക്കും പാമരമായുടെ ബാലിശ മായ അഭിയച്ചിക്കവേണ്ടിയുള്ള കൃതികളായതുകൊണ്ടോ ആണിങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കിയാൽ മതി. മേലുന്നു ബലഹീനതകൾ സോദാഹരണം. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടും. അവ നിജുംഖിച്ച പറിച്ചിതനാൽ വിമർശം സൂഗമമായിത്തീരും. ചുമതലയേറിയ വിമർശകത്താഴിൽ പ്രമാദർശനത്തിലെ അഭിപ്രായപ്രകടനമായിത്തീരാതിരിക്കയും ചെയ്യും.

ചെറുകമയിടെ ഉദ്ദേശ്യത്തപ്പുറിയാണും ആദ്യ മായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതും. വ്യാവസായീകൃതയുഗത്തിൽ സമയഭ്യർഥ്യത്തിനിടയിലും കലാസ്വാദനം, സാഖ്യമാക്കുവാനായും ഈ കൂട്ടിക്കമ്പകൾ എങ്ങനെ വന്നവരിച്ചു എന്നവിടെ കാണാം. ആനകാലിക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ അവയിടെ വളർച്ചയെ സഹായിച്ചു. ചെറിയകമകൾ പണ്ടിന്നോയിതനിലെല്ലാംപു, ഈ ചെറുകമയെന്ന പരിയപ്പെട്ടുന്ന പ്രത്യേകവിഭാഗം എങ്ങനെ പരിണമിച്ചു എന്നാണവിടെ കാണുക.

കമാക്കരക്കളുള്ള അസംഗൃതപദാർത്ഥങ്ങളും. അവിടെ
പരിശോധിക്കേണ്ടതു്. അനന്തവിശാലമായ ഈ
അസംഗൃതവസ്തുവിൽനിന്നു് എത്തെങ്കിലുമൊരു ആശ
യം കമാക്കരത്തിനെ ആക്ഷിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയാ
ണു് രണ്ടാമലുഡായം പറയുന്നതു്. അതിന്ദ്രഥത്തായി
അതെന്നെന്നെ ഒരു കമാബീജമായിത്തീരുന്നുവെനു്.
ലോകത്തിനെന്നും. സംഖ്യിക്കാം; അതുകൊണ്ടു
എയ്യും. കമാക്കര വിഷയമാകാം. എന്ന വിചാരിക്കുന്ന
വർ ‘കമാബീജം’ എന്ന അഭ്യുദായം മനസ്സിൽത്തും
പറിക്കേണ്ടതാണു്. പെറും നിർപ്പചനംകാണ്ട മാത്രം
ഗ്രന്ഥകാരൻ തുപ്പനാകുന്നില്ല. ലക്ഷ്യം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ
പലപ്പോഴും കേവലം നിയമാവലികളായിത്തീരാറു
ണ്ടു്. അവ നിപോധ്യാത്മകങ്ങളുംകുറിത്തെനെ,
പരിമിതമായ പ്രയോജനം മാത്രമുള്ളവയായിരിക്കും.
‘ചെറുകമാപ്രസംഗം.’ സ്വപ്നക്കുന്നെന്ന സഹായകര
മായിരിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്.
കമാക്കര ഓരാദയമുഡിക്കുന്നതുമാത്രമല്ല, എഴുതുകാ
രനു് ഉണ്ടാവുന്ന പ്രചോദനമുഖ്യപ്പേരും, പാത്രസംഖ്യ
ഡാനംവരെയുള്ള സകല വിഷയങ്ങളും, ഒരു കമാക്ക
രത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പട്ടിപടിയായി അനന്തരമി
ച്ചു് വിമർശിച്ചു് വെളിച്ചുവീഴിയു്. ഗ്രന്ഥകാരൻ
വണ്ണിക്കുന്നു. കാമയുടെ അഞ്ചിത്തിവരസുകര എവ
യാണു്, എത്തെല്ലാം കമാക്കരപദാർത്ഥം നിലവിലുണ്ടു്,
പാത്രങ്ങൾ അനന്തരിക്കേണ്ട മുക്കര എത്തെല്ലാം എ
നിന്നെന്നെയുള്ള സകല പ്രധിനിഷ്ഠ. ഇവിടെ കാണാം.
ഒരു കമാക്കരത്തിനോ വായനകാരനോ ഇതെല്ലാം
ഒരേസമയം ആവശ്യമായിത്തീർന്ന എന്ന വരികയീ
ലി. പക്ഷേ, അവരെ സംഖ്യാചീണത്തോളം അറി,
യേണ്ട കാര്യങ്ങൾ നേരപോലും, പരോക്ഷമായിട്ടും
കുറിയും, ഇവിടെ സ്വർഖക്കാത്തതില്ല എന്ന സബ്രഹ്മ
പറയാം.

യാതൊരു ലക്ഷ്യം ഗ്രന്ഥമെഴുതുന്നതു് എഴുപ്പമല്ല.
സകല നിർപ്പചനപരിധികളും ഫേറിക്കാറുള്ള അവസ്ഥ

ക്രാനുപിയായ ചെറുകമ്പയെക്കരിച്ചുള്ള ഓനിസ്സ് കമ്പ പിന്നെ പറയാനുമില്ലെന്നോ. മുഖ്യമായി പാശ്വാ ത്യക്തികളെ ആധാരമാക്കി ആ കമ്പകളോട് സന്ധി ക്രമില്ലാത്തവർക്ക് എഴുതുന്നേം പ്രയോഗം പ്രയോഗം വിഷമകരമാവുന്നു. അങ്ങനെന്നുള്ള ഒരു ലക്ഷ്യം മാണിവിടെ ഗ്രന്ഥകാരൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. വിമ ശ്രക്കുന്നു കമാക്തത്തിനോ മാത്രം വേണ്ടിയുള്ളതില്ല ഈ ഗ്രന്ഥം. സാമാന്യവായനക്കാരനുവേണ്ടിത്രിക്കുടിയാണ് വായനക്കാരൻ എഴുത്തുകൾരുന്നുള്ളതെങ്കിലും. ഓ.ഡബി മാനാബന്നു ഡാ.പിച്ചിറിക്കണും. എന്നാണു് അദ്ദേഹം തതിന്റെ പ്രവൃത്തമായ മതം. വിഷയം അനുവദിക്കുന്നതു് അദ്ദേഹം ദീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്; ഭോഷാരീതിയിൽ മാത്രമല്ല, പ്രതിപാദനത്തിലും. ഡാ രാളും ദുഷ്ടാന്തങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് ഓരോ ആശയവും വ്യക്തമാക്കുവാൻ മറ്റൊരും. അനേപശ്ചിക്കേണ്ടതുമില്ല. പ്രമേയവും ഉദാഹരണവും മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ആധുനികസാഹിത്യത്തിൽ നിന്നു് അവയ്ക്കു സമാനമായ ഭാഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുക എളുപ്പമായ ഒരു വിനോദമായിരിക്കുക. സ്വന്തം അഭിരച്ചിക്കളും, പറിശ്രാധിക്കന്ന കമ്പകളോടൊപ്പം തന്നെ വിലയിൽത്താൻ ഇന്ന് സന്തുഡായം സഹായിക്കും. എത്തെങ്കിലുമൊരു ഭാഗമോ, ആശയമോ, പാത്രമോ നമ്മക്ക ഒച്ചിക്കാത്തതെന്നുന്നു. അങ്ങനെ യാണ മനസ്സിലാക്കുന്നതു് ചെറുകമ്പയെപ്പറ്റി ഇതു സമഗ്രവും, അതേസമയം ലളിതവുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിൽത്തന്നെ വിരുദ്ധമാണു് ഇതുരുത്തിലോരു ഗ്രന്ഥം. ഒച്ചിക്കെയെന്നതു് എളുപ്പമല്ല. അതിവിശാലമായ സാഹിത്യപരിചയവും അശായത്തെ കലാത്തപജന്താനവും അതിനാവശ്യമാണു് ഇതെല്ലാം തികണ്ട ഇന്ന് ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രയത്നിത്താട്ടം നമ്മക്കു ചെയ്യാനുള്ള എക്കക്കമ, അതർഹിക്കന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്നും പുസ്തകം പഠിക്കുക എന്നതാണു് ഇതു വിമർശിക്കാനും, കമാക്തത്തിനെ കടപ്പാട്ടുതാ

നം മാത്രമല്ല, വായനക്കാരനെ വായീകരാനും പറിപ്പിക്കേണ്ണ.

അനുമകാരൻ ചെറുകമകളെപ്പറ്റി വേരെ എഴുതിയിട്ടുള്ളതിൽ ഒന്ന് അനുബന്ധമായി ചേത്തിട്ടുണ്ട്. തുടാതെ ചിലതു നോവൽസൈറ്റുകളിൽ സാഹിത്യവിചാരങ്ങളിലും കാണാം.

—15-11-1953

മിവവുര

ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു ലക്ഷണഗ്രന്ഥമായിട്ടാണ് സക്കിട്ടിപ്പെട്ടിട്ടിള്ളെത്തക്കിലും, ഇന്നവിധത്തിലേ ചെറുകമ എഴുതാവും, ഏനും നിങ്ങൾക്കുവാൻ ഞാൻ ഒരു പെട്ടിട്ടില്ല; അങ്ങനെ നിങ്ങൾക്കുന്നതു് സാഹസവുമായിരിക്കും. കവിയാണു് പ്രമാണങ്ങൾ സൂചിക്കുന്നതു്; നിത്രപകർ അവ തിരഞ്ഞു കണ്ടപിടിക്കുന്നതേയുള്ളതു്. ബാലപ്യംമുത്തേണ്ണു കമാസക്കനായിരുന്ന ഒരവൻകുറി അന്വേഷാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സജ്വരിക്കുന്നതുനു മാത്രം. പിചാരിച്ചാൽ പോതുന്നതാണു്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടിള്ള സില്ലാനങ്ങൾക്കും വായനക്കാരന്റെ അന്വേഷത്തിനും തമ്മിൽ എത്രകണ്ട പോതുത്തമുണ്ടു് അനേപോഷിക്കുന്നതു് രസാവഹമായിരിക്കുമെല്ലാ.

ചെറുകമ ഒരു നൂതനപ്രസ്വാനമായതുകൊണ്ടു് ഇന്നാജീവിച്ചിരിക്കുന്ന പലേ കമാകാരാഖാടകുട്ടികളുടെറിച്ചും പ്രസംഗവശാൽ ഓരോന്നു പറയേണ്ടതായി വന്നകൂടിയിട്ടുണ്ടു്. ഈവിമർശനത്തിൽയാതൊരു പുരോഭാഗിതപ്പും ഇല്ലാതിരിപ്പും ഗ്രന്ഥകാരൻകഴിയുന്നതു് ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പക്ഷാന്തരങ്ങളുംഭാവാമെന്നുള്ള സംഗതി ഇവിടെവിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ചില അല്പായങ്ങൾ ‘കേരളം’ മാസികയിൽ ലേബനത്രപത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്തിയിട്ടിള്ളവയാണു്. അവയിൽ ഗൃതതരമായ വ്യത്യാസമാണു്. വരത്തിയിട്ടില്ല. തന്ത്രം. ഭാഷാരീതിയിൽ കാലഭേദങ്ങളുണ്ടെന്നുണ്ടെങ്കിലും ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ ഓരോ അല്പായത്തിലും കണ്ടുകാം. ഭാഷാരീതിക്കും എക്കുറപ്പും വരത്തുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല.

രണ്ടാംപതിലുംഖിനി മിവവുരു

‘നോവൽസാഹിത്യം’ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട താഡിയിട്ട് എതാനം ആഴ്ചകൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരി ക്കൻ അപുന്നതനുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഇതേഴ്സ് തുന്നയാളോട് ഇങ്ങനെ പറയുകയാണോയി: “നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ പുതിനായി വളരുവാതന ഒരു പ്രസ്താവന മല്ലേ നോവൽ? അതിനെ ഇതു നിശ്ചിതമായി വിശദിക്കുന്നതു നണ്ണാ? അതിന്റെ വളർച്ച തകയുകയല്ലോ?” തിരുമനസ്സിലെ ഈ ചോദ്യത്തിനു ഞാനന്താണു മറ്റൊരു പറഞ്ഞതെന്നു ഇപ്പോൾ ഓഫീസുക്കന്നില്ല. കരെ ക്ഷുദ്രകൃതികളുടെ വളർച്ചയെ താഴെത്തരുകൊണ്ട് ഭാഷയ്ക്കു വല്ലിയ നഷ്ടമാനം വരാനില്ലെന്നു മറ്റൊ ആര്യിരിക്കണം. ഞാൻ പറഞ്ഞതു. ഇന്ത്യൻ കൃതികളുടെ മൂല്യത്തിനു നിത്രുപണംകൊണ്ട് ഇടിവു തട്ടി യതായി കേട്ടിട്ടില്ല. നോവലെഴുത്തുവ്യവസായത്തെ കരുക്കാലമായി ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന മാന്യത്തിനു വേരെ വല്ല കാരണവുമാണോയിരിക്കണം..

നോവലിന്റെ കാര്യം എങ്ങനെയിരുന്നാലും നമ്മുടെ ചെറുകമകൾക്ക് അകാലനിത്രുപണംകൊണ്ട് യാതൊരു ഹാനിയും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ഇക്കഴിഞ്ഞ പത്രപതിനുണ്ടുകൊല്ലുത്തെ ചരിത്രം നില്പുന്നേഹം. തെളിയിക്കുന്ന . 1932-ലാണു ഇപ്പു സ്കൂക് ‘വണ്യകമാടുംശാനം’ എന്ന പേരിൽ ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിയതു നാമിനും അഭിനന്ദിക്കുന്ന നോവലരം ചെറുകമകളെല്ലപ്പോം, തന്നെ പുറത്തു വന്നതു അതിനു ശേഷമാണും അന്ന ചെറുകമകൾക്കു തുകാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഈ. വി. കുഞ്ചപബിജ്ഞാനക പേരാണും പെത്തമയാന്നിരുന്നതു എം. ആർ. കെ. സി., നാശായണപ്പുത്രവാരം എന്നിവരും മികച്ച

ചെറുക്കമാകാരമാരായി എഴുപ്പുടിരന്ന്. പുൽഗാ മികളുണ്ട് വിളിക്കപ്പെട്ടവാൻ ഒരുവിൽ കണ്ണുകൂശ്സ് മേനോൻ, വേദങ്യിൽ നായനാർ ലൈഡനെ ഏതാനം പേരകൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നേള്ളെ. തന്റെ ഇപ്പു സൂക്തത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന കമാനിക്കാണ തത്പരാഭക്ക് ഉചിതമായ ദുഷ്ടാന്തങ്ങൾ നമ്മടക ഭാഷയിൽ വിരുദ്ധമായിരുന്നതിനാൽ ലതരണാശകളിലുള്ള ചെറുക്കമകളെ ആനുഗ്രഹിക്കേണ്ടിവന്നു. ദോഷ ഞങ്ങൾ ഉദാഹരിക്കാൻ അക്കലെയെങ്കും പോകേണ്ടി വന്നില്ല. അന്നത്തെ പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും ധാരാളം ദുഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു.

ഇന്നത്തെ സ്വാതി അത്മി. ഇന്ന് നമ്മടക ഭാഷയിൽ നോംകിടയിലുള്ള ചെറുക്കമകളുണ്ട്. എഴുപ്പുങ്ങളിലും ഗ്രന്ഥത്തിലും നമ്മടക കമാസാഹി ത്യാം ദൈനംദിനം അഭിപ്രാധിപ്പുക്കേണ്ടിരിക്കുന്നു. വഴിപാഴച്ച എടത്തുചാട്ടങ്ങളും കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായെ കാം. എന്നാലും ആകെക്കൂട്ടി നോക്കേണ്ട നടക്ക് അഭിമാനത്തിനു ധാരാളം വകയുണ്ട് ഇത്തീരെയാണ് ഇപ്പുസൂക്കം എഴുതിയിരുന്നതെങ്കിൽ ലതിൻറെ ശ്രദ്ധ. ആക്ഷ്യാട വ്യത്യാസപ്പെട്ടുനേരുന്നു; ദുഷ്ടാന്തപരമായ ഉള്ളടക്കവും മിക്കവാറും മാറ്റേണ്ടിവരുമായിരുന്നു. പകേശ, തൊൻ പതിനെല്ലാക്കാലും മുമ്പെഴുതിയതിൽ ധാരായെ മാറ്റുവും ഇപ്പോൾ വരുത്തിയിട്ടില്ല. ദുഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പാശ്ചാത്യനായിപ്പോയിട്ടിണ്ടുണ്ടെന്നും കലാപരമായ സില്വാന്തങ്ങളുടെ സാധ്യപ. അന്നാം ഇന്ന് ഒരുപാലെയാണെന്ന മാത്രമാണ് എൻ്റെ സമാധാനം. പോരെകിൽ ഉടച്ചവാക്ക്‌വാനുള്ള സമ യവും ഉന്നേഷ്യവും എന്നിക്ക് ഇത്തീരെ ഉണ്ടായിരുന്നീ ചെല്ലുന്നതുടി പറയാം.

ചെറുക്കമ എൻ്റെ എടുക്കുകവിഷയമാണെന്നു പലതും ധരിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ട് എതാനം കൊല്ലുങ്ങലാക്കു മുന്നും മഹാകവി വളരുത്തൊളിനും എന്നു ഒരു സ്നേഹി തന്ന പരിചയപ്പെട്ടത്തിക്കൊടുത്തപ്പോൾ മഹാകവി

പാരഞ്ഞു: “ഓഹോ! ഞാൻ ധാരാളം കേട്ടിട്ടണ്ട്; വായിച്ചിട്ടമുണ്ട്. ആ ചെറുകമകളെപ്പറ്റി എഴുതുന്ന അളവുള്ളോ?” അങ്ങനെന്നെങ്ങാൽ പ്രശ്നപ്പി എന്നിക്കുണ്ടോ കുഞ്ഞി തുരിക്കേണ്ട്. പകേശ, ഓൺഡ്. ഈ പ്രശ്നപ്പി കൊണ്ടോ എന്തോ, ചെറുകമകളെപ്പറ്റി പലപ്പോഴും എഴുതുകയും പ്രസംഗിക്കുകയും ചെറുകമാസമാഹാര നേരുക്കരിച്ചു അഭിപ്രായം പറയുകയും ചെയ്യേണ്ടി വന്നതുനിമിത്തം പ്രസ്തുത വിഷയം എറെക്കരെ എ നിക്കു മിഷപ്പുന്നായിത്തീർന്നിട്ടണ്ട്. അണാംപതിപ്പിൽ യാതൊരു ദേശഗതിയും ചെയ്യാതിരിക്കുവാൻ തുരു. ഒരു കാരണമാണെന്ന പറയാം.

‘വണ്ണകമാപ്രസ്ഥാനം’ എന്ന പേരിലാണ് ഈ പുസ്തകം ആദ്യം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിയതു്. എ നാൽ സാക്ഷതികാത്മത്തിൽ ‘വണ്ണകാവ്യം’ എന്ന സംഘത്തും സിഖിച്ചിട്ടുള്ള പ്രതിപ്പ് ‘വണ്ണകമം’ എന്നതിന് സിഖിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ‘വണ്ണകമം’ എന്ന പറ ഞതാൽ ഒരു കമാവണ്ണമെന്ന പലതും ധരിക്കുവാനി ചയ്യുണ്ട്. അപൂർവ്വതയാണ് അതിൽനിന്നുള്ളവാകന അത്മപ്രതീതി. എന്നാൽ വണ്ണകാവ്യത്തിലെന്ന പോലെ ചെറുകമയിലും യാതൊരു അപൂർവ്വതയും മില്ലു. അതിന്റെ ചുത്തങ്ങിയ പരിധിക്കളിൽ അതു പൂർണ്ണമാണു്. അതിനുള്ളൂ അരംഭവും മലബാറവും അവ സാന്നവും. അതു മരീറാന്നിന്റെ അംഗമോ വണ്ണമോ അല്ലു. തന്റെ ചെറുകമം’ എന്ന സംഘത്തയാണ് കരേള്ളടക്കി ഉച്ചിതമെന്ന തോന്തരകയാൻ തും പതിപ്പിൽ ‘ചെറുകമാപ്രസ്ഥാനം’ എന്ന തലക്കെട്ടാണ് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ഈ വിമർശനഗ്രന്ഥത്തിൽ അനവത്തിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രതിപാദനരീതി ചരിത്രപരമോ കാലാന്തര തിക്കമോ അല്ല. ചരിത്രപരമായി നോക്കുപോരാത്തിലുള്ള പല പ്രസ്താവങ്ങളും അപൂർവ്വവും അവ്യക്ത സുഹായി തോന്നാനിടയുണ്ട്. ഒരു ദ്രോജ്വാനമെടുക്കാം: ചെറുകമയുടെ ഉത്തരവസ്ഥാനം. അമേരിക്കയാണെന്നു്

നേനാം അല്ലെങ്കിലും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട് ഒരു സാമാന്യപ്രസ്താവമെന്ന് നിലയ്ക്ക് ഉത്തരവിയാണ്. എത്തുകൊണ്ടുനോൽ ചെറുകമയെ ഒരു വിശിഷ്ടസാഹിത്യ വിഭാഗമാക്കുന്നതിൽ അമേരിക്കയിലെ ഏഴുത്തകാരാണ് മുനിക്ക് പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ചരിത്രം പ്രസ്താവാം ഈ പ്രസ്താവം അപൂർവ്വമാണ് ചെറിയ കമക്കാ പുരാതനകാലത്തിലും പുരപ്പുട്ടിക്കണ്ട്. ബൈബിളിലെ ദുമിനീറ കമ നേനാംതരം ചെറുകമയാണ് അബ്രാഹാംകമകളിൽ (അസ്പാദാ വികമായിളുവരെയാഴിച്ച മരുളുവയിൽ) ചില നട്ടു ചെറുകമകാ കാണുന്നണ്ട്. സ്ക്രിപ്റ്റിനീറയും മരും നോവലുകളിൽ പ്രസംഗവശാൽ ചേത്തിട്ടുള്ള ഉപകമകളിൽ ചെറുകമയുടെ ലക്ഷണങ്ങളാട്ടമികവാറും തിക്കണ്ണിട്ടുള്ളതായി കാണാം. എന്നിരുന്നാലും ഇവയെ ഗംഗാശയത്തിലുള്ള വള്ളപ്പയുടെ പ്രധാനത്തുണ്ടായിട്ടും മാത്രമേ കണക്കാക്കാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

ഈ ലപ്പരിശോധനയിൽ ചെറുകമാചരിത്തിൽ രണ്ട് ഘട്ടങ്ങൾ കാണാം. മോപ്പസാങ്ക്, ചേക്കോവ് എന്നിവക്ക് ദിനപുള്ള ചെറുകമകാരാണോ. ഘട്ടത്തിലും, അവക്ക് ശേഷമുള്ളവ രണ്ടാം ഘട്ടത്തിലും ഉച്ചപ്പുട്ടുണ്ട്. സൂക്ഷ്മായി പരിശോധിക്കുന്ന പക്ഷം പല അവാന്തരഘട്ടങ്ങളും കാണാൻ കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടുള്ളൂ. അതിനിവിടെ ഉദ്യമിക്കുന്നില്ല. നേനാം ഘട്ടത്തിലുള്ള ചെറുകമകളിൽ കമാവസ്തുവിനാണ് പ്രാധാന്യം; എന്നവെച്ചാൽ ഇതിനുത്തുനിലുള്ള രസകരമായ സംഭവവികാസമാണ് അവയുടെ ജീവൻ; മോപ്പസാങ്ക് ചെറുകമയെ ഒരു വണ്ണകാപ്പുമായി തുല്യപ്പെടുത്തി. അദ്ദേഹത്തിനീൻ ചെറുകമകളിൽ സംഭവവികാസത്തേക്കാളും അവയുടെ കമകളിലും കമാംഗം വിരുദ്ധമാണ് ജീവിതനിരീക്ഷണപാടവത്തിലാണ് അവയെ കെട്ടിപ്പു

അതിട്ടുള്ളത്. ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻറെ സൂക്ഷ്മവും സക്ഷമവുമായ നിരീക്ഷണവെദഭ്യത്വത്വാട അദ്ദേഹം മാനസികലോകത്തിൻറെ മന്ത്രങ്ങൾക്കിൽ വിരിപ്പോടിക്കുന്നു. മോപ്പസാഞ്ചം, ചെക്കോവുമാൻ ചെറുകമാചരിത്രത്തിലെ പ്രിതീയാല്ലെന്നതിൻറെ ഉപജ്ഞാതാക്കരാഡ. അവത്രാട അനന്തരഗാമികളുംപോം. ഒരു വിധത്തിലെപ്പുകിൽ മരൊരവിധത്തിൽ അവരോടു കടപ്പെട്ടവരാണു്.

നമ്മുടെ ചെറുകമാസാഹിത്യവും പ്രിതീയാല്ലെന്നതിലേക്കു കാലെടുത്തുവച്ചിരിക്കുന്നു. ശ്രീ എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള അവർക്കളുടെ വിവരത്തനങ്ങളായി റിക്കണ്ട്. അതിനു പ്രചോദനം നല്കിയതു് ഫേബ്രൂരി, തുക്കഴി, പൊൻകുന്നം വക്കി, ബൈഥിർ, പൊറുറ കാട്ടു്, ലളിതാംബിക അന്തർജ്ജനം എന്നീ കാമിക്കരണങ്ങൾ. അവത്രാട അനജമാരം. അനജത്തികളുമായി കാത്രുൻ, സരസപതി അമ്മ, ആർ. എസ്. കുറപ്പു്, പുളിമാന, റാഫി മതലായവരങ്ങൾ. മുളികാവിലാസംകൊണ്ടു് നമ്മുടെ കമാസാഹിത്യത്തിനു് ഇങ്ങിടെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള നേട്ടം കുറച്ചുനമ്പു. ഇവരിൽ മിക്കവരും ധ്രൂവനദി തരണംചെയ്തിട്ടില്ലാത്തവരാണു്. കേരളത്തിലെ മോപ്പസാഞ്ചം ചെക്കോവും മാസ്റ്റിംഗോക്കിയിും മറ്റും ഏതേതാണെന്നു് ഇനിയും നില്ക്കുന്നയിക്കാായിട്ടില്ല. ഏതായാലും ഒന്ന് തീച്ച്യാണു് നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ചെറുകമയേണ്ടാപ്പും. അഭിപ്രാധി പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള മരൊരവ സാഹിത്യശാഖ ഇങ്ങിടെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. യമാത്മജീവിതത്വത്വാടു് ഇതു അധികം അടയ്ക്കവനിട്ടുള്ളതു്. ഇതുകാരും. ജനകീയവുമായ ഒരു സാഹിത്യവിഭാഗം നമ്മുടെ ഭാഷയിലില്ല. അതിനെന്നു ഭാവിയും ശോന്നമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിൽ ഏന്നിക്കു സന്ദേഹമില്ല.

၁၃၀

ପ୍ରାଚୀନ

കൈകൊരാ പ്രദർശിപ്പിച്ച ക്ഷമാഗീലം അല്പതനന്നാക്കുക് ആശ്വേ രൂപിഷയമാണ്. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കാവ്യമുണ്ടാക്കുകയോ ചു് അവധാനഗീലന്നാരായ സാഹിത്യപ്രസ്താവിച്ചിട്ടും റസ ലോപപരാഗരായ വിമർശകമാരം എത്രതന്നെ കോലാഹിലം കൂട്ടിയാലും, ഇന്നുള്ള ആളുകൾ അവ വായിക്കുന്നതിൽ പരാബോധവായിരിക്കുകയേ ഉള്ളൂ. പ്രഹ്ലജനങ്ങളുടെ ഫടാ ദ്വീലയുടെ കെട്ടിക്കണ്ണമെക്കിൽ, അവതരെ തച്ചിക്ക ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ വശംഗതരാവുകതനുനേബേണം. പത്രമന്നനു കഴു. അങ്ങാടിമത്രനുകളും. ശൈവരിച്ച കപ്പായും പാക്കായും ചെയ്യവാൻ സാക്കരുവും മനസ്സും ഇല്ലാതെവരെ ‘ഹോമിയോ’ക്കാർ, പച്ചവെള്ളംകൊണ്ടു് സംതൃപ്തിരാക്കുന്നതുനേപാലെ, മേഘരഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പശ്ചമാന്ത്രയിൽ ഭീതിപൂണം ജനത്തിക്കു് എഴുപ്പുത്തിൽ ആസപദിക്കാവുന്ന സാഹിത്യരംശം പ്രദാനംചെയ്യുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഉദ്യൂക്തരായി. സാധാരണന്നാക്കു കല്പിതകമകളാണ്ട്രോ മഹാകാവ്യാഭിക്രാന്തിക്കാരാണു അഭിലഷണീയം. അതുരം കമകകൾ മുളികാപരി മാണമാക്കിശൈഖണിക്കുവാനണ്ടായ ശ്രമത്തിന്റെ ഫലങ്ങാണു് ചെറുകമാപ്രസ്ഥാനം.]

വ്യവസായം, പ്രയത്നങ്ങളം ഇത്യാദീക്കളിൽ അദ്ധ്യിതീയസ്ഥാനമായ (അമേരിക്കയിൽനിന്നാണു്) ചെറുകമ എന്ന സംഖിത്യപ്പിഭാഗം പുറപ്പെട്ടതെന്നുള്ള സംഗതി പ്രദേശകും ചിന്തനീയമാണു്. ഒരു നൂതനാദ്വാശം സംരംഭത്തിനു തയിൽ, സുവാഡ്രാക്കതാകരാക്കുമാത്രം. സാല്പുരായ സാഹിത്യപ്രച്ഛംചെയ്യുവാൻ അമേരിക്കനാനിവാസികൾക്കു് അവസരം. ലഭിച്ചില്ല. കമാന്ത്രവാസസക്തി സർപ്പസാധാരണ മാണകളിലും, ഹീൽസിങ്കു് മിതലായ നോവലേഴ്സ്ക്രിപ്റ്റുമായും സുഭീംഗ്രകമകൾ വായിക്കുവാൻ തന്ത്രശൈലീയക്കു് സഞ്ചര്യം. ഇല്ലാതിത്രനുക്കാണ്ടോ”, ട്രിംപിഡോ, ഹാത്തേരാബി, അലൂസിപോ തുംഭേറിയ കമാന്ത്രവാസി സ്പരംജ്ഞനിവാസികളെ പ്രീണനംചെയ്യുവാൻ ചെറുകമ എന്ന സാഹിത്യവിഭാഗം തുപവിളിച്ചു. ഇപ്രകാരം കമ എന്ന ശാഖയിൽ നീനു ചെറുകമ എന്ന ഉപശാഖ കിളിക്കുവാൻ സംഗതി

യുണ്ടായി. ചെറുകമധ്യത്ത് സ്വന്തസ്ഥിതിലുമായ മുന്നവിശ്വാസം തന്നൊല്ലോ. സാഹിത്യക്ഷബ്ദങ്ങളിൽനിന്നും ലഭിച്ച ഫ്രോണ്ട് ഹന്തത്താല്ലോ, പരിപ്പുതരാജ്യങ്ങളിലെപ്പോം അതു അച്ചി രേണു പടന്നപിടിച്ചു. ഇപ്പോൾ വർദ്ധമാനപ്പെട്ടതുണ്ടില്ലോ. മണസിക്കകളുംലോ. കമ്മാപംകതി അന്വേഷണിയമായിട്ടും എല്ലാ വന്നതുടർന്നിട്ടും അനുഭവമുണ്ടായിരുന്നതുണ്ടും.

ചെറുകമധ്യത്ത് ആവിഭാവങ്ങളും ആലോച്ചിക്കുന്നതായാൽ ഈ ഒരുന്നപ്രസ്താവനത്തിനും ആനകാലിക പത്രങ്ങൾക്കും തമിൽ വലിയ പ്രസ്താവനകൾ കാണാം. മാസിക്കഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിത്തമായിത്തീർന്ന് കാലഘട്ടങ്ങളും ചെറുകമധ്യത്ത് പുറപ്പാടും. ഈ മുഖ്യഭ്യാസങ്ങൾ ഒരു സംഗതിയാണും നേരവല്ലിനു പരാപ്രേക്ഷിക്കാതെ ജീവിക്കാം. അതു സ്വപ്നയാവും ഒരു ഗ്രന്ഥമാണും എന്നാൽ ഒരു ചെറുകമധ്യത്തിലെ പുറപ്പെട്ടവന്നതെന്നും? മാസിക്കയിടുന്ന പുറങ്ങളിൽ അഡ്യംഗ്രാഫിക്കേഡയേ അതിനു നില്പാഹാഫള്ളും. പിന്നീട് പല ചെറുകമധ്യത്തായി ‘പരസ്യരസമായസംഘ’ മായിപ്പേരും ഒരു പുസ്തകമായിത്തീർന്നും അഭിരൂചിക്കാം. എന്നാലും ആരംഭത്തിൽ അതിനു പരാപ്രേക്ഷിക്കാതെ ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെല്ലാം. അതുകൊണ്ടാണും മാസിക്കഗ്രന്ഥങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടവാൻ തുടങ്ങിയ പരിത്യാസത്താം നൂറീഞ്ചുവരെ ചെറുകമഴ്ജ്ജു സാഹിത്യത്തിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവും ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതുണ്ടും ഉള്ളതാം.

ഗ്രന്ഥക്കുംപെത്തിൽ ഇപ്രകാരം അവതീള്ളിക്കായ ഈ അഭിനവംഗത്തിൻ്റെ വിശേഷഭക്ഷണങ്ങൾ നീറ്റിപ്പുകൂടാക്കുന്നും അപേരിച്ചേഡപ്രമാധായിട്ടുണ്ടാണീരിക്കുന്നതും. മുൻ പറഞ്ഞത് ‘എധി’ അടിസ്ഥാനം എന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ, | “എക്കദേശം ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ വായിച്ചുതീക്കാവുന്ന ഒരു കമധ്യാണും ചെറുകമദും” എന്ന നില്പിച്ചിട്ടുണ്ടും “ഈരു ഇരുപ്പിലും വായിക്കാവുന്ന ഒരു കമദും” എന്നാം. അല്ലെങ്കിൽ അന്യുത പ്രസ്താവിക്കുന്നു! ഈ വിവരങ്ങളിൽ ചെറുകമദും ചെറുതാണെന്നുള്ളാതെ അതിൻ്റെ വിശേഷഭക്ഷണങ്ങളുണ്ടാണുംതെന്നു പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. തന്റെ

ഈ വിവരങ്ങൾ ഒരു ശാസ്ത്രീയനിർപ്പചനമാണെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ വയ്ക്കാം.

ചെറുകമ ഇന്നതാണെന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ ഈന്ന തല്ലിന് പറയുന്നതാണ് ‘എഴുപ്പ്’. അതു കവിതയല്ല, പ്രബന്ധമല്ല, ഉപന്യാസമല്ല, നാടകമല്ല, ആടക്കമെയല്ല, നോവലല്ല—അല്ല, നോവലല്ല. ചെറുകമ ഒരു ചെറിയ നോവലാണെന്നു പലതും ധരിച്ചുവശായിട്ടുണ്ട്. നോവൽ സംക്ഷപിച്ചാൽ ചെറുകമയാവുമതരു! ഇല്ല, നോവൽ സംക്ഷപിച്ചാൽ നോവൽസംക്ഷപമാവും; ചെറുകമയാം വകയില്ല. മഹാകാവ്യത്തെ ചുത്തുവിയ പരിധിക്കൊള്ളിൽ സംഗ്രഹിച്ചാൽ വണ്ണകാവ്യമാക്കുമോ? ‘രഘുവംഗംവും’ ‘മേഘസദേശംവും’ തമിൽ വലുതെന്നും ചെറുതെന്നുമുള്ള വ്യത്യാസം മാത്രമാണോ ഉള്ളതും? ‘മേഘസദേശം’ ഒരു ‘ചെറുമഹാകാവ്യമാണെന്നു പറഞ്ഞതാൽ’ സംസ്കൃതപക്ഷപാതികൾ ചാത്രമഹാസത്രികളും. ഈ വ്യത്യാസം നോവൽ, ചെറുകമ എന്നിവയ്ക്കു തമിലുമുണ്ട്. രണ്ടും കമക്കാത്തനെന്ന യാഥാക്കിലും ആടഡംഡം, വ്യാളി, ഘടനം എന്നിതുകളിൽ അവ പിജാതീയങ്ങളാണും.

ചെറുകമയുടെ വ്യാപ്തിരംഗം ഏറ്റവും പരിച്ഛുന്നമായതുകൊണ്ടും അതിലെ വസ്തുസ്പത്രപണം നോവലിലെ കമാവസ്തുവിനീരി വ്യാപനംപോലെയല്ല. കമാരംഗത്തിനും ബൈവാധ്യവും വിചിത്രതയും വരയ്ക്കുന്നതിനും, പാത്രങ്ങളുടെ അന്തഃസ്വാത്തികവും അംഗവിക്ഷപങ്ങളും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനും, അവയുടെ ഇടവും വലവും മുമ്പും പീംഗും ചുറിനടനു നോക്കുന്നതിനും, കൗമാരം, യശവനം, വാല്ക്കും എന്നീ അവസ്ഥാന്തരങ്ങളും തരണം.ചെയ്യേബോരം സംഭവിക്കുന്ന സ്വഭാവങ്ങളും സ്വപ്നമാക്കുന്നതിനും, ഉപകമകൾ അനുബവിച്ചും. അംഗിയായ രസത്തിൽനിന്നും ഭിന്നങ്ങളായ ഇതരഭാവങ്ങളാക്കു സാമന്നായാനും നല്ലിയും കമം ബഹുഭ്യാ രമണീയമാക്കിച്ചെയ്യുന്നതിനും മറ്റും നോവലെഴുത്തുകാരനും ഉള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ചെറുകമയിൽ അനുബാദമല്ല. നോവൽക്കത്താവും നാനാവിഭവങ്ങളാം സജ്ജമാക്കി മുഴുവനഭാനും.ചെയ്യു വായനക്കാരിൽ ജനിപ്പിക്കുന്ന പരിത്ര

എ ചെറുകമാക്കാൻ എക്കവിഭവംകൊണ്ട് സഞ്ജാതമാക്കണം. നോവലിലെ പാത്രസമുദായിയും സംഭവബാഹ്യലുഡ്യവും മേതുവായി അതിനു് എതാബേജാതു പരിപ്പൂർത്തു ലഘുമാക്കണണ്ട്. ലോകവ്യാപാരങ്ങളുടെ നാനാത്വവും ഭിന്നഭിന്ന ഒഴുവും ഉദ്ദേശ്യങ്ങളാൽ പ്രചോദിതമായ ജനാവലിയുടെ പരസ്പരം ശ്രദ്ധയും പ്രതിഗ്രാന്തം നേരിട്ടു കൊണ്ടുണ്ട്. റസനിഷ്ടതിക്കു് ഉക്കന്ന ഇംഗ്ലീഷിലും ശ്രീകൃഷ്ണ ചെറുകമാക്കുത്തിനു് ഭാര്യാപമാണ്.

ചെറുകമയിൽ അവഗ്രഹം വേണ്ടതായ ഗുണം. എക്കാ ശ്രദ്ധയാക്കണം ഇംഗ്ലീഷ്, ചെറുകമയിൽ മാത്രമല്ല, സാഹിത്യം, സംഗീതം, ചിത്രമേഴ്ത്തു് എന്നിങ്ങനെന്നുള്ള സുകമാരകലകളിലെല്ലാം. അത്യാവഗ്രാമാണെന്നുള്ളതു് അവിതക്കിത്തംതന്നെ. പക്ഷേ, ഇവ ഓരോന്നിന്റെയും വ്യാപ്തിക്കേന്നുതമായി ഏകാഗ്രതയിൽ പല പരിശോധനയായി പരിമിതി ആശ്രയിച്ചു് എക്കാഗ്രത ദ്രശ്യമായും ശിമിലമായും ഇരിക്കും. നോവലിലെ പ്രതിപാദ്യവസ്തുവിനു പ്രായേ നീ ഏകത്രപ്രധാനങ്ങളുണ്ടെന്നും വൈചിത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രധാനകമയോടു് എരുക്കരെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഉപകമകളും ഉപപാത്രങ്ങളും. നോവൽക്കത്താവു സ്പീക്കർക്കാറുണ്ട്. നോവൽ വായിക്കുന്നവക്കണ്ഡാക്കനു വികാരങ്ങൾക്കു പ്രകാരം രാത്രിയും സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുണ്ട്. ഒരു വികാരം അത്യുഗ്രമായി നിലപകൊള്ളുന്നപക്ഷം. അതു് അത്യന്തം ദ്രൌഹമായിത്തോന്നതുകൊണ്ടു്, അതിന്റെ തെക്കു് സ്ഥാപിക്കുന്നതു് പരിഹരിപ്പാൻ ഇത്തരവികാരങ്ങൾ ജനിപ്പിക്കുന്ന രംഗങ്ങൾ നോവൽക്കത്താവു സ്പീക്കർക്കുണ്ട്. എന്നാൽ ചെറുകമയിൽ ഒരു വികാരത്തിനു മാത്രമേ ഇടമുള്ളു. അതു് ഉപര്യപരിസമഗ്രമാക്കുന്നതിനു തിരുക്കത്താവു് ജാഗരുകനായിരിക്കും. ചെറുകമയുടെ അംഗങ്ങളെല്ലാംതന്നെ ഇംഗ്ലീഷിലും തന്നെയും ലക്ഷ്മീകരിക്കുണ്ട്. എക്കാഗ്രതയെ ജേജിക്കയോ വ്യതിചലിപ്പിക്കകയോ ചെയ്യുന്ന ഫലകങ്ങൾ ചെറുകമയിൽ സ്പീകാറ്റമല്ല. ഇപ്രകാരം വ്യവസിതമായതുകൊണ്ടു ചെറുകമയ്യു് അന്ത്യാദ്വാനമായും ഒരു വൈശിഷ്ട്യം ലഘുമാക്കുന്ന

ണ്ടു് വ്യാപകരംഗം പരിമിതമാണെങ്കിലും ഈ പരിധി ക്ഷേമിൽ /അതിനു് അപൂർജ്ജോതകശക്തിയും അവഗാ ഹതയും ഉള്ളതായിക്കാണാം. ദീർഘമായ ഒരു വല്ലുന്നയു എ സാരാംഗം സാക്ഷിത്വായ ഏകവാക്യത്തിൽ സംഗ്രഹി ചൂണ്ടാൻ ആ വാക്യത്തിനു് എത്രമാത്രം ഓജ്ഞും ആശയപൗണ്ഡും പ്രവൃത്തിബന്ധം അത്രമാത്രം സമഗ്രാത്മപൂർത്തി ചെറുകമായിലും ഉൾപ്പെടുന്നതാണു്

വിഷയദേശത്തെ അപ്പും മാക്കി നിത്രപക്കം ആവശ്യമാണു് പ്രസ്താവം, വസ്തുസ്ഥിതി എന്നിങ്ങനെ മുന്നു് ഈ ഒരു ദിവസം വ്യവഹ്രാഭിക്കേണ്ടണു്. ഒരിക്കൽ മുന്നീവൻസിൻ റംഗിൽ ഒരു സ്ഥാപനിത്യത്തോടു് ഇപ്രകാരം പറയുകയുണ്ടായി: “ചെറുകമാക്കാ പലവിധത്തിലേണ്ടതാം. ഒന്നകിൽ ഒരു ഫാത്രം, സ്വഷ്ടിച്ചു്, അതിനന്തരത്രമായ സംഭവങ്ങൾ സകലിച്ച തിരഞ്ഞെഷ്ടം. അതിനോടു് ഇണ്ട്രൈഞ്ചനു് പാത്രങ്ങൾ സ്വഷ്ടിക്കുക. ഇന്നി വേരായ ഇന്നന്തുടിയണ്ടു്. എത്രക്കിലും ഒരു—നോക്കു!” (എന്ന പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് മുന്നീവൻസിൻ കൈ ഉയർത്തി ആകാശത്തിൽ ഓന്ന് ചുററി.) “ഒരു സാഹചര്യം മനസാ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് അതു പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാൻ സംഭവിച്ചും പാത്രങ്ങളും ത്രാവലിക്കുവാൻ സംഭവിച്ചും. എന്നും അംഗീകാരപ്രതിഫലിക്കുവാൻ അതിനും ഒരു ചെറുകമായിരിത്താണ മുന്നു്. എന്നാലും എന്നെന്നുമുന്നുനിന്ന മാത്രമേ ഓരോ കമയിലും പ്രായാന്ത്യം കല്പിക്കരുപ്പുന്നുണ്ടു്.

പ്രസ്താവിപരമായ ചെറുകമായിൽ മനസ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തോടു അവൻ ചെയ്യുന്ന ഭ്രാവത്തിക്കാശകാണ പ്രായവ്യം. ഒരു സംഭവം മരിാന്നിനെ പീഠത്തുടരുന്നു. “ഈനി എന്നാണു സംഭവിക്കാൻപോകന്നതു്?” എന്നതു് ജീജിൽ സ വായനകാരരും ആദ്യത്തു് പ്രസ്താവിക്കുവാൻ കാരണം ഒരു നായകൻ, ഒരു നായിക, അവത്തു ശ്രദ്ധസ്വാഗതതു പ്രതിരോധിക്കുന്ന ചില പാത്രങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ സാഹചര്യങ്ങൾ, വിജ്ഞങ്ങളുടെ മുരീകരണം, അശൈഷ്യസിദ്ധി—എന്നിവയാണുള്ളൂ സാധാരണ കണ്ണവയ്ക്കു കമാഡ്പട്ടക്കു എങ്കിൽ. ഒരു കാഞ്ചിക്കുപ്പിനുമേനവേണ്ടി ചെറുകമാക്കരുള്ളും

ഇത്തരത്തിൽപ്പെട്ടവയാണ്. പ്രണയപരതന്നുരായ ഫവജി നണ്ണുക്കുടം ചേപ്പിത്തന്നുള്ളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിപാദ്യ വസ്തു. ശ്രൂംഗാരവിഷയമല്ലാത്ത പ്രവൃത്തികളിൽ ചെറുകമ യിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. ‘ങ്ങ മതലനായാ ടു’ എന്ന കമയിലെ പ്രതിപാദിതം സരസവിം ആദ്യാദ ജനാധിവുമായ ഒരു കൃത്യനിർത്തണമാകുന്നു. ഇത്തരം കമകളിൽ പാത്രങ്ങളുടെ ബഹിരവ്യാപാരങ്ങളുണ്ടെന്നു നിഖിംബ ഉണ്ട് എന്നെല്ലാപം തുടക്കതെ വളരെക്കാണിരിക്കുന്നതു”.

മനഷ്യസ്വഭാവത്തിനു പ്രാഥമ്യം നിലനി കൃതികളിലും പരംഭക്തി, സംഭവങ്ങൾ തുല്യാം മുൻപുഡ്വും മാനസികപ്പുത്തി കളിക്കുന്ന പ്രകാശനം ശ്രദ്ധയായമാകുന്നു. നിത്യപക്ഷിനാർ അനവദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ ഒരു മനഷ്യൻറെ സ്വഭാവഭാഗരിച്ചു പരിപൂർണ്ണജ്ഞനാനും ലഭിക്കുന്നതു ലഘുസാധ്യമല്ലാത്തതുകൊണ്ടും, സ്വഭാവത്തിന്റെ സുക്ഷ്മാംശം മാത്രമേ ഓരോ കമയിലും പ്രകടിതമാകുന്നുള്ളൂ. പ്രനൃതി, കമകളുടെ വിഷയം മനഷ്യജീവിതത്തിൽ നേരിട്ടനു യക്ഷിസ്വകാര്യങ്ങളാണ്. വിത്തബ്യയമ്പദ്ധതികൾ യിൽപ്പെട്ടു അനുശേഷയാം എന്നെന്ന ത്രിപമില്ലാതെ വിവശനാകുന്ന ഒരാം ടെപ്പിൽ എത്തെക്കിലുമൊരു പ്രവൃത്തിപിഡിതി അനവദത്തിൽക്കുന്നതു കാണുന്നോരും, അയാളുടെ സ്വഭാവത്തിലുള്ള സങ്കരാംശങ്ങൾ എത്തല്ലാമാണെന്നും. ഏതിനാണു പ്രാബല്യമെന്നും. നടക്ക മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. ടാഗോറിൻറെ കമകൾ മുത്രമാത്രം എദ്യമായിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം അവയിൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്ന പ്രദയമന്മാരായിട്ടുള്ളൂ അവയിൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്ന പ്രദയമന്മാരായിട്ടുള്ളൂ അവരാണും എത്തല്ലാമാണെന്നും. അതുരം കമകൾ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ഇന്നീയും മുൻപുമൊരുഭിന്നാണിരിക്കുന്നതും കാരണം മുൻപുമൊരുഭിന്നാണെന്നും പേനാ എടുക്കുന്നവകേൾ ടിംബാം അനാധാരണമെന്ന എഴുന്നുവാൻ കഴിയുന്ന കമകളുണ്ടുവെ. മനഷ്യസ്വഭാവത്തിൽ ഉംഭേദത്തിട്ടുള്ള അഭിജ്ഞ വാക്ക് മാത്രമേ എതാദുശക്തമകരാ രചിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളൂ.

മുന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തിലുള്ള കമകൾക്ക് സൗഖ്യവും സംശ്ലിംഘിട്ടുള്ള സംജ്ഞ പദാനപദം ഭാഷാന്തരീകരിച്ചാൽ ‘അന്തരീക്ഷകമകൾ’ എന്ന അസംബന്ധം ജല്ലി

കേണ്ടിവതം.. നൂറിവർഷം കൈ ചുഴിറിക്കാണിച്ചിട്ട് പ്രകൃതകമകളുടെ സ്വഭാവം വേണ്ടവോളും വ്യക്തമായാണ് കണ്ണന തോന്നുന്നില്ല. സംഖ്യസംഹിതയാകട്ടെ പാതു സ്വഭാവമാകട്ടെ അവധിയിൽ വിവരിക്കപ്പെടുന്നില്ല. എന്തെ കുറിലും ഒരു കാലത്തിന്റെയോ, ദേശത്തിന്റെയോ, സമുദ്രായത്തിന്റെ ആന്തരികമോ ബഹുമുഖ്യമാ ആയ അവസ്ഥ ഇടുന്നുണ്ടോ, ദർന്മാധികാരിയായ ഒരു വസ്തുവിന്റെയോ, പ്രതീകി വായനക്കാരിൽ ഉള്ളവാക്കത്തക്കവേണ്ടും ചില സംഗതികൾ കാലക്രമത്തിൽ ആവ്യാസം ചെയ്യുന്നോ വസ്ത്രിക്കകയോ ചെയ്യുന്ന കമയാണ് ‘വസ്തുസ്ഥിതി’ അഡവാ ‘സാഹചര്യകമ’ എന്ന അഭിധാനത്തിൽ ഇവിടെ വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതും. ഇതിനെപ്പറ്റി ഉപരിജ്ഞാനം ഇട്ടിക്കുന്നവർ മലയാളത്തിലെ ചെറുകമകളിൽവെച്ചു പലതുകൊണ്ടും അഞ്ചുസ്ഥാനം. അഫ്ഫിക്കന്ന ‘പ്രാരക’ എന്ന കൂത്തി വായിക്കട്ടെ. ഇതിന്റെ കത്താവായ വേദങ്ങളിൽ കണ്ണതിരാമൻ നായനാർ ബോംബേനഗരത്തിനെത്തുടരു പ്രലോന്നായ മായ ഒരു കാഴ്ച സ്വപ്നത്രാവത്തിൽ വസ്ത്രിച്ചു വായനക്കാരുടെ അന്ത്യേന്നത്തിനു ശേഖരമാക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള കമകളിൽ വസ്തുസ്ഥിരിയും വസ്തുസ്ഥിരിയും ചില സംഖ്യകളിൽ പാതുകളിൽ. സ്വീകൃതമാക്കുന്നണ്ണങ്ങളിലും, അവയ്ക്കുന്ന രീക്കലും പ്രാധാന്യം നല്കപ്പെടാറില്ല.

മേൽപ്പറമ്പത്തെ തീടാതെ ‘അനമാനകമകൾ’ എന്ന അഭിധാനിൽ നാലാമതാത വർദ്ധം ചില നിത്യപക്കാർ വ്യാപത്തിക്കുന്നണ്ടും അവയെ ഒരു പ്രത്യേകവർദ്ധമായി ഗണിക്കവാൻ ന്യായമില്ലെന്നും പ്രസ്തുതിപരമായ കമകളുടെ ഒരു വകയേം മാത്രമാണും അവ എന്നും മറ്റു ചിലർ സമർപ്പിക്കുന്നണ്ണങ്ങളിലും, താഴേക്കമകളുടെ ന്യായീഭാവം പ്രസ്തികളുടെ അമാവാസ സംഖ്യങ്ങളുടെ വൈചിത്ര്യത്തെയും, പ്രത്യുത, ബുദ്ധിയുടെ ചില വ്യാപാരവിശേഷങ്ങളും യുദ്ധമായ ഒരു വധം അഭ്യുത്തിക്കുന്നതും. മുധമായ ഒരു വധം അഭ്യുത്തിക്കുന്ന ചൗരുക്കമും. സംഖ്യിക്കന്ന എന്നിരിക്കുന്നു. കമാറംതുകിന്ത്യത്തെന്ന സംഖ്യം പ്രസ്തുതമായുണ്ട്. ഘാതകനെയോ മോജ്ഞാവിനെയോ അനേപഷിച്ചു കണ്ണുപീടിക്കുന്നതി

ലുള്ള ഉപായങ്ങളും സന്നിശ്ചമായ തെളിവുകൾ പിറ്റുടൻ⁹ ഓന്നിൽനിന്ന് മരറാന്നിനെ അനുമാനംചെയ്യു് എവിങ്കും സംഖ്യയിൽനിന്ന് ധാരാത്മ്യം ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ അനേപാദ്യ കൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ബുദ്ധിവൈവേദവുമാണു കമായുടെ ക്രിയാഗം പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. രസത്തിനു് ആസ്ഥാദമായി രിക്കുന്നതു പ്രസ്താനമാനത്തിൽനിന്ന് യക്കതിയുള്ള കുത്തയും. തന്നിമിത്തം ഇത്തരം കമകളെ പ്രസ്താപിപ്പണങ്ങളായ കമകളിൽനിന്ന് വേർത്തിരിക്കുന്നതിൽ ന്യായമില്ലെന്നില്ല.

ഇതുവരെ പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് ചെറുകമകളുടെ നാനാ തപം എത്രമാത്രമണ്ണനു് എത്താണ്ട് വിശദമായണ്ണോ.. എന്നാൽ ഇതു് ഒരു സ്ഥാപിതവരണം മാത്രമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. കമാബോജിത്തപ്പുറി പ്രതിപാദിക്കുന്നോരു കാരിക്കടി സുക്ഷ്മമായി ചെറുകമകൾ വിശകലനം ചെയ്യുവാൻ ശുമിക്കാം.

രണ്ട് വിഷയാദാനം

“നമ്മുടെ കലാവിദ്യകൾ രഘുനാഥക്കുള്ളേം എറ്റവും ചെറിയെങ്ങനെയാണ്. മാത്രമേ കണ്ണഭർത്താ ഉപയോഗിച്ച് കൂടി; പ്രക്രമിയിലുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളുടെയും ധമ്പങ്ങളുടെയും ശ്രീഭാഗം ഇന്നിയും മൃഗമായും ആവിജ്ഞരണം ദൈക്ഷിച്ച് കൊണ്ടുമാണു് സഹിതിചെയ്യുന്നതു്,” എന്നു് എന്നുമേ ദുസണി ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. നീഞ്ഞനിവർന്ന കിടക്കണം ലോകമാണു് കമാക്കാരൻ്റെ മുലഗ്രന്ഥം. അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നു ചുററിലും അകൃതകങ്ങളായ അസംഖ്യം നോവലുകൾ ദിവസേന ഓഡിനീതമാക്കുന്നണ്ട്. കൂദാതുനു നോക്കിയാൽ കമാവിഷയം സംശ്ലിഷ്ടതുനു സ്വന്തമായിക്കാണാം. പ്രക്ഷേ, അന്നേകംപേരും ലോകത്തു കാണുന്നണ്ടെങ്കിലും നോക്കുന്നില്ല. ഇതാണു് കമാക്കാരന്മാരുടും സാധാരണന്മാരുടും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. സദേശ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതികൾ ഗവിക്കുവാൻ ജാഗരുകനായ കമാക്കാരന്മാരുടും സാമാന്യപ്രശ്നിയിൽ പെടാതെ പല സംഗതികളും എഡിസ്യമാക്കിയ യഥാവസ്ഥം വിനിയോഗിക്കുന്നു. വീണിഷ്ട, ചെറുകമാക്കാരൻ്റെ വിഷയം ഏററും പരിമിതമാക്കുന്നണ്ടു് നാം നിസ്സൂം രഘുനാഥവും തള്ളുന്ന സംഭവങ്ങളും സൂക്ഷ്മദർശനയന്നതാണു് ലെന്നപോലെ അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ദ്രുഷ്ടിയിൽ പത്രത്തിൽ മായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഒരിക്കൽ വര്ത്തമാനപ്പെട്ടു. വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നപോഴായിരിക്കും. വിഷയസ്വാത്രം അദ്ദേഹത്താണിൻ്റെ മനസ്സും ഉദയംചെയ്യുന്നതു്. മരിറാറിക്കൽ പുന്നകും വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും, അതുമുഖ്യമായ ഒരു സൂചനം ലഭിച്ചുനാം വരാം. വേറാറിക്കൽ നഗരവീഡിയിലൂടെ നടക്കുന്നപോരാ വാഹായനപ്രാരംഭം കൂടംബകലപഹം, അബ്ലൈങ്കിൽ പമിക്കുന്ന തമിലിലുണ്ടായ വാഗ്പാദമാണു് കമാനിമാനോപയുക്തമായ വിചാരപരമ്പര അയാളിൽ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ

ഇവയുടെ തത്പാവബോധത്തിനുള്ള സന്നദ്ധത കാട്ടാകാര സീറി മനസ്സുണ്ട് എപ്പോഴും ഉണ്ടാകുണ്ടതാണ്.

നാം ദർശിക്കുന്ന പരമ്പരയിൽ ചെറുകമാക്കാരനാക്കു അവലോകനംചെയ്യുന്നതു ചെയ്യുന്നതെന്ന പറഞ്ഞുവെല്ലാ. ഈ മാത്രമല്ല നമ്മുടെയും അദ്ദേഹത്തിനേറയും* മനോസ്വരൂപികൾക്കു തമിലുള്ള വ്യത്യാസം.. നിരീക്ഷിതമായ വന്നു ചുപ്പചെയ്യപ്പെട്ടുനോരാ നവമായ ഒരു ചെതന്യം. അതിൽ പ്രസാഡിച്ചതുടങ്ങുന്നു. വസ്തുതാ(Objective)മായ ഗ്രണ്ടേജും കർത്തുപ്രതീത(Subjective)മായി മാറുന്നു. ചെറുക ട്രേക്കർഡാവിസീറി മനോഭിത്തിയിൽ ചിത്രീകൃതമായ രൂപം ഭാവനാപ്രവർത്തനംമുല്ലു. സചേതനമായിത്തീരക ദിഃ, മിഴികളിമല്ലുകയും കൈകാല്പകൾ ഇളിക്കുകയും. അവ്യ കത്തശബ്ദങ്ങളും പുറപ്പെട്ടവികയും ചെയ്യുന്നു. സമാധിസ്ഥനായ അദ്ദേഹത്തിനു വീണ്ടും. ആ സ്വാത്രപം പുന്നാധികം ദൂഷ്യമായിത്തീരകയും. സംഭാഷണം ഉപരൂപരി അവധാരിക്കുമാകയും. യമാത്മലോകത്തിലുള്ള വന്നു കാബേംഗാപകരണംഡായി ത്രപചവൽവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ പരിണാമ പ്രിശേഷം എല്ലാ കാട്ടാകാരരംഗങ്ങളും. അന്നരാളിങ്ങളിൽ അവഗ്യം സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ബാഹ്യവസ്തുക്കരാ കാമാലുട കണ്ണളായിത്തീരന്നതിനമുമ്പു് ആവ്യാതാരം* തന്നെസന്ധാനത്താൽ അവല്ലു ജാത്യൂ ഇല്ലാത്ത ചില വിശേഷഗുണങ്ങളും തന്റെ അനുഭവത്തിൽനിന്നും സംജാതമാക്കി ബഹിർഭ്ലോകം സ്വകീയമാക്കിച്ചെയ്യുണ്ട്.

* ദർശാം. ഒരു ദരാവധ്യപാരമാരാധി എന്ന വാചനക്കാരിൽ ചിലർ സംശയിപ്പുക്കാം. നേരത്തുറിയത്തിലൂടെ സ്രൂവശിഖനേ ബഹിർഭ്ലോകവാന്തം ചില രേഖകളായ അഞ്ചുഡിക്കാർഷാശിയായി കാശിപ്പുത്തിൽ ചെല്ലുകയും. ആ പത്രമാനം. തന്മക്ക കിട്ടിയാനും സ്വംഖ്യം ചെയ്യുന്നു, ചെയ്യുന്നു, മാത്രം ദശം. പുന്നാധിവുകളുള്ളൂ. വിചാരാദോഗരാജൻ എല്ലചിത്തങ്ങളും ഓരോ ക്ലൗഡുകൾ തുറന്നാണ്! കണ്ണിട്ടുപിലുള്ളൂ വാർത്തയുണ്ടും. ധാരികൾത്തേപോലെ തന്നെ നാം കണ്ണിട്ടുണ്ടും. അനന്തമാ ചരിക്കുന്ന ബുദ്ധിയുടെ സഹകരണം. ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടുണ്ട് എപ്പോരം. സംബന്ധം ചരിക്കുന്ന ബുദ്ധിയുടെ സഹകരണം. ഇങ്ങനെതന്നെന്നുണ്ടും.

കമാവിഷയം യമാത്മലോകത്തിൽനിന്ന് സാക്കല്ലേന്ന സിലബിച്ചതാണെന്നിരുന്നാലും, ഗ്രന്ഥകാരൻറെ നിബിധ്യാസമാക്കന്ന രസതന്റെവിദ്യുത്തകാതെ അതു കമയിൽ അംഗീകാരമായിവരുന്നതല്ല. പുതതാന്തപത്രങ്ങളിൽ നാം വായിക്കുന്ന ഫോനകവാത്തകൾ ബീഭ്യോസസ്പ്രധാനമായ ഒരു ചെറുകമയുടെ പ്രതീതി നമ്മിൽ ഉള്ളവാക്കുന്നണ്ടോ? താഴേക്കുള്ളൂടെ ഒരു പുതതാന്തശകലം ഇരുതു ഒരു *പത്രത്തിൽ കണ്ടുതാണോ:

“ജാലവത്തിൽ ജ്വാല

കാശിക്കാരൻ ചാററജി എന്ന ജാലവിദ്യക്കാരൻ കോൺപുരിൽ ബാലികാവിദ്യാശാലയിൽ ജാലവിദ്യ കാണിക്കുന്നോരുത്തിൽ കുപ്പായത്തിന് തീർപ്പിച്ചിട്ടും ദഹമാസകലം വേദുകയും ഉടനെ ആസ്ത്രപ്രതിയിലേക്കെ കൊണ്ടുപോകയും അവിടെ അത്യുപകട സ്ഥിതിയിൽ കിടക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നോ.”

ഈ പുതതാന്തം വായിക്കുന്നോരുത്തിൽ നമ്മക്ക് വല്ല നേണ്ടാണ് മും ഉണ്ടാക്കുന്നണ്ടോ? ഇതുപോലെ ആത്മഹത്യ, കൊലപ്പാതകം, അഗ്നിബാധ, തന്മുഖം, വേന്നുഭേദം—എത്യാലീ എത്രയെത്ര ധാരാളിക്കുന്നംവേദങ്ങൾ നാം ദിവസേന വായിക്കുകയും കോക്കുകയും ചെയ്യുന്നു! അടുത്തനിമിഷത്തിൽ നാം അതെല്ലാം വിസ്മയിച്ചു കൂത്യാന്തരങ്ങളിൽ ലയിക്കുന്നു. പ്രത്യുത, ചെറുകമാക്കാരന്നാകട്ട ഈ പുതതാന്തത്തെക്കരിച്ചു സോത്സാഹം ആലോച്ചിക്കയായി. ചിരാദ്യാസത്താൽ പ്രമാദരഹിതനായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഒരു ജാലവിദ്യക്കാരൻ ഇത്തരംബന്ധത്തിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു അബലമം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സംഗതി എന്തും? ‘സപനം റിസ്പൂട്ട്’ എന്നും ചുഡ്യിയിൽ എത്ര പെടാത്ത വല്ല കാരണവും ഇതിൽ അന്താംവിച്ചിട്ടില്ലയോ? സംഭവരംഗം ഒരു ബാലികാവിദ്യാശാല;—അവിടെ ഈ ജാലവിദ്യക്കാരനെ പെട്ടെന്നും അനുകൂലശലനാക്കിയതിനാം എന്നെങ്കിലും വിശ്വഷക്കാരൻം വേണം.. സഹാസപാവത്താൽ പ്രൂക്ഷകസംഘത്തിൽ വിദ്യാത്മിനികളും

* ചിത്രം—1105 ക.ഡ. 22-ാം

ഉപാദ്യാധകളും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എന്നു് അന്നമാണിക്കാം. അപ്രതീക്ഷിതമായ ഒരു മുഖം അവിടെ കണ്ണത്രക്കാണ്ടാണോ അല്ലോഹം. മതിമറിഞ്ഞപോയതു്? കാശികാരനായ ചാററർജി എത്താനം. വഹ്സ്താക്ഷമെന്നു് അവിടെ ഒരു യുവതിയെ പ്രേമശ്രൂഢിക്കുന്നും ബന്ധിച്ചു കരേന്നാം സഹവസിച്ചുശേഷം മധു നകൾ തൃപ്തനായ വണ്ണത്താനെ പ്പൂശെ അവെങ്കിൽ നിരാധാരയാക്കിത്തുടക്കയും, സാമാന്യ വാദ്യാല്പ്യാസം സിലഡിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ആ തങ്ങാണി ഉപജീവനാത്മം. കോൺപൂരിലെ ബാലികാപാംശാലയിൽ അദ്യാഹപന്നുത്താൻ സ്വീകരിക്കുകയും, ചെങ്ഗിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം.. മുത്തനായ ചാററർജി ജാലവിദ്യ പഠിച്ചു് അനേകവശം പല സമലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു് ഒട്ടവിൽ കോൺപൂരിൽ വന്നചേരുന്നു. അവിടെ ജാലവിദ്യ പ്രഭർണ്ണപ്പീച്ച കൊണ്ടിരിക്കും, പൊട്ടന്നനവു മനസ്സാക്ഷിയെ മറിപ്പെട്ട തുമാരു്, ശോകാവേശത്താൽ മുന്നമായ ഒരു മുഖം അയാളുടെ ദൃഷ്ടിപമത്തിൽപ്പെടുകയും. തന്റെക്കണ്ണമുണ്ടായെ സംഗ്രഹാഗതിലൂൽ കൈയ്യിടി തീപ്പുറ്റു താഴെ വീഴുകയും, വന്നുജ്ഞിന തീപിടിച്ചു ദേഹം വെന്തുപോകയും ചെയ്യുന്നു. കാഴകനാൽ നിഷ്പാദനം. ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടവള്ളുകളിലും പ്രണയസന്ധനതയാൽ ആ ഉപാദ്യാധ ആത്മനാദത്തോടെ വിശ്വലും അപൂരാം അവിടെയുണ്ടാകുന്ന ബഹാദുരം അവലോകനിയംതന്നെ. ഒരവശത്തു വിദ്യാത്മിനികൾ വന്നുപെട്ടു. നനച്ചു് ആ സാധ്യവിജീത തലയിൽ പിഴിയുന്നു; പുന്നകുംകൊണ്ടു വീശ്രൂഷ! മരാറായാശ്രംതു ചാററർജിയെ ചിലൻ ആസൂത്രിയിലേക്കു വഹിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നു. പ്രത്യുലിജനയായ ക്ഷണാത്തിൽ ആത്മാജാണി കാഴകനെ പിന്തുടർബു് ആസൂത്രിയിൽ പോയി അയാളെ ശ്രമിച്ചിക്കുന്നു. ചാററർജി “അത്യപകടാട്ടി തിയിൽ കിടക്കുന്നു.” മരണം അസന്നിഡശംതന്നെ. പ്രക്ഷേ, അന്ത്യനിശ്ചാസത്തിന മുമ്പു് അയാൾക്കു പ്രജന്മയുണ്ടാക്കുയും. താൻ നിഷ്പാദനമായി വണ്ണിച്ച സൗഖ്യാട്ട ക്ഷമാധാര നംചെങ്ങു ശാന്തചിത്തനായി മരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

എത്തണ്ണിപ്രകാരമാണ് മുഴുമായ ഒരു വാത്തംഗാവലി ചെറുകമായിൽ സുരഭിലപ്പെട്ടുസ്ഥിരുവും. സജീവവുമായി പരിണമിക്കുന്നതും. കല്പന്നാശത്തിയുടെ സഹായിത്തം, രസഫുന്നവും. അവജനാകർമ്മായ ഒരു പുതാന്തരം മനഷ്യ പ്രയോത്തിഞ്ചിൻറെ വ്യാപാരങ്ങൾ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ഫ്ലംഗമായിത്തീരുന്നു. ശ്രദ്ധിക്കപ്പാകാരങ്ങൾരുടും ലെ ദിവ്യപ്രശ്നങ്ങളികളാണ് എല്ലാ മനഷ്യരുമുകുന്ന നം. നാം നാം മനമായും. അലക്ഷ്യമായും. വായിക്കുന്ന ഏതു വത്തമണ്ണപ്പു ഗ്രാനൈളാണ് കല്പന്നിർക്കാണ്ടു് അദിവേച്ചപ്പീക്കപ്പെട്ടുമായായിരുന്നു!

പാക്ഷ, പുതാന്തപത്രങ്ങളിലാകട്ട ഫലാകത്തിലാക്ക ഒരു കാണപ്പെട്ടുന്ന എല്ലാ സംഭവങ്ങളും. ഓന്നപോലെ സ്വീകാര്യങ്ങളിലും. മേലുഖരിച്ച പുതാന്തരാജിനു നേരെ മുകളിൽ കണ്ണതും ഇപ്രകാരമാണ്:

“പ്രതിശേധം

മോട്ടാർവാഹനങ്ങളുടെ റജിസ്ട്രർമീസു തുടി നം, സ്ഥാനികവന്നുവിൽ സെപ്റ്റംബർ ഉള്ളപ്പിക വല്ലി പ്രീക്കവാനുള്ള ബോന്പായിഡവണ്ണന്റിഞ്ചിൻ ഉദ്ഘം. ഒക്കെപ്പുറേഷൻ പ്രതിശേധാക്കയും. നിയമംനസരണം, നടപടി നടത്തുവാൻ കമിഷ്യന്റെ അധികാരപ്പെട്ടുകൂട്ടുകയും. ചെറുപ്പിരിക്കുന്നു.”

ഈ പുതാന്തം ആസ്ഥാനേക്കാൾ ഒരു ചെറുകമ എഴുതുവാൻ നമ്മുടെ കമാത്രത്തുകൾ നന്ന പരീക്ഷിച്ചാൽ തന്റെ ടിപ്പ്.

ജീവിതത്തിലെത്തു എല്ലാ സംഭവങ്ങളും. കമാക്കാനു സ്വീകാര്യമാണെന്ന ശാഖക്കു ചില നിംഫക്കും അഞ്ചും മനഷ്യരുടെ സകല പ്രവൃത്തികളും. വികാരന്ത്രചോദിതങ്ങളായതുകാണ്ടു്, എത്തയസമീക്ഷണം. സന്ത്പ്രധാനങ്ങൾക്കു കയറ്റേണ്ടവരായ കാട്ടാകത്താക്കരം ജീവിതം മുഴുവനാം. പാഠവിഷയമായും, അനാന്തരം. കമാവിഷയമായും. തത്സമം, സ്വീകാരിക്കേണ്ടവരുണ്ടു് അവർ വാദിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ വാദത്തിൽ മുകളിംഗം. കാണണ്ണാണു്. ലോകനടപടി

കരക്ക സാമാന്യനു വെളിക്കുപ്പുമാക്കു പൂർണ്ണപരാസംബ ന്യമാക്കു ഉണ്ടാക്കണമെന്നില്ല. നമ്മുടെ ചുറ്റാിലും നടക്ക ന സംഭവങ്ങൾ ബഹുലമായും അനവസ്ഥിതമായമിരിക്കുന്നു. പ്രത്യേത, ചെറുകമ നിശ്ചിതത്രപത്രത്തോടുകൂടിയ ഒരു സാഹിത്യവിഭാഗമാണെന്നും ഒന്നാം. അഡ്യൂച്യായത്തിൽ സമ തമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവധിപസിതങ്ങളായ ലഭക്കിടവ്യാപാര ഔദ്യോഗിക്കിനു കമാസപത്രപത്രിനും ഉപയുക്തമായ ഭാഗ ഒരു മാത്രം. സ്പീക്കരിച്ച ശിഷ്ടം താഴ്വിയശ്രൂതി അതിനും വേക്കാഗ്രം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതും. ചെറുകമാക്കാൻറെ പ്രമുഖ ധർമ്മം. വിഷയവ്യാപത്തനമാക്കുന്നു. പരമാത്മമായ ഒരു സംഭവംതന്നും, വനിയിരിക്കിനു കഴിച്ചേട്ടതു ലോഹംപോലെ, അനിയതമായ ആകൃതിയേടുക്കുന്നതും, മലീമസവുമായിരിക്കും. അതു ഭാവനാശനിയിൽ തുലിച്ചെയ്യും നിശ്ചിതാക്രമത്തിക്കൊണ്ടവല്ലും. ചുറ്റികകൊണ്ടും അടിച്ചുനിട്ടിപ്പുത്തി ദിവ്യാദരണമാക്കുകയെന്ന കത്തവ്യം, എല്ലാ കമാക്കാരന്മാർക്കും, പ്രത്യേകം ചെറുകമാക്കുത്തിനും, ഒഴിച്ചുകൂടാതെതാക്കുന്നു. നിത്യാനഭവത്തിലുള്ള സംഗതി കരതനെ ഇതിനും ഉത്തമസാക്ഷ്യമാണും. നമ്മുടെ ദിന ചര്യയിൽ എല്ലാ ഭാഗവും കമാത്രപണംതും. സ്പീക്കാരുമാണോ? സാമാന്യപ്രസ്താവങ്ങളേക്കാണും ദ്രോഢാന്തങ്ങളാക്കുന്നതും അനഭവേവേദ്യതയുള്ളതുകൊണ്ടും, ഒരു ധയറിയിരിക്കിനു ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉല്ലശിച്ചുകൊള്ളുന്നു:

“മീനം 25—ഓന്ന്—രാവിലെ എട്ടുമണിക്കും ഏഴ് നേരു—ഇതു നല്ല പത്രിയാണ്—ഇതുനേരു. കിടന്ന തൈയാർ ജോലിയെന്നും. നടക്കില്ല—ഒരു അല്ലാറം, ദെന്പീസ് ഫെറിക്കണം.—കുളിയാം മറ്റൊ കഴിഞ്ഞെ പ്ലോഡ് മണി പത്ര കഴിഞ്ഞു—പത്രരണ്ടും ഉണ്ടാനി തന്നു—ഉപ്പുനിക്കും ഉപ്പുറിപ്പോയതിൽ ഭാര്യയെ കണക്കിന ശക്താരിച്ച—ശക്താരം കഴിഞ്ഞെപ്ലോഡ് ഇതുയാണി കും വേണ്ടിയിരുന്നില്ലെന്ന തോന്തി—എങ്കിലും. ഒന്ന് പഠിപ്പിക്കാതിരുന്നാൽ തലയിൽ കയറ്റും—അയൽവീട്ടിലെ കല്പ്പാണിത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ പൊടിപ്പുരമായി നടക്കുന്നു—ഒന്ന് പോയി അനേപഷ്ടിക്കാതിരുന്നാൽ

അവക്ക് എത്തു തോനും എന്ന വിചാരിച്ചു പോയെന്നും അനുപാഷിച്ചുനും വരുത്തിക്കൂട്ടി—മുച്ചതിരിത്തു് നേര റങ്ങിയെക്കിലോ എന്ന, ശക്കിച്ചു—പേണ—പകലുറ ഞൈയാൽ രാത്രിയിലെ ഉറക്കം അമാന്തമാകും— ഒരു മാ സിക വായിച്ചു നേരു കൂളിത്തു—കാപ്പിക്കു നല്ല അടയു ണ്ണായിരുന്നു—ഉപ്പേരിയുടെ പോരായ്ക്കു തീക്കണ്ണമെന്നു പെച്ചുതന്നെ ഭാര്യ ഉണ്ണാക്കിയതാണു്; സംശയമില്ല— കാറുകൊള്ളാൻ പോയി—ചീല നേർഹിതന്നാരെ കണ്ടു വെടിപ്പാത്തു—സന്ധ്യക്കുമ്പു ഫീടിനു തിരി ചെണ്ടി....”

നമ്മുടെ ആവശ്യത്തിനു് ഈതു മതി. ഈ പുതാരു നദിയാൽ പരമാത്മാബണ്ണനിയന്നാൽത്തനെ, ഇവയ്ക്കു നി ശ്വിതമായ ക്രപദേശം കാര്യകാരണസംബന്ധമുാം ഇല്ലാത്ത തുകാണു്, ഒരു ചെറുകമാകാരനു് ഈ സംഭവങ്ങളുംപോലെ സ്വീകരിക്കാവുന്നതല്ല. തന്മിത്തം ചീല സംഗതികൾ പ്രത്യേകം വ്യാവത്തനംചെയ്യു് അവയ്ക്കു പ്രാധാന്യം നൽകാതെ സത്കമ്പാനിമ്മാണും ശക്യമല്ലെന്ന സിദ്ധമാക്കുന്നു.

പരമാത്മസ്ഥിരികൾ മാത്രം മൃഗക്കപ്പീടിക്കുന്ന കമാകാരരു മറ്റൊരു ഭർഖദംകൂടി നേരിട്ടുണ്ടു് അദ്ദേഹ തത്തിന്റെ അവ്യാഹതമായ സകലുവിഹാരത്തിനു് ഈ ശാംപം പ്രതിബേദ്യമായിത്തീരാവുന്നതാണു് യഥാത്മ സ്ഥിതികൾ കർത്ത്രാഖ്യാദിക്കു വഴിയുന്നവയല്ല. അവ അദ്ദേഹങ്ങളായ ശിലാവബ്സദ്വാലപോലെ കൂർത്താവിന്റെ മനോവ്യാപാരത്തെ തടസ്ത്രനിറത്തുകയും കാവ്യത്രപത്തി നി വശംഗതമാകാതെ പ്രതിഭാവേച്ചിത്ര്യം സങ്കോച്ചി പ്രിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതു് ഏറെക്കരെ ചരിത്രസംഖ്യ ദേശങ്ങൾക്കും ബാധകമാണു്. ഹേക്കു് സ്ഥീയർമഹാകവിയുടെ ആദ്യകൃതികളായ ചീല ചാരിത്രികനാടകങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഗതി കാലിന്റെ ആമംബേജ്ജുപ്പുടു ഒരു തടവുകാരന്റെ പദവിന്യാസംപോലെയാണു് അപ്രകാരംതന്നെ യഥാത്മസ്ഥിതികൾമാത്രം. വിഷയമാക്കുന്ന ചെറുകമാകത്താവിശ്ശേഷ ചേതോവികാരത്തിനു പ്രതിപാ

ദ്രോവന്നുവിശ്വേ അദ്ദേഹത്തെ മുന്നുമരായവിശ്വാതമായി ഭവിക്കുന്നു. വിത്രപമായ മുഖം നോക്കി ചിത്രമെഴുതുന്ന ഒരാൾ കുറപ്പുപോലെ ചിത്രത്തിനു മിന്നപ്പുവത്തുണ്ടി ചെവരുപ്പു. അല്ലെല്ലു. പരിഹരിച്ചു” ആ മുഖം മിക്കവാറും സൗന്ദര്യം കൊണ്ടിരിക്കാം. എന്നാൽ ഒരു ചായാഗ്രാഹിയെ അഭേദവികരിക്കുന്ന വിത്രപവദനം, ദേശംസ്ഥിട്ടെതെ കള്ളുടക്കിയിൽ പതിയുന്നു. തന്റെത്രപ്പു. ശ്രദ്ധപനംചെയ്യുവാൻ ചെയ്യുന്ന ഗ്രാഹിയെ പ്രവർത്തിപ്പുക്കുന്നവനു ശക്കാറിയില്ല.

അസംശയം ആശ്വര്യകരവുമായ ധമാത്മംസംഭവങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു നിന്മിക്കുന്ന കമ്പകളിൽ മററിഡാണ് സുഖാലിത്യം ഫൈറ്റി സാമംഗ്യേന്നുന്ന കണ്ണുവത്തുണ്ടു്. ഒരു സംഗതി യുമാത്മമായി നടന്നാൽ നേരുന്നിരിക്കും. എന്നും അതു ചെറുകമയിൽ വിശ്വാസയോഗ്യമാക്കുന്നതു നില്കും. സത്യം ഒന്നു ഏറെ; വിശ്വാസ്യത എന്നായും വേഗം ഒന്നും. പരമാത്മകായ സംഗതികളുണ്ടും. വിശ്വാസ്യമായും കഴിയും; നേരുമെന്തും, വിശ്വാസ്യായും സംഭവങ്ങൾ പരമാത്മകാക്കണമെന്നുമുണ്ടും. വിശിഷ്ടകമകളിലെ പ്രതിപദ്ധ്യേയങ്ങളും കല്പിതമാണെങ്കിലും—എന്നവ ആൽ അഥവാത്മമാണെങ്കിലും—അതു നമ്മീൽ അവിശ്വാസം ജനിപ്പിക്കുന്നില്ല. പ്രത്യുത, ഒരു സംഭവം വാന്നുവച്ചുണ്ടായി നടന്നതായതുകൊണ്ട് വായനക്കാർ എങ്ങനെയെങ്കിലും അതു വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളുമെന്ന ദേഹരൂപപ്പെട്ടു്, നസ്ത്രന്നുമായി, അനവോന്നുമുള്ളുതെങ്കിലും. ആവ്യൂഹം, ചെള്ളാൽ, അതു നുകക്കും ഒട്ടംതന്നെ ബോധുമാകയില്ലെങ്കിലും മാത്രമല്ല, അതിന്റെ വാന്നുവിക്കത സന്ദിശ്വമായിന്തീരുകയും ചെയ്യും. ഇംഗ്ലീഷിലുള്ളതു ഒരു ചെറുകൂട്ടം ഇതിനും ഉപാധിശാഖാബന്ധം:

“രണ്ട് മുഖദേഹത്തിമാർ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ സെപ്പരവാസം ചെള്ളിത്തുണ്ട്. ഒരുപിംഗസം അപരിചിതനായ ഒരാൾ അവിശ്വാസം വന്നു രാത്രി അതിമിയായിരുന്നുട്ടി. അല്ലരാത്രിയായപ്പേരേ ആഗത്തൻ ഒരു മൺബെട്ടിയും കുത്തിയും ധരിച്ചുകൊണ്ട് ദേഹത്തിമാർ കിടന്നിരുന്നു മറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. മൺബെട്ടുകൊണ്ട് കുഴിവിയിട്ടു

മുഖ്യത്വം ഒരു തൊഴി കൊടുത്തതോടെ അ പഠവം ബോധിയായി. അനന്നരം അവൻ കിഴവൻറെനേക്കണ്ണ എത്തു കത്തി ഉയർത്തി. ബഹുളം കേടുണ്ടാം മുല്ലു കത്തി നെഞ്ചിലിറങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് അലപകിരേൻ പിടികി ടീ. അതോടെ പിടിയും വലിയും കലശലഭായി. അ പ്രോഫേഷൻ കിഴവിക്കു ബോധിക്കണം കാലം. പിടിനെന്നും നേരിറ്റു ലാറി അയൽവീടിൽ അയൈപ്രാപിക്കാഡി ചെയ്യു. മുല്ലു വീടിൽനിന്നിരുന്നിയപ്പോൾ ഘാതകരു ദേഹമായി. അയാളും ബലംപെട്ടു അവർ. ടെനിസ് മണ്ഡി കളിഞ്ഞു.”

ഈ പ്രസ്താവം മുല്ലുമെ പോളിയാണെന്നേ പ്രമാണം ചുണ്ടിയിൽത്തന്നെ നമുക്കു തോന്നുകയുള്ളൂ. ഏന്നാൽ ഈ പതു കൊല്ലുന്നതാക്കുമുമ്പ് അമേരിക്കയിൽ പരമാത്മമായി നടന്ന ഒരു സംബന്ധാണും ഇതും. കമ വിശ്വാസയോഗ്യമാ കാത്തരു പ്രതിപാദനത്തിന്റെ അപ്രഗതിക്കാണാണും. കൂറ്റിമകമകളേക്കാരാ പതിനുംഞ്ചു വിസ്തൃതിയായ യഥാത്മസംബന്ധത്വം ലോകത്തിൽ നടന്നിട്ടുണ്ടും; നടക്ക നന്തരമുണ്ടും. അക്കൂട്ടത്തിലോന്നാണും മേലുദ്ധരിച്ച സംബന്ധം. പക്ഷേ, അതു കമാകാരൻ വേണ്ടുപോലെ നില്പാരാണും. ചെയ്തിട്ടില്ല. “വാസ്തവമായ സംബന്ധമേലും? അതു വിശ്വ സിക്കാതെ കഴിയുകയില്ലമേലും,” എന്ന സമാധാനപ്പെട്ടതു കൊണ്ടാണും അതിനു തന്നെയത്പരം വരത്തുന്നതിൽ വക്കാ വും അതുല്യനായിത്തീർന്നതും. ഏതുപൂലം ചായനകാരിൽ അകരിക്കുന്ന അനബ്രഹ്മാക്കട്ട, കമാകാരൻറെ ഉദ്ദേശത്തിനു നേരെ വിഹരിതമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ഒരു സംബന്ധം—അമവാ മറീഞ്ഞെക്കിലും കമാവി ചെയ്യു—വിശ്വാസ്യമായിത്തീരുമെങ്കിൽ കമാകാരൻ അതു സ്വാനബേദത്തിനേൽക്കും അപ്പണം. ചെയ്തും അതിനു മാറ്റു തുട്ടുണ്ടെന്നാണും. കമാപാത്രങ്ങളുടെ അനബ്രഹ്മാക്കട്ട അനബ്രഹ്മാക്കട്ട തന്റെ പോലെതന്നെ വിചാരിക്കുകയും, അവയുടെ സർവ്വമലാ ഷ്ടിയിൽ നിന്നുള്ളക്കമായി സന്തോഷിക്കുകയും. ദുരദ്ദിഷ്ടത്തിൽ സന്തപ്പിക്കുകയും. ചെയ്യുന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ വിഷയം. വിശ്വസ്വയാഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. കമ സ്വ

കപോലകപ്പിതമാണെങ്കിലും അദ്ദേഹം അതു⁹ ധ്യാനത്തോന്നുപോലെ കത്തി, തജജന്മമായ സ്നേഹങ്ങളും സ്വാന്നത്താം ശത്രിൽ അനവേബിച്ചശേഷമാണു് കമനം ആരംഭിക്കേണ്ടതു് ദ്രശ്യം ഹന്തിൽ ശക്തിയും തിരസ്സറിക്കുന്ന ഘട്ടം എഴു തിയപ്പും നിശ്ചയമായി മഹാഖവി കാളിഭാസൻ കണ്ണു നിർ പോഴിച്ചിട്ടിട്ടണായിരിക്കും.. ശോകസംഗ്രാമി എ തന്നെ ശ്രീരാമഗണാടാപ്പു് ധരിച്ചിട്ടിരുത്തു ഒരു ദിവ്യകവി കു മാത്രമേ ‘ഉത്തരരാമചരിതം’ നിക്ഷിക്കുവോൻ സാധിക്കു കയ്യുള്ളു. പ്രതാപവാനായിതന്നു ലഭിക്കുന്ന രാജാവു് തന്റെ നിർജ്ജുണകളായ പുത്രികളുടെ തുരഞ്ഞുതയ്യാൽ ഫൈദയും തക ന്നവനായി, തുരിതട്ടുതു്, പെരുമഴയത്രു്, ഭ്രാന്തനേപ്പും ലേ ഉഴറിനടക്കുന്നതു വായിക്കുന്നും, ഏതൊരുവന്നു മനസ്സാണു് അല്ലിണ്ടുപോകാത്തതു്? ആ ഘട്ടം എഴുതിയ പ്പുരഃ തന്ത്രല്പമായ സ്നേഹം കവിയും അനവേബിച്ചിട്ടിട്ടായിരിക്കും.. അപ്രകാരംതന്നെ ചെറുകമാകാറും സംഭവണ്ണു മിമ്പയോ തമ്പയോ എന്ന ചിന്ത തന്നുാലും വിരഹിച്ചു്, സ്വന്നക്ലൂജിങ്ങളായ പാതയുടെ അനവേത്തിൽ അംഗഭാക്കാവുകയും, കാവുഗ്രാമത്തിനു് അന്ത്രപമായി ആവ്യാസം നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യാൻ മാത്രമേ കമ്പി രസസുപ്പുത്തിയുണ്ടാകയുള്ളൂ.

മുന്ന് കമാബീജം

സ്നേഹിതരാണെന്ന പറയപ്പെട്ടുന്ന ഒരു വിഷയം പണ്ട് ഗുമഡോക്കത്തിൽപ്പെട്ട വിഷമപുസ്പവദ്ധുടെ കാരണമായിത്തീർന്നിരുന്നു. “ചില സ്നേഹിതരാഞ്ചെട നിന്റെ രോപദ്രവംനിമിത്തം” എത്ര കുടകളാണു് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്! “മറ്റൊരു ചില സ്നേഹിതരാഞ്ചെട ശേഖരിച്ചുകൂടാതെ നിംബും മുളം” ഗുമഡകാരൻ ഒളിവിൽ വെച്ചിരുന്ന എത്ര പുന്നുക്കണ്ണളാണു് അച്ചടിക്കപ്പെട്ടവാൻ സംഗതിയായിട്ടുള്ളതു്! എന്നാൽ കരേക്കാലമായാട്ടു് ഈ ശൈഖരിയാബാധകഭൂടുടെ ശാല്യം ഒന്നായുള്ളിയിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പോഴതെ ഗുമഡകാരന്മാർക്കു തങ്ങളുടെ യഥാപ്രായത്തിനുംനും കമാരചന്നു മാറ്റിയായ പ്രേരകമാക്കാണാണു് പുന്നുകും അച്ചടിച്ചുതന്നുള്ള സഹാധാനം. വെറും പോളിയാണെന്ന വായനക്കാർ സംശയിക്കുന്നുണ്ടു്. പ്രേരകമാക്കാണു് അല്ലെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ പ്രമാണങ്ങൾ സ്നേഹിതരാഞ്ചെട തലയിൽ വെച്ചുകൊടുന്നതാണെന്നും തങ്ങവരുടെ നീ അവധിയുടെ ദൃഢതയാണെന്നതു്. കൊയ്യുന്നതു് അഭിമാനക്കാരാണെന്നും അവധിയും പ്രമാണങ്ങൾ സ്നേഹിതരാഞ്ചെട തലയിൽ വെച്ചുകൊടുന്നതാണെന്നും തങ്ങവരുടെ നീ അവധിയുടെ ദൃഢതയാണെന്നതു്. മാറ്റുമ്പുഡി, കമാറ്റുന്നതിനു് അന്നുതെ പ്രാഞ്ചാഹനത്തെക്കാരും ബലവത്തോടു് കാരക്ഷമദ്ധമായ ഒരു ആദ്യതരപ്രചാരണം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഇതാണ ഗുമഡകത്താധിബിസിറുടുത്തെടുത്തിൽ കമാബീജം. അക്കരിപ്പിക്കുന്നതു്.

ആദ്ദേണ്ണീയമായ ഒരു പ്രചാരണം കൂടാതെ എഴുതപ്പെട്ടുന്ന എത്ര കുടയും വിലക്ഷണമായിരിക്കാനെ വഴിയുള്ളൂ. കപ്പയുടെ പരീക്ഷണാനുപര്യതെ ഒരു പൂക്ഷത്തിബിരു ഫലത്തോടു് ഉപമിക്കേണ്ണപക്ഷം, കമാനിമ്മാണന്തിനു് അത്യാം

വശ്യമായ പ്രേരകം ആ വൃക്ഷത്തിന്റെ നാരായവേരാ യും, പ്രേരകം ഗ്രന്ഥക്കണ്ണാവിന്റെ മനസ്സിൽ വെള്ളുന്നിയ ശ്രേഷ്ഠം കമ പൂർണ്ണമാക്കന്നതുവരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തരം ഗത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന വ്യാപാരങ്ങൾ ബീജത്തിൽനിന്നു ഫലം ഉള്ളവാക്കന്നതുവരെയുള്ള അവസ്ഥാന്തരങ്ങളായും നമ കുട്ടി അധ്യാപകസജ്ജനം ചെയ്യാം. ഓരോ വൃക്ഷവും എക്കുംബീജ തത്തിൽനിന്നുന്നതുവികഞ്ചന്തപോലെതന്നെ, ഓരോ ചെറുക ടയ്യം എക്കും അവിക്കേതവുമായ ഒരു ഉൽഖന്വാധനത്തി ലീഡിന്റെ തുടർവിശ്രേഷ്ഠമാക്കുന്നു. ബീജബാധ്യല്യുടും ബീജാഭാവവും ചെറുക്ക്രമാരഹപന്നും നേപോലെ അനുബാപിച്ചാണ്.

കമാബീജത്തിന്റെ നിവാപനം പലപ്രകാരത്തി പ്രാക്കാം. യാതൊന്നുണ്ടോ കമാസ്തുഷ്ടിക്കു അവശ്യാപേ ക്ഷീതമായ വിചാരപരമാര പ്രണോതാവിന്റെ മനസ്സിൽ ഉള്ളില്ലാടനം ചെയ്യുന്നതു്, യാതൊരു പ്രതീക്കിയുടെ അപ്രതിഷ്ഠയുമായ സമാദ്ധാനോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുലക്കാ കൈ നയിക്കുന്നതു്, അതാണ കമാബീജം. ചിലപ്പോരു ഒരു വിശ്രേഷണംവോ, അല്ലെങ്കിൽ ശ്രദ്ധയുമായ ഒരു പാതയും, അമ്മവാ ഒരു രംഗത്തിന്റെ വിചിത്രത, അതുമ ക്ലോക്കിൽ ഒരു സദാചരന്നേരാട്ടുള്ള പ്രതിപത്തി, അന്യുമാ ഒരു ഭ്രാചാരന്നേരാട്ടുള്ള വിദേശം, ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും നീനായിരിക്കാം രചയിതാവിന്റെ ഫലങ്ങത്തിൽ ബീജം ദാരം സംഭവിപ്പിക്കുന്നതു്.

കമാബീജം ഗ്രന്ഥകാരൻ മനനംചെയ്യുന്നോരു, അതു ക്രമേണ സാവധാനമായ സ്വാദം ലഭ്യപ്പെടുവല്ലബിച്ചു്, ഒരു ഔപാട്ടു് അമ്മവാ ഇളിപ്പുന്നതമായിരത്തീരുന്നു. ‘എപാട്ടു്’ എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം പലതും ശരിയായി യരിച്ചിട്ടിട്ടില്ലെന്നുണ്ടു്. “ഇതിന്റെ ഔപാട്ടു് വളരെ വീശ്വമാണു്” എന്നു് ഒരു കമാറുന്മത്തെങ്കണ്ണിച്ചു് പറയുന്നോരു, അതിൽ വിചിത്രതരും വിനൃതാവഹവ മായ നാന്നവധി സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടുണ്ടോ. കമയുടെ പരിണാമം കത്താവു ദ്രോധായി ശോപനംചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നമത്ര സാഹസ്രാർ അർത്ഥമാക്കുന്നതു് ടാഗോറിന്റെ ചെറുക്കമ

കളിൽ വിശേഷഫോട്ടോഗ്രാഫിലും അവ വളരെ ഫുട്ടൈംഡാണോന്ന് ശ്രീ പുത്രതാഴ്തു രാമൻമേനോൻ തന്റെ പരിശോധയിടെ മുഖ്യരായിൽ പറയുന്നുണ്ട് “ ഈ പ്രസ്താവ തനിലും പുല്ലേഖനമായ അതംമാണ ഫോട്ടു് എന്ന പദ താൽ വിവക്ഷിതമായിരിക്കുന്നതു് . ടാഗോറിന്റെ കമകളിൽ ആകസ്തികവും സാമാന്യാതീതവുമായ സംഭവ തെളിഞ്ഞും കുറുമോഹായഞ്ഞും പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്ന ഒരു വാസ്തവം തന്നെ . പക്ഷേ, തന്നീമിത്തം അദ്ദേഹ തനിന്റെ കമകളിൽ വിശേഷഫോട്ടോഗ്രാഫിലുണ്ട് പറയുന്നതു് സാധ്യവല്ല . കാരണമെന്തെന്നാൽ, ഈ പദത്തിന്റെ അഥവാ ആശ്വര്യകരവും ഗ്രംപരിണാമവുമായ കമാല ടനം എന്നല്ല . പ്രത്യുത, നിശ്ചിതമായ ത്രാപത്രോ കൂട്ടിയതും . കാര്യകാരണബന്ധത്താൽ സംഘടിതവും എക്കബീജാസ്പദവുമായ ഒരു കമല്ലാണ ഫോട്ടു് എന്ന അഭിയാനം . പ്രവൃത്തമായിരിക്കുന്നതു് . പ്രസ്തുത നിർപ്പചന ദേശ്യം ടാഗോറിന്റെ ചെറുകമകളിലെ ഫോട്ടു് അതിമാത്രം ദ്രശ്യതരമാണോന്നു് അവ വായിക്കുന്ന എവക്ഷം ബോധപ്പെടുന്നതാണു് ലുടക്കങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന തിൽ തുതമാത്രം വിവേകം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും വജ്ജ്യങ്ങളായവ പരിത്യജിച്ചു് കമല്ലു് ഏകാഗ്രം . വരത്തുന്ന തിൽ തുതമാത്രം നിജീപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള മററായ കമാകാരൻ ഇല്ലെന്നതെന്ന പറയാം . തന്ത്രം ടാഗോറിന്റെ കമകൾ കാര്യമായ ഫോട്ടോഗ്രാഫം തുടാതെതന്നെന്ന അത്യന്തം മനോജനമായിരിക്കുന്ന എന്നിട്ടി, പിന്നെയോ, അവയിൽ അത്രക്കരവും . അസാധ്യാരണവുമായ സംഭവങ്ങളോന്നും ഉപയോഗിച്ചില്ലും . അവയിടെ ഫോട്ടീനു് അസാമാന്യമായ വൈശിശ്ച്യവും ഭാർഡ്യവും . ഉണ്ടെന്നാണു് ടാഗോറിന്റെ കമകളെക്കരിച്ചു പറയുണ്ടതു് ”

‘ഫോട്ടു്’ എന്നതു കുറുമത്തീൻറെ പര്യായശബ്ദമായി ധരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു്, നമ്മുടെ കമാക്കളുടെക്കരാളത്തിന്റെ മററ ലക്ഷ്യങ്ങളോന്നും . ഗണ്യമാക്കാതെ പരിണാമഗ്രാഫനും ചെയ്തിട്ടും ജീജാന്താസ വളർത്തി, കമാസമാപനത്തിൽ ശ്രീ ശ്രീപ്രായംഭായ ഒരു വിസ്തയം ഉള്ള

വാക്കവൻ മാത്രം ഒരു ശ്രദ്ധാലുഡി കാണപ്പെട്ടു. ഇത്തരം കമ്പകൾ റസഗ്രൂമാണെന്ന് എനിക്ക് അഭിപ്രായമില്ല. പക്ഷേ, എല്ലാക്കടകളും, ഈ ഒരു മാത്രകമാത്രം അവലാം ബീക്കണമെന്നുള്ള നിംബുഡം അനാശാസ്യമാണ്. പരിഞ്ഞാമുള്ളിക്ക സ്വർപ്പാധാന്യം നല്കും. മറ്റൊരു സാഹിത്യ മൂലങ്ങൾ അവഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് കാവ്യധമ്മങ്ങളുടെ തരത്തിലോവരുന്നുള്ള അജ്ഞത്തോടൊന്നും വെണ്ടം. വിചാരിക്കുവാൻ. ചെറുകമാകാരമാരിൽ മുഖ്യ നായ നത്താനിയൽ ഹാത്തോൻ എന്ന ഗ്രന്ഥക്കത്താവിൽ നോട്ടുപുക്കിലുള്ള കറിപ്പു കീഴെ ചേക്കും:

“ഉറവരായ രണ്ടുപേര് ഓരോ മരണാപത്രം. തയ്യാറാ ക്കുന്ന. അതിൽ ഓരോത്തതനും അപരനു തന്നെ സ്വത്തുകൾക്ക് അവകാശിയാക്കിച്ചേയ്യുന്ന. അനന്തരം അവരിതവരും രണ്ടുവഴിക്ക തിരിഞ്ഞു് ക്കേന്നാൽ വസിക്കുന്ന. ഇതിനിടയിൽ അവരുടെ മെത്രീബന്ധം. അല്ലാലു് ശിമിലമായിത്തീരാതെ ഗത്യന്തരമില്ലല്ലോ. ഓരോയത്തനും നേരുഹിതന്നെ മരണം പ്രതീക്ഷിച്ചു് അതിനായി പ്രാത്മിച്ചു് കാലയാപനം ചെയ്യുന്ന. അ അദ്ദേനയിരിക്കുന്നും ഓരോത്തതനും. ഏകകാലത്തു തന്നെ അപരന്നെറു മരണത്തോടും കേരകക്കുവാൻ സംഗതിയാവുന്ന. ഉള്ളിൽ നിംബാമായ സദ്ദാഷ്ടഭണ്ട കിലു് പുരുഷ ഭഃവചിഹനം ധരിച്ചു് വിന്നാഭവം അഭിനയിച്ചു് അവരിതവരും മരണാശാസനം നിംബുഹിച്ചു് സ്വത്തു കൈക്കലോക്കുവാൻ ഹാജരാവുന്ന; തമിൽ കണ്ട മട്ടുന്ന; വിഷ്ണുരാവുന്ന. അവരെ വേരെ ചിലർ ചെണ്ട കൊട്ടിച്ചതാണെന്നും. അതിനായിട്ടാണു് അവരിതവരും മരിച്ചുവെന്നുള്ള വ്യാജപ്രസ്താവം ദാനേശമയം രണ്ടുപേരും അറിയുവൻ സംഗതിയായതെന്നും മനസ്സിലാവുന്ന.”

അപ്പാഴപ്പാര തോന്നാറുള്ള ആശയങ്ങൾ യമാവ സരം. ഉപദേശാഗിക്കുന്നതിനായി ഹാത്തോൻ തന്നെറു നോട്ടുപുസ്തകത്തിൽ കറിച്ചിട്ടുള്ള കമാബീജങ്ങളിലോനാണു് മെത്ര ഉല്പരിച്ചതു്. ഈ കറിപ്പു് വായിക്കുവോഡ നഞ്ചുടെ ചില കട്ടാക്കുത്തക്കാ, “ഹ! ഒരു ചെറുകമ്പു”

എത്ര നൃഥി ഒരു വിഹയാം! ” എന്ന പറയുമായിരിക്കാം. പക്ഷേ, സുക്ഷുഖപുലിയായ ഹാഡേൽബാൻസ് ഇതു “ ഉപയോഗി ചീലി. കാരണം ഇതിന്റെ അസാധരംതന്നെ.

ആശ്വര്യദാനഭൂയ സംഭവങ്ങൾക്കു വിചിത്രീകരിക്കാ മായ കമാബീജം പ്രാണ്യണ ‘ഡിററക്ടീവ്’ (അപസ്റ്റ്രക) കമക്കാ, പൊൻനായാട്ടകടക്കാ, എന്ന ആവ്യാനവിധാന ഞങ്ങളിലാണ് സുലമോയിക്കാണുന്നതു. ടാഗ്രാറിന്റെ ‘നീഡി’, എം. ആർ. കെ. സി. ഫുട്ട് ‘ക്ലൗഡ്പ്രൈവിലെ കൈലേപാതകൾ’, ‘മനീമണ്ണത്തിലെ നാക്കേപം’ മുതലായ ചെറുകമകളിലെ പ്രതിപാദ്യവസ്തു നഷ്ടതെനിത്യാ നവേത്തിൽനിന്നു തുല്യം വ്യത്യസ്തമാണെല്ലാ. പുക്കി, ഇംഗ്ലീഷകമകളിൽ ഫേറ്റുക. ഔദ്യവാ ബീജം സംഭവനം ഡയാഗത്തിലല്ല, പ്രത്യേത രസാവഹനായ ഒരു അനമാന ശ്രൂംവലയിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു. കമാനിമ്മാനം, ചെയ്തവൻ ഗുന്നകാരനെ പ്രൂരിപ്പിക്കുന്നതു കളിവുകളിലേ ദിവസം മായ തെളിവു കളേം അസ്ത്രപ്പുസ്തകവനകളേം ഉപയോഗിച്ചു നിഡി കണ്ണു തുന്നതിലും അപസ്റ്റ്രകൾ പ്രശ്നപ്പിക്കുന്ന പുലിചാളു രൂമാക്കാം. തന്നിമിത്തം ഇത്തരം കമകളിൽ ബീജം കത്താ വിന്റെ അനമാനപ്രസക്തിയശ്രദ്ധ.

കൂതുകകരമായ റംഗങ്ങൾ സകല്ലിക്കവാനുള്ള വാസന മരിഞ്ഞുകും. ചെറുകമകളിൽ പ്രൂരകമായി ഭവിച്ചിട്ടും ഏതൊഴുകെകമകളിൽ ദിവ്യമായ ഒരു റംഗത്തിന്റെ വിചിത്രയാണ് സവിശേഷം ശ്രദ്ധയമായിരിക്കുന്നതു. പര സ്വരം അജ്ഞാതരായ റണ്ട് സഹോദരന്മാർ യദ്ദേശ്യം നന്നി ചുക്കിടക്കയും. അപ്രതീക്ഷിതമായ പരമാത്മം ഗഹിക്കുകയും. ചെയ്യുന്നപറ്റാം രസകരമായ ഒരു റംഗം സംസ്ക്രമാക്കാം. ‘കമാളക്കു’ത്തിൽ ഇരിന ചില ദ്രോഗങ്ങളുടെ കാണന്നുണ്ട്. കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ‘അപ്പാ, ഈ വിധമോ?’ എന്ന ചെറുകമയിൽ, പെറ്റു ഭാസനെന്ന വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന എഴുയച്ചും കോവിലക. പേപ്പുഡി (രാജാജ്ഞാം സൻ) ആണെന്നും, താതാജ്ഞങ്ങളും വിപരീതമായി വിവാഹം ചെയ്തപ്പെട്ട ഭാമിനി വാസ്തവത്തിൽ പിതാവു നീഡി

യിച്ചപ്പിച്ചിരുന്ന വധുതന്നെന്നും അമാനായകൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്ന ഘട്ടം വായനക്കാർ ഓക്സിജന്റെയിരിക്കും. ‘കരിച്ചു തെററിയുള്ള’ എന്ന കമയിൽ, നാഡാട്ടുകാരൻ കാടിയെ പേടിച്ച് ഒരു മരത്തിന്റെ കയറിയിരിക്കുന്നതു, പേടക്കാരനു പേടയാളവാൻ ഒരു കരടി മരത്തിന്റെ കണ്ണ് കാപലിരിക്കുന്നതു. പിന്നോട്ടുമായ മരറായ രംഗ മണ്ണും. ‘അപവർത്തിയായ അയൽക്കാരി’ എന്ന ടാണ്ടാക്ക മയിലെ വഴതാവും ആത്മകൾ? തുമായ നാബീനം ഫ്രേമുന്നു, ചെങ്ഗിരിക്കുന്നതും ഓരോ വിധവള്ളുണ്ണെന്നല്ലാതെ ഒരേ വിധവള്ളുണ്ണുണ്ണും ഇത്വക്കും അറിവില്ലായ്ക്കാരും, വക്കാവായ കാടുകൾ കവിരായേഴ്ത്തിയും വിധവാപിവാഹം സാധുകരിപ്പാൻ പ്രസംഗങ്ങൾചെയ്യും പണ്ടം ചെലവഴിച്ചും. നേരുഭിതനായ നാബീനിനെ സഹായിക്കുന്നു. ഒരു വിൽ നാബീൻ ദൈര്ഘ്യവലംബിച്ച വിധവളുടെ അനുമതിയോട്ടുടി വിവാഹനിശ്ചയം ചെയ്യുകയും വീവരം നേരുഭിതനെ ധരിപ്പിക്കുകയും ഫ്രേയസി ആരാണുന്ന പരയകയും. ചെയ്യുന്നോടാണും മരറായാഥക തന്റെ വിസ്തൃതതം മനസ്സിലാക്കുന്നതും. അപ്പോരു നേരുഭിതനേന്നേയോ തന്നെത്തന്നെന്നേയോ വിധിക്കാത്തവീനേന്നേയോ ആരെയുണ്ടെന്നു പഴിക്കുണ്ടെതന്നെന്നീയും അയാൾ അപരന്നപോകുന്നു. ഈ കമ. എഴുതുവാൻ മഹാകവിയെ ഫ്രേരിപ്പിച്ചതു പ്രസ്താവനയിൽ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. അനുഗ്രഹത്തിനിടംബാധിക്കുന്ന കൃഷ്ണം. മാത്രമായിരിക്കും. ഹാലത്താണിന്നീരു നോട്ടുക്കിരിന്നിനു മരറായ ദ്രുഷ്ടാന്തം എടുക്കാം:

“ഒരു ധനികൻ തന്റെ മരണപത്രികയിലെ നിശ്ചയ പ്രകാരം രണ്ട് ദരിദ്രവതിമാക്കും ഒരു വിശിഷ്ടമന്ദിരം, ഭാനംചെയ്യും. ദൗത്യിമാർ അതിൽ വാസം. തുടങ്ങുന്നോടു അവിടെ ഒരു ഭൂത്യുന്ന കാണുന്നു. മരണശാസനം പ്രകാരം. ആ ഭൂത്യുന്ന അവക്ക നിപ്പാസനംചെയ്യുവാൻ പാടില്ല. ഭൂർമ്മാവനായ ഈ പരിചാരകൾ അവക്കുടെ അധിവാസം. അത്യുന്ന. ഭൂസ്വഹമാകുന്നു. അവൻ്നീ സാന്നിദ്ധ്യംതന്നെ അവരെ ദയവിഹപലരാക്കുന്നു. കമഴു

ടെ അവസാനത്തിൽ, അവൻ ആ വീടിന്റെ പഴയ ഉടമസ്ഥാനാശനം തെളിയണം..”

ഈ കമാപിജവും റംഗപ്രധാനമാശനം⁹ അനായാസേന കാണാവുന്നതാണ്¹⁰

ഗ്രന്ഥകാരൻ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയിലേക്കിട്ടിള്ള ഒരു വേനം, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വിജനപ്രദേശം, അല്ലെങ്കിൽ ‘ഇതിൽ എന്നോ രഹസ്യമണ്ഡി’ എന്ന തോന്തിക്കന്ന മറീറ തെക്കിലും സാഹചര്യം, കമാനിമ്മാണംചെയ്യവാൻ അണ്ടു ഹത്തെ ഫ്രേറിപ്പിച്ചുന്നവരാം.. ‘ബൈബിൾ’ ന്റെ മികച്ച ചെറുകമകളിൽ കാലദേശാദികളിലുള്ള അത്മഗഭിത മായ ഓരോ അവസ്ഥയിൽ ശേഷത്തയാണ്¹¹ ആധാരമാക്കുന്നതു¹² ‘നിശ്ചലാഖണം’ എന്ന കമ എഴുതുന്നതിനമുപെ ടാഗോർ ഒരു ജീബ്രിച്ച വേനം സാമ്പത്തിക അവലോകനം ചെയ്തു¹³ അതിന്റെ പൂർണ്ണമരിതു. പുനഃസ്പഷ്ടിചെയ്യവാൻ ഉത്സുകനായിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം.. “എന്നിക്കലിച്ചവഹായി അപിടെയോരു മാളികയുണ്ടു്. വാംശകുലക്ഷണങ്ങളെ പ്ലാ. അതിൽ തികച്ചും പിടിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ജനലുകൾ പലതും ഉടഞ്ഞുപോയി; ചുമരകൾ പലേടവും ഇടിഞ്ഞു കുടിക്കുന്നു. വളരെ വളരെ ദുരം നിണ്ണുപോകുന്ന ആലിൻ പേരുകളുടെ ആക്രമണത്താൽ മികവൊരും കുകന്നുപോയി റിക്കന്ന ആറിന്നിക്കല്ലുകയിരുന്നു ഞാൻ ഏകനായി ഇനി കുകയാണു് ആ വിജനാവസ്ഥയും ആ പരിത്യസ്ഥിതിയും എൻ്റെ മനസ്സിനെ എന്നോ ഭിന്നത്തിലേക്കു തുള്ളിതുട്ട ഞാം.”¹⁴ ഈ ഭിന്ന കരണപ്രധാനമായ ഒരു കമയിൽ മുത്തിയത്തായി വേബിച്ചു.

ഡോകം, ഭയം, പ്രണയം മതലായ സ്നേഹങ്ങളുടെ സംഘടനം ചെറുകമാസ്പഷ്ടിക്കു പലപ്പോഴും കാരണമായി ഞാംനാണു് കമാപാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും സ്വഭാവത്തിയും സാഹചര്യങ്ങളും അപേക്ഷിച്ചു്, ഇന്ത്യാദാവികാരങ്ങളാണിന്ന ഭിന്നമാർഗ്ഗങ്ങളിലുടെ ചരിക്കകയും കമകാംക്കു് അളവററ വൈവിധ്യം ഉണ്ടാക്കിത്തീക്കകയും ചെയ്യുന്നു. ശ്രദ്ധാരം എന്ന പരിയപ്പെട്ടുന്ന രസത്തിനു് എത്രമാത്രം അവസ്ഥാഭേ

ദണ്ഡാണാളിയും! എത്രയെത്ര കടകളാണ് തന്നേപേക്ഷയാം ചപിക്കപ്പെട്ടിട്ടിരുത്തും!

രണ്ട് പുതശ്ശമാരം. ഒരു സുരീയും, അഞ്ചുക്കിൽ രണ്ട് സുരീകളും. ഒരു പുതശ്ശസം, ഉള്ള കാലത്തോളം ചെറുകമകൾ കൂടിയാതൊരു കഷാമവുമണ്ണാകയില്ല. ഈ മുന്നതിലുള്ള കമാപ്രേരകങ്ങളെ ത്രികോൺബീജം. എന്ന നാമകരണം ചെയ്യാം. ചന്ദ്രപചിത്തനായ കാമകൻ സപ്രേയസിയെ ഉപക്ഷിച്ചു വേരോരു സുരീയിൽ വഴീകൃതനാവുന്നു. സുഗസ്റ്റിരമന്നുനായ കാമകൻ അന്യസുരീയുടെ പ്രലോഭന ദാദാക്ക വശപ്പെടാതെ പരിശുദ്ധമായ പ്രേമം പാലിക്കുന്നു. അഞ്ചുക്കിൽ രണ്ട് സുരീകളും. ഒന്നുചേറ്റും ആയാളുടെ ചിത്തം. ദേഹികവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവെക്കില്ലോ, ആയാൾ നിത്യപ്രൂഹച്ചാരിയായി വസിക്കുന്നു. അഞ്ചുക്കിൽ പുതശ്ശൻ രണ്ട് സുരീകളെ സ്പാധീനമാകവോൻ ശ്രമിക്കുകയും. ഇങ്ങപക്ഷത്തിലും ശ്രമം വിഹലമാറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ, രണ്ട് പുതശ്ശമാരം, ഒരു സുരീയും ഉള്ള കമകളിലും. പലവിധത്തിലുള്ള ഘടനാസ്രൂപങ്ങളുടെ കരണിയമാണും. സുരീ അന്യപുതശ്ശൻറെ ധനമാനാദികൾ അവും അണിച്ചു ദരിദ്രനായ കാമകനെ പിള്ടുതന്നു. സുരീയുടെ പ്രേമം ഭാജനമായ പുതശ്ശൻ അവരെ അനാദരിക്കുകയും. മറേയാൾ അവരെ പ്രാണാധികം സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മുത്തയായ സുരീ രണ്ട് പുതശ്ശവുമാരേയും. നഷ്ടപ്രണയന്മാരാക്കുന്നു. ഏവംവായമായ വിപര്യയങ്ങൾ കാമിനീകാമുകമാരുമല്ല, ദൗത്യിമാരേയും. സംബന്ധിക്കുന്നവയാണും പ്രണയത്തിന്റെ ഗതിവ്യത്യാസവും. പ്രണയികളുടെ സ്വഭാവവ്യത്യാസവും. അന്നസരിച്ചും, കുറായാം, മോഹം, മാത്സര്യം, അസൂയ, പ്രതിക്രിയയ്ക്കു മുതലായ ചപലവികാരങ്ങളും, ഉദാരത, നിസ്പാത്തം, ആത്മത്യാഗം, ക്ഷേണം സഹിതും തുടങ്ങിയ ശ്രേഷ്ഠമണ്ഡലം, സുരംഗാരാപേക്ഷയാം ഉപജീവിക്കുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള ചെറുകമകളുടെ ആക്രമിക്കുക കണക്കാക്കിയാൽ, പക്തിയിലധികവാം സുരംഗാരാപേക്ഷയാം കമകളിണ്ണുന്ന കണ്ണേക്കാം.

പങ്കിൾ, സാഹിത്യഗ്രന്ഥപൊഷംകല്ലും ലക്ഷ്യമാക്കി ചെറുകമാപകൾ തരംതിരിച്ചാൽ, ഇതറവികാരങ്ങളെ വിഹിയിക്കരിക്കുന്നവയാണ് പ്രശ്നംസാർമ്മതന ബോധപ്പെട്ടും. പാശ്ചാത്യപ്രാജ്ഞങ്ങളിലൂടെ ഭവനോത്തരങ്ങളായ ചെറുകമാപകളുള്ളാംതന്നെ ശ്രദ്ധാരഘ്യം എഴുതുന്നവയാണ് ഹാത്താണ്ട്, പോ, ഫൈസ്റ്റ്‌സാംഡ്, ടോഡ്സ്റ്റൂഡി അടിഡിയായ വരകട കൂടികളിൽ പ്രണയേതരവികാരങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ചെറുകമാപകൾക്കാണ് എല്ലാംകൊണ്ട് പ്രാധാന്യം. (അവലുകൾ ഈ പ്രസ്താവത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതീടില്ല.) അനുഭവികാരങ്ങളാട്ടോടൊപ്പം പുംഗ്രൂഡിബന്ധവും കമാവിഹിയാക്കി, അഭവിതീയമായ റസപുഷ്ടി വരത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു ഗുണകാരണങ്ങളെക്കിൽ അതു ടാഗോറാരാധ മാതൃമാനന്നു നില്പംശയം പറയാം. എന്നാൽ ടാഗോറിൻറെ ആതികളിൽപ്പോലും, ‘കാബുലിവാലു’, ‘സൂക്ഷിപ്പാൻ എല്ലിച്ച ദത്തൻ’, തുടങ്ങിയിള്ള ശ്രദ്ധാരാസുപ്പള്ളുമുയെ കമക്കുണ്ടാണ് ഇതെഴുതുന്നയാരകൾ അതുപുതിക്കൂട്ടുമായി തോന്നുന്നതും. ‘ജേപ്പുസംഹോദരി’, എന്ന കമയിൽ, ശശികലയ്യും തബിറ പിത്രസ്വരൂപത്വം പാഠത്തെടുക്കുവാൻ ജനിച്ച കൊച്ചുരാജു നായ നീലമണിയോടും അഭ്യും ഉണ്ടായിരുന്ന നീരസം ക്രമേണ അനുകരിപ്പയായും, അനന്തരം ഗാധന്നേറുമായും, ഭൂവിൽ മഹാത്മരമായ ത്യാഗമായും, പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതും അനുഭാവാണും ആനന്ദപരവുംനാകാത്തതും! നേംകൂടം ചുതകോപനമായ കാബുലിവാലയുടെ പുതുവശലപാപം യാദുക്കികമായി കണ്ണെത്തിയ ‘മിനി’ എന്ന ശിശ്രവിൻറെ മേൽ വഴിഞ്ഞതാഴുകന്നതും, അനേകവപ്പെം ജയിലിലിൽ താമസിച്ച സ്വാത്രന്ത്ര്യം ലഭിച്ച ഉടനെ അയാൾ കരു കാരിക്കുവാനെനിച്ചു ചുണ്ടിച്ചും ഒരു മിഷിഞ്ഞു കലാസ്ക്രീൻ പോതിഞ്ഞുവായി വിവാഹമണ്ണപത്തിലേക്കെ സർവ്വാധിബാധിക്കുത്തയായി അതുവായും നവോധ്യയായ മിനിക്കും ആ പോതിക്കാട്ടക്കുവാൻ എല്ലിക്കുന്നതും വായിക്കുന്നേരം, പിത്രപാപം എന്ന മഹാഭാഗ്യം. കൈവന്നിട്ടുള്ള എവനും, ‘‘അനുയാദ ദരിദ്രനായ ഒരു കാബുലിവാരൻ, പിച്ചുക്കുത്തുവടക്കാരൻ, അഞ്ചേന്നുള്ള കമ്പാനന്നും തോൻ തുട്ടാലും മരനും—എന്നാൽ

“என்ன? ஹூபு; எனமிலு; ஏற்றிகொண்டா அதைகளால் ஒத்து விஶேஷம்? அதைத் தீவிரமாக எடுத்துபோலே ஒத்து அழிவு!” என்ன மிகியுடைய பிரதாவு பரவுநா வாசகைகளை நீண்டுமிகுந்து சுமார்த்திக்காதிரிக்கையிலு.

හුණියු ප්‍රකුත්‍යාතීතයේ සාක්ෂිකවුමාය තෙකු. හෙතු ඉපයොගීත්‍ය බායෙනකාරීන් යෙබිසුයාටි ප්‍රකාරභාව මූල්‍යාලිප්‍රික්සන කමකුත්‍ය ප්‍රාගාරප්‍රයාම මාය කමකුලේකාර රෝප්‍රයාමයා මාය කමකුලේකාර රෝප්‍රයාමයා මාය පො' එහි උග්‍රමකාරයා නුත්තර කමකු තිරිම් ඇගෙන්තිල් එශ්‍රීලංකාවේ ප්‍රතිපත්තියා නිර්පම මාය පාවත්වුණුවායිතා. ඉතුප්‍රතාධිකුණු කමයිල් අනුවෝගීප්‍රික්සක්‍රියා, බායෙනකාරීන් සාංග්‍රහ්‍යෝගාය තුළාලු. මඟිකරිත්‍ය උග්‍රයොගෝරා, බල්පිප්‍රික්සක්‍රියා ඡෙයුනු උග්‍රමකාරීන් රැකමාරුප්‍රකාශනයාත්ම් ප්‍රෝන්ප්‍රික්සන නු යක්ෂිප්‍රිජාචාට්‍යාවිකුණුවුනු ප්‍රෙත් අවබාතා ආසායව්‍යාපා සමඳු. ප්‍රතුෂ්‍ර, යෙ. එහි මගෙනාවුපාරුණුතාත් ආවාක්ෂණු අවබාහුමාය තෙ ප්‍රතිපත්තියාකානා. යක්ෂිකුත්‍ය දෙයු. 'අගුකුණු' ගේ මරදා කමකා මෙන්ත දෙයා, නිශ්චයිතප්‍රාලුව. පිරිකෙනාභ්‍යනු ගැමිශ්‍රකාර ප්‍රීංං. ආ කමකාතානා ප්‍රජාත්‍යාශ්‍රාක්ෂවාසී සිඹාතික්සනාත් නා. ක්‍රේඩිංස්ලේං. සායාත්තිශ්චුපත්තිල්මුද්‍ර නිස්ස්කු මණා. ඡෙයුන්වා රෝප්‍රයාමයා යෙවු. රෝප්‍රයාමයා යෙවු. පොකී නා. ආතුකෙනාභ්‍යනා ක්‍රිකරක් ලීකරසාඛ්‍යතාව ඒකර කෙනෙත්ත් නුගුහාතු. ආඩිත්ත්. ආතුකෙනාභ්‍යනා මා 'ඇඹුණු පො' දිත්තාය උග්‍රමකාරීන් නුගුහාතු. තාභ්‍යාරු. තොනී යතු.

മേൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള കമാബോജനങ്ങൾക്ക് ഒന്നല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊത്തുകിലും രംഗമാണെല്ലാ അസ്ഥാദമംഗലയിരിക്കുന്നതു എന്നതേ രംഗത്തിനു പ്രധാനമും നിർക്കാത്ത ഒന്നാണും പ്രധാനപ്രവേശനാട്ടുള്ള ദ്രശ്യാഭ്യർഷ്യക്കും കൈഞ്ഞേണ്ടമായും ചിലർക്കു ചെറുകമകരായിരുന്നു. ശ്രദ്ധാർഹമായ സ്വന്നാവന്നേട്ടുകൂടിയിരുന്ന ഒരാൾ കമാക്കാരൻമുണ്ടിലും സ്ഥലംപിടിക്കേണ്ട

വെന്ന വിചാരിക്കുക. ആയാൾ എന്തെന്നെങ്ങുകളിലും ഒരു കമാനായകനായി പരിണമിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. മുൻ വന്നസൺ എന്ന ഗ്രന്ഥകത്താവു് തന്റെ സ്നേഹിതയാരെയും തന്നെത്തന്നെയും ഭിന്നവേഷങ്ങൾ കെട്ടിച്ചു കമാലോക തതിൽ അവതരിപ്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഓളം സ്വന്തവ മമ്മം മനസ്സിലാക്കിയശേഷം ബാഹ്യമായ ചില പ്രത്യേകി വിശേഷങ്ങൾ അന്നവന്നും ആയാളെ കാഡബിജാ പോലെ വിവിധപാത്രങ്ങളായി വിഭജിക്കാവുന്നതാണു് ഇമ്മാതിരി കമകളിട പ്രേരകം ഗ്രന്ഥകാരനു പാത്രസ്വദാ വഞ്ഞാട്ടുള്ള പ്രതിപത്തിയല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ലു. ഒരു ജീ ന്നീചു വെന്നു കണ്ണത്രകൊണ്ടാണു് ടാഗോർ ‘നഷ്ടഫുഷൻ’ എന്ന കമ എഴുതിയതെങ്കിലും, അതിലുള്ള ഒരു പാതം കമാക്കേറുമായി പത്തിക്കുന്നണ്ടു് ശ്രദ്ധാത്മാവായ ‘ദ്രോ സംഷാ’ തന്റെ പാതയശിഖാവായിരുന്നു. അതിലുള്ള ഒരു പാതം കമാക്കേറുമായി പത്തിക്കുന്നണ്ടു് ശ്രദ്ധാത്മാവായ ‘ദ്രോ സംഷാ’ തന്റെ പാതയശിഖാവായിരുന്നു. ‘സുഭാഷിണി’ എന്ന നാമം അന്നത്തെ മലബാറാരെ വന്നതുംനാൽ ‘സുഭ’ എന്ന വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ദ്രിം മുകയായ തരംശാനിയിൽ പ്രത്യക്ഷിപ്പിച്ചേരിക്കുന്ന പ്രച സ്വരംഗം. കപടശാന്തഹപുണിതിക്കുന്ന ആഗ്രഹായിരുന്നു. താ ദുശകമകളിലെ മറ്റു ഘടകങ്ങൾ പ്രധാനപാതയിൽ ഉപ രൂപരി ശുഭദിവസങ്ങളേന്തെയുള്ളം.

രണ്ട് പാതയും, ഒരേ പാതയിലുള്ള രണ്ട് വിജ ശാംഗങ്ങൾ, രണ്ട് റംഗങ്ങൾ, രണ്ട്[ാ] ആദർശങ്ങൾ, ഇങ്ങനെ ഒരു ഉയ്യേവ്യുതക്കികൾക്കു തന്മീൻ കാണാപ്പെടുത്തുന്ന വൈജാ ത്യാ ചിലപ്പോഴും കമാത്രപം കൈകെക്കാളുണ്ടു്/ വീപ രീതസ്വാവേദനങ്ങളാട്ടക്കിയ രണ്ടുപോർ ഏകരംഗത്താം ഏപ്രകാരമാണു് വ്യാപരിക്കുന്നതെന്നറിയുന്നതു രസവേഹ മായിരിക്കും. അതുപോലെതന്നെ രോമൈ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ രണ്ട് റംഗങ്ങളിൽ വ്യാപരിപ്പിച്ചു് ആയാളുടെ പുത്രതീയിൽ വല്ല വ്യത്യാസവും സംഭവിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന പരിക്കുന്നതും കാരുകകരമാണു് ഇന്നു് ഒരു വലിയ പ്രക വായിരിക്കുന്ന മനസ്സും നാളെ ഒരു യാചകനായിത്തീ

ന്നാൽ ആയാൾ എങ്ങനെന്നയാണ് വത്തിക്കുക? അറബിക്ക മകളിൽ തത്തല്പരമായ ഒരു സംഭവം വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് ഒരിപ്രസ്താവന പൊട്ടുന്നവേ അറബിക്കരാജ്യത്തിൻറെ കാലിന്ഹിന്ദ് ആയിരത്തീരുന്നു; ദാസിമാർ ആയാളെ ഉപചരിക്കുന്നു; സൂതിപാംകരാർ കീഴ്ത്തനും ചെയ്യുന്നു; രാജസേവകരാർ ആശ്വത ഭീക്ഷിച്ചു പഞ്ചപുഷ്പമടക്കവി നില്ക്കുന്നു. ഈതെന്നാം സ്വപ്നമോ മായയോ ഭ്രാന്തിയോ എന്നാറിയാൽ ആയാൾ അസ്വരൂപം കണ്ണുമിഴിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ സ്വപ്നമോ മായയോ ഭ്രാന്തിയോ ആയിരുന്നീല്ല; അമാത്മകാലിപ്പിൻറെ ഒരു വിനോദം മാത്രമായിരുന്നു. ഈപോലെ ഇള്ളു ചില സ്ഥിതിദേശങ്ങൾ ചില ചെറുകമകൾക്ക് വിഷയീവോച്ചിട്ടുണ്ട് റംഗവൈജാത്യപോലെതന്നെ ആദശവൈപ്പരീത്യാഖം ചെടുകമകളിൽ പ്രതിപാദ്യതരമാണ് / പുരഖാന്തരങ്ങളുടെ ആദശം ദേശങ്ങളെ ടാഗോറിൻറെ ‘രഹസ്യം പരസ്യമായതു’ മുതലായ കമകൾ വിശദീകരിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ തലമുറയിലെണ്ണായിരുന്ന ജമിനാരകാർ അവത്തെ കടിയാനവകാരോട് വത്തിച്ചിരുത്തുന്ന സന്ധ്യാദായവും എത്തൻസംബന്ധമായി ഈപ്പോഴത്തെ പരിപ്പാരികൾ അന്നവത്തിക്കുന്ന നയവും തക്കിലുള്ള അന്തരം പ്രസ്തുത കമയിൽ നിന്നും സൗഗമ്യമാണ്.

പ്രസ്താവ്യമായ ഫരീറാൽ കമാഹേതുകം ഗ്രന്ഥകാരൻറെ തത്പരോധ്യമാണ്. പ്രണാഹാവിൻറെ ആദശപ്രസ്താവക്കാരി കമാമാദ്ദേശം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ ഫലമായി, ഗ്രംഘാപദേശങ്ങളായ അനേകം ചെറുകമകൾ പറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഹാത്തൊൻ എന്ന കമാകാരൻ ഉപദേശം നൽകവാനുള്ള അവസ്ഥരമെന്നും പാശാക്കിയിപ്പുന്ന മാത്രമല്ല, തത്പരോധ്യനും ചെയ്യണമെന്നുള്ള ഏകോദ്ദേശത്തോടുള്ള ചില കമകൾ എഴുതുകയും ചെയ്യും. ടാഗോറിൻറെ ചില ചെറുകമകളിലും ഈ മനോഭാവം തന്നെ പ്രേരകമായി വത്തിച്ചിട്ടുള്ളെന്ന കാണാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ‘ആശാംഗം’ എന്ന കമയിൽ, ‘‘ഗരീരത്തിന് രണ്ടുതരം രക്തം കലന്നിടയുന്നതിനാലുള്ള ഭഃവകരമായ അവസ്ഥ’’യാണ് പ്രതിപാദ്യവസ്ഥ. ‘‘നിലനില്ക്കുന്ന

എ നാം ആഗ്രഹിക്കേണില്ല; നാമാഗ്രഹിക്കേണ്ടതു നിലനില്ല
നാത്തല്ല, ” എന്ന് ‘അസമിക്കട’ത്തിൽ അദ്ദേഹം ഉപദേശി
ക്കേണ. ‘ഞാൻ കുതാർമ്മായി’ എന്ന ആഭിധാനത്തിൽ
പരിഭ്രാഷ്ട ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടിരുന്ന കമായുടെ മന്റ്. “ജനങ്ങൾ
കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിനുള്ള ഉചിതമായ സന്ദർഭത്തെ അഭ്രേ
ഷ്ടം ഗണനിക്കാതെ വിട്ടുകളകയും പിന്നീടും അസംഘട്ട
ങ്ങളായിത്തീർന്ന് ആഗ്രഹങ്ങളെലുക്കുവിച്ചു് ആലോച്ചിച്ചു് പ
ഥാന്തപിക്കുകയും ചെയ്യും, ” എന്നുള്ളതാണ്. ഞായാ
മോഹന്തേരംകു വിധേയരായ മനഷ്യക്ക് സംഭവിക്കുന്ന ദ്രീ
രണ്ടുണ്ടുണ്ട് ‘രാപാൽ മാസ്തുർ’ നമ്മുണ്ടുവെബ്ബുമുക്കില്ലോ,
കുത്രിമമായ സംഭ്യേഷക്കാൻ, താനമാനം, രംഗവൈചിത്ര്യം, ബാഹ്യ
സംഭവിക്കുകയും ചിത്രീകരണം, പ്രണയാദിവിക്കാരങ്ങൾ,
പാതുസ്വന്ധവും, വിജാതീയത, തത്പര്യിനന്നം എന്നിങ്ങെ
നെ ഈ അല്ലെങ്കിലും വിശകലനംചെയ്യിട്ടിട്ടിരുന്ന
ളിൽ കമാഹേതുക്കങ്ങളുംതന്നെ പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നാണു
തൊന്നാന്തു്. നിംബിഷ്വവ്യുമ്പുങ്ങളാരോന്നില്ലോ കട്ടാകാര
നും മുടബും വലവും തിരിയുന്നതിനു വേണ്ടവോളും ഗുഡലു
ഒള്ളതുകൊണ്ടും ഈ ‘കണ്ണഭൂതത്തു്’ സ്വതന്ത്രകമാനാചന്നു
വിശ്വാസിക്കാക്കയില്ലെന്ന സമാഗ്രസ്ഥിക്കാം.

നാലു[”]

കമാത്രപൻ

അമീയേക്കാല വലിപ്പമിഴി ലക്ഷ്മാപലക്ഷ, ശോള
ജൈകാണ്ട് ആകാശലഭത്തിൽ പ്രഥമാഖന പ്രപഞ്ചസ്
രപത്തിന് അസാധ്യമായി വല്ലതുമണ്ണനു വിചാരിക്കു
വാൻ എഴുതപ്പെ. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം പ്രക്രിക്കപോലും
കുറ്റരമാണ്. പ്രക്രിക്ക വന്നുക്കൊണ്ടിനും
സംഭരിക്കുന്നതിനും കഴിവുണ്ട്; പദ്ധതി, അവ സംസ്ഥരി
കവാൻ മനഷ്യസഹായം തുടിയെ കഴിയു. പാശ്ചാത്യഭാഷാ
കവാൻ പ്രപബ്ലേഖക്കിടങ്ങ സാധിക്കുമെന്തിലും നുൽ നുൽ
കുന്നതിനും വന്നും നെല്ലുണ്ടാകുന്നതിനും മനഷ്യകരങ്ങൾ
തന്നെ വേണും. അപ്രകാരംതന്നെ കമാബീജം അക്കരിപ്പി
കുന്നതിനും ആവ്യാനോപകരണങ്ങരാ കമാകാരനു സം
പ്രാപ്യമാകുന്നതിനും പ്രക്രിയാട സഹകരണും ആവശ്യ
മാണേങ്കാണിലും. നിശ്ചിതത്രാത്മക്കിട്ടിയ ഒരു കമ എഴുതു
വാൻ മനഷ്യനു മാത്രമേ കഴിവുള്ളു. “സത്യമായി നടന്ന
സംഭവത്തിൽ ഈ ചമർക്കുതമായ കമാരസു. ഉണ്ടായിരി
ക്കയില്ല. പ്രക്രിക്ക കമ എഴുതുകയുള്ളൂ, ഒഴിച്ചുകൂട്ടാത്ത
വേരെ എത്രയെത്ര ജാലികളുണ്ട്!” എന്ന ടാംഗാർ പറ
യുന്നു. പ്രക്രിയത്തമായ കമാബീജം ആവ്യാനവന്നുവി
ന്നേരം നൃക്ഷീതുപം മാത്രമാണ്. അതിന്നേരം സ്ഥൂലതുപ
ശത്രു ചമർക്കുതമായ കമ അമൃവാ ഇതിപുത്രം. കമാ
പ്രൂക്കത്തിന്നേരം പരിണാമക്രമിയാണും ഇതിപുത്രം,
എന്നും പരാവർത്തനംചെയ്യാം. ചെറുകമാകത്താവെന്നേരം
ഭോഗയും നിയാമകഷക്തിയും ആവ്യാനസാമഗ്രികളുടെ
മേൽ പ്രവർത്തിച്ചും അവ ത്രാപണംചെയ്യുന്നതും എപ്രകാര
മാണന്നു കണ്ണേരിയുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നേരാ വ്യവസായശാ
ലയിൽ എന്ന പ്രവേശനക്കേതന്നെ.

ചെറുകമാരംഗം സമന്വിപ്പായ ഒരു മെതാനമല്ല. അതിൽ ചില ശേഖരങ്ങൾ ഉയൻ്നു, മറ്റു ചില ശേഖരങ്ങൾ

നിയമാധികാരിക്കുന്നു. അലങ്കാരമൊന്ന്. തുടക്കതെ പറയുന്നതായാൽ, തുല്യപ്രധാനമുണ്ടായ ഘടകങ്ങളുടെ സമുച്ചയമല്ല ചെറുകമാധികാരിക്കുന്നതു്. പ്രധാനസംശ്രദ്ധിക്കുന്നതു് കൂടായും പ്രധാനമുണ്ടായ ഘടകങ്ങൾക്കു് പുമാവസ്ഥന്റെതാൽ അസംഗതമായ ഒരു ഗാരബം നല്കാതിരിക്കുകയു്. ചെയ്യുന്നതിൽ കൂടാകാരൻ പ്രത്യേകം നില്ക്കുപ്പിക്കേണ്ടതാകുന്നു. തിരവില്പാമലയ്ക്കു സമീപം നടന്ന ഒരു സംഭവമാണു് കമാവിഷയമെന്നും തന്നെയു്, സംഭവവു് പരിത്വാസിയിൽ. തമിൽ വലിയ ബന്ധമൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ ആ മലയേക്കരിച്ചു് ഒരു ദീർഘമായ വസ്ത്രത്തു് ചേരേണ്ടു് കഴിയു എന്നീ പ്ലി. നായികയുടെ അംഗസ്ത്രങ്ങളുടെത്തിനു് കമാഗതിക്കു്. തമിൽ ഗാഡമായ സംബന്ധമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ പ്രത്യും ഗവസ്ഥന്റു് ആവശ്യമുള്ളതു്. യാതൊരു പാതയേതുയു്. അടിത്താട്ടു മുറിവരെ വസ്ത്രിക്കാതെ വിടകയില്ലെന്നുള്ള പ്രത്യും പല കമകളേയു് പുമാസ്ഥലവു്. അവജ്ഞാകരിപ്പമാക്കി തീരുത്തിട്ടുണ്ടു്.

ഒച്ചിത്യു് പരിപാലിക്കുന്നതിനുപേണ്ടീ ചില പ്ലോറ കാലക്രമത്തോയു്. കൂടാകാരൻ അവഗണിക്കേണ്ടതായിവരും. യടമാത്തമുണ്ടിതിയിൽ ഒരു ദീവസ്വാം മരറാതു ദീവസ്വവു്. തമിൽ ഏറ്റുകൂടിച്ചില്ലെന്നു കുംഭം. (രണ്ടും ഇതപത്തിനാലുമണിക്കൂറും താഴെനു), കമയിൽ അവയ്ക്കുള്ള വില ഓന്നോപ്പാലെയല്ല. അന്നേവാ പത്രതാ കൊല്ലുങ്ങരു ഒരേ വാക്കിൽ സംഗ്രഹിക്കുന്നതിനു്, ഒരു വിനാഴികയിൽ നടന്ന സംഭവം അന്നേവാ പത്രതാ വണ്ണികകളിൽ വിവരിക്കുന്നതിനു്. ആവ്യാതാ പുസ്ത്രസ്വാതന്ത്ര്യു് ഉണ്ടെന്നതനെന്നയല്ല, ഈ സ്വാതാ അദ്ദേഹം അമാവസ്യരും വിനിയോഗിക്കേണ്ടതുമാ “നാലുദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ സംഭവിച്ച വസ്തുതയാ മുണ്ടാക്കുന്നതു് കമാവിഷയം. അതുകൊണ്ടു് ഓരോ ദീവസം മുന്നുപറംവീതം. സമമായി വകവച്ചുകൊടുത്തു എന്ന വിചാരിക്കുന്ന കമാക്കത്തു്” തുല്പികയെടുക്കു പണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ പണ്ടുപണ്ടേ നടന്ന സം-

ഗതിക്ക് ഇയിടുന്ന സംഭവിച്ചതാണെന്നും (Short-time note) ഇയ്യിടുന്നണ്ണായ വസ്തു പണ്ണേണ്ണാൻ സംഭവിച്ചതാരുന്നും (Long time note) തോന്തിക്കേണ്ണേണ്ണായ ആവശ്യം ചില പ്ലോഡ് നേരിട്ടാണെങ്കും. അതെല്ലാം വഴിപോലെ മനസ്സിലാക്കി കമ ക്രമവൽക്കരിച്ചുകൊടുക്കാൻ മാത്രമേ കാവുന്നുണ്ടെന്നും തുടർന്നുവരുന്നു.

ഈ കാരം സംഭവിയാനും ചെയ്യുന്നതിന്റെ ആവശ്യം എന്നതാണെന്നും ചോദിച്ചാൽ, കമാമുള്ളുന്നതിനും അംഗീരാമായ പ്രാധാന്യം നിന്നുന്നതിനും തോന്തിക്കേണ്ണുന്ന പറയാം. ഓരോ കമയിലും പരമഹായ ഒരു ഘട്ടമെങ്കും. ഇതാണും കമാത്രം ഗാം അടുപ്പുകും മുള്ളുന്നും. ഒരു പുത്തത്തിന്റെ അതിന്തകളിൽനിന്നും നടവിൽക്കൂട്ടി വരുംപ്ലോഡുന്ന ഒരു വക്കെള്ളും. കേരുത്തിൽ സന്ധിചെയ്യുന്നതുപോലെ, ചെറുകമയം, ലെഖടക്കങ്ങളെല്ലും മുള്ളുന്നും. ഒരു പുത്തത്തിന്റെ അടുപ്പുകും അതിലും അവബന്ധപ്പെട്ടാം. നിർവ്വതിപ്രാപ്തിക്കേന്നതും തന്നുലും കമാകാരൻ ആദ്യം ഹദിന്ദമാക്കുന്ന സംഗതി കമയിടുന്ന പാരമ്യമാകുന്നു. ഇതു നല്ലവല്ലെന്നും ഡാക്ഷിംഗ് കമ എഴുതുവാൻ തുടങ്ങാറും. നോവലെഴുത്തുകാർക്കും ഇക്കാര്യത്തിൽ അതുതനെ നിഷ്പിച്ച കാണാനില്ല. നിഷ്പിച്ച ഉണ്ടായാൽ നന്നും. പക്ഷേ, ചെറുകമാകാരനുള്ളതുപോലെയുള്ളതു നിബന്ധനയും നോവലിൽ അപാരിത്യാജ്ഞമല്ല. ചില നോവലെഴുത്തുകാർ ‘വത്തന്ത്ര വരട്ട്’ എന്നോ ‘കാണാനേടതുവെച്ചു കാണാം’ എന്നോ ഭാവിച്ചുകൊണ്ടു രണ്ടുകല്പിച്ചു കമയെഴുതുവാൻ തുടങ്ങിയതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടും. രസികൾ റോമണിയായ ഡിക്കൺസ് പിക്കവിക്കിചരിതം എഴുതി തുടങ്ങിയ കാലത്തും ആ കമ എത്തവിധിയതിലാണും അവ സാനികവാൻപോകുന്നതും, എന്നും ആരക്കിലും. അദ്ദേഹ തോടു ചോദിച്ചിട്ടുനേന്ന മാത്രമല്ല, പലപ്ലോഡും. അവരെ വിജയലക്ഷ്മി കടക്കിച്ചിട്ടുണ്ടും. എന്നാൽ ഈ നയം ചെറുകമാകാരൻ അവവത്തിക്കേന്നതായാൽ ആയാളുടെ

കാര്യം കിട്ടു പത്തേല്ലാണ്. കുബേരന്മാക്ക്⁵ എന്നും ഒന്നും തന്നെ. അവൻ അതിനായി കാലേഷ്ഠട്ടി മിതവ്യുതം. ചെങ്ഗു നീകിരിയിരിപ്പിണ്ടാക്കകയോ വിശ്വേഷാൽ സന്നാഹം തുടക്കയോ ചെയ്യേണ്ടതില്ല. പാവപ്പെട്ടവക്കാകട്ട, വല്ല ‘ഓന്നക്കറി’യിലും ചേന്നക്കിലേ സൃംഗിക്ഷമായ ഒരു ഉണ്ണിനു വകയുണ്ടാവും. ഏതാണ്ടിതുപോലെയാണ് ചെറുകമാക്കാരൻഡിയും സ്ഥാനി. ദരിദ്രൻറു ചില്ലറിസ്റ്റാദ്യ മെല്ലാം ഓൺ. ആഞ്ചേലാഷിക്കവാൻ നീകിരിവെള്ളുന്നതു പോലെ ചെറുകമാക്കത്തു തന്നെ ചുത്തേടിയ ഉപകരണങ്ങളുംാം. കമാറുല്ലന്നുത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു സജ്ജീകരിക്കുന്നു. ദരിദ്രൻ പാഴുലവുചെങ്ഗാൽ ഓൺ. ‘കഷ്ടി’യായിപ്പോകുന്നതുപോലെ, കമാസാമഗ്രികൾ വേണ്ടവിധം വിനിയോഗാഗിച്ചില്ലെങ്കിൽ മുല്ലന്നും അവതാളുത്തിലാഡും. ഈ സാദ്ധ്യം ഇനിയും വലിച്ചനീട്ടമെങ്കിലും ക്ഷീഷ്ണരാഡേനു എന്നു എന്നും അതിനു തുനിയുന്നില്ല.

മുല്ലന്നും ദീർഘക്ഷയ്യാക്കണ്ടാണിന്ത്യശൈലം. അതിലേക്കുള്ള വഴി തെളിയിക്കുന്നതാണ്⁶ അനന്തരകരണീയം. ഈതിനും എന്നാണ് ഉപായം? മുല്ലന്നുത്തെ ഉപരൂപരി പ്രധാന തരമാക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധനങ്ങൾ എവയോ, അവയാണും ഇവിടെ ചിന്തുമായിട്ടുള്ളതും.

ശീതോഷ്ണവ്യുവസ്ഥകൾപോലെ പ്രാധാന്യം എന്നതു. താരതമ്യത്തോ ആന്തരിക്കുന്നതു അനുഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. മഞ്ഞക്കട്ടി ശീതളമാണെന്നു നാം പറയുന്നതു⁷ അതിനേക്കാരാ ഉഷ്ണമുള്ള മറ്റൊരു തെക്കിലും പാഠമ്പത്രരട്ടു⁸ അതിനെ താരതമ്യംചെയ്യുന്നതു കൊണ്ടാണ്⁹ നേരേമറിച്ചു¹⁰, ഹിന്ദത്തുക്കാരാ, ശൈത്യമുള്ള മരുരാത പാഠമ്പത്രതാടു¹¹ അതിനെ ഉപമാനം ചെയ്യുന്നു, ക്ഷീണിക്കട്ടി ഉഷ്ണമുള്ള വസ്ത്രവാണുന്നു സംശയിക്കേണ്ടീവയും.¹² അറുപ്പിയംതന്നെ ഒരു സംഗതി പ്രധാനമാണെന്നു നാം സംശ്ലിഷ്ടിക്കുന്നതു¹³ അതുണ്ടെന്ന പ്രധാനമാരുത്തു മറ്റു സംഗതികൾ “താരതമ്യുനന്നും മനസ്സിൽ കാണുന്നതുകൊണ്ടാണ്¹⁴. തന്നീമിത്തം, മുല്ലന്നുത്തുന്ന പ്രാഥമ്യം നില്ലുന്ന മെങ്കിൽ അതിന്റെ മുപ്പും പിന്നും ഉള്ള സംഗതികൾ അപ്രധാനങ്ങളായിരിക്കുന്നുമെന്നു സിദ്ധം.. ടാഗോറിന്റെ

“പ്രായശ്വിത്തം”. എന്ന കമയിലെ ഘടകങ്ങൾ മുംഗമം ചെള്ളിരിക്കുന്നതു് എപ്രകാരമാണെന്ന നോക്കുക. ചപ്പലും. നീചനമായ ഒരു പച്ചപ്പരിജ്ഞാരിയാണു് കമയിലെ പ്രധാനപാത്രം. ആയാൾ സ്വന്നാരുയായ വിനധ്യാവാസി നിയെ കഷ്ടപ്പെട്ടതുന്നതാണു് പ്രതിപാദിതം. പതിപ്രതയായ വിനധ്യാവാസിനിയുടെ കഷ്ടപ്പാടു് അടിക്കടി ഭസ്തുവഹമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന. തെന്താവായ അനാമഖന്യപരാന്തരാജനംചെള്ളു കുറേനാൽ കാലക്ഷേപം ചെള്ളശേഷം മോഷണംചെള്ളു പണവുംകൊണ്ടു ബിലാത്തിയിൽ പോകുന്ന. ഒരു ബാരിസ്തുരായി കല്ലുടയിലേക്കു തിരിച്ചുവന്നിട്ടും താൻ പാത്രിതന ഏറ്റവോപ്പുൻ മോട്ടലിലെ ബിലിനു പണം കൊടുക്കാൻ സാധിക്കാലുണ്ടാൻ, ആയാൾ വിനധ്യാവാസിനിയുടെ അച്ചുണ്ടോ ധനം മോഹിച്ചു്, പ്രായശ്വിത്തത്രഭ്യികൊണ്ടു് വരിണ്ടു്. ജാതിയിൽ ചേരുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്ന. ഇതറിഞ്ഞപ്പോരാ സുചരിയയായ വിനധ്യാവാസിനിയുടെ ഫുദയും ആനന്ദങ്കൊണ്ടു്. അഭിമാനംകൊണ്ടു്. വികസിക്കുന്ന. പ്രായശ്വിത്തത്തിനുള്ള കമ്മ്റ്റേജും മുള്ളു നടക്കുന്ന. അനുപ്രാന്തങ്ങളാ പൂർണ്ണമാകാറായി. ഈ ഘട്ടത്തിലാണു് കമ മുല്ലന്തു്. പ്രാപിക്കുന്നതു് “പടിക്കരി ഒരു മാഹമുണ്ടു് എന്ന നില്ലുന്ന. അതാരായിരിക്കാം?” “മിസ്റ്റുസ്” അനാമഖന്യസക്കാർ.” ബിലാത്തായാറുയിൽ ആയാൾ സന്ധാരിച്ചു ഭാര്യ ഈപ്പോരാ തന്നെത്തെടി പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു്. ഇതാണു കമയുടെ പരമാലട്ടം. ഈ ഘട്ടം വിവരിക്കുന്നതിനു മുമ്പു കമാഗതി എത്ര ശാന്തവും മറവുമാണെന്ന നോക്കുക! “ചാച്ചും വേഴ്തുള്ളൂളിവരായ സ്കീകരാ അഭിമുഖദാനത്തിനായി അനാമഖന്യവിനെ അകായിയിലേക്കു വിളിച്ചു. അവൻ താംബുലചത്രംചെള്ളു സോല്ലാസും പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്, തറയിൽ കവിഞ്ഞയങ്ങളുകിടക്കുന്ന ഉത്തരീയത്തൊട്ടുടി ആടിയാടി മെല്ലു മെല്ലു! അന്തഃപുരത്തായി പ്രായശ്വിച്ചു.”—ഈത്യാദി. ഈതു വായിക്കുന്നോരു ഉപേജകമായ ഒരു സംഭവം. അത്യാസനമായിരിക്കുന്നവും ആൻസംഗരിക്കും? കമാത്രപണം. സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം.

ഈ വിവരണം തീരെ അപ്രധാനമാണോ പക്ഷേ, ഈതു^{*} അപ്രധാനമായതുകൊണ്ട് തന്നെയാണോ അടക്കതു വരുന്ന മൂലമന്യൂ—മാമയുടെ ആഗമനം—സദ്ഗൃഹിപ്പമായി തെളിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നതു^{*}

നമ്മുടെ ചില നല്ല ചെറുകമകളിലും എത്തർക്കര്ത്താക്കളുടെ അറിവോടുകൂടിയോ ക്രിക്കറ്റൈരോ ഈ ഉപാധി തന്നെ കാര്യക്ഷമമായി പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടിട്ടും.* ‘ലക്ഷ്മീക്കട്ടി, അബ്ദുക്കിൽ ഒരു കമയുടെ കമ’യിലെ നായികയായ ലക്ഷ്മീക്കട്ടിയെക്കറിച്ചു^{*} അവളുടെ ഭർത്താവായ കോമു മെന്നവൻ^{*} എന്നോ ചില സംശയങ്ങൾ തോന്നുകയാൻ ആയാശ ഒരു സ്നേഹിതനോടുകൂടി ആലോച്ചിച്ചു ഭാര്യയെ ജാരനോടുകൂടി കണ്ണപിടിക്കവോൻ തീച്ചുപ്പെട്ടതുന്നു. രാത്രി യായപ്പോൾ കോമുമെന്നവൻ^{*} സ്നേഹിതനും മാനോപ്പുമര തനിഞ്ഞിൽ ഓരോ മുലയിൽ സ്ഥലംപിടിച്ചു^{*} ജാരൻ ആഹമനം പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കയാണോ. ജാരാഗമനമാണു കമയുടെ പരമകാശം. എന്നാൽ പ്രസ്തുത ഘട്ടത്തിനുമുമ്പ്—നമ്മുടെ ജീജണ്ണാസു അത്യുൽക്കടകമായിരിക്കുന്ന ഈ സമയത്തു^{*}— കമാകാരൻ വിവരിക്കവോൻ തുടങ്ങുന്നതു പതിയിരിക്കുന്ന സ്നേഹിതന്റെ ആത്മഗതമാണോ: “കഷ്ടം! കഷ്ടം! ഒരു കത്സിത്പ്രവൃത്തി കണ്ണപിടിക്കാൻവേണ്ടി ഇങ്ങനെ ആഭാസമായ ഒരു വേഷം കെട്ടുണ്ടിവന്നല്ലോ, എന്നൊക്കെ വിചാരിച്ചു വളരെ ലജ്ജയും, ലക്ഷ്മീക്കട്ടിയെ വിചാരിച്ചു വളരെ വ്യസനവും തോന്നി. പ്രത്യക്ഷമായി തെളിയാൻപോകുന്ന ലക്ഷ്മീക്കട്ടിയുടെ ഭന്നടപ്പും, ആ ഭന്നടപ്പു^{*} പ്രത്യക്ഷമായി തെളിയാൻപോകുന്ന സംശ്ലീഡ്യാണോ എന്നും എന്നും അധികം വ്യസനാക്രാന്തനാക്കിയതെന്ന പറവാൻ പ്രയാസം.. തൊൻ എത്രയോ വാത്സല്യത്താടം ബഹുമാന തേതാടംകൂടി വിചാരിച്ചുവന്ന ലക്ഷ്മീക്കട്ടിയെ ഒരു ജാരനോടുകൂടി കണ്ണപിടിക്കുക എന്ന അവസ്ഥ എത്ര ദീപ്പുഹമായിട്ടുള്ളതാണോ! ചേറിൻ തല്പിയാൽ നീഞ്ഞ ഏറിക്കു മല്ലോ....” ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു വിവരണം കമ്പയെ മുന്നാട്ടു

* സി. എസ് ഗോപാലപ്പണിക്കർ—കമാരനമാല, പെരിയമ്പുകു..

നീക്കവാൻ സഹായിക്കുന്ന പ്രത്യക്ഷമാണ്. പ്രത്യേകിതമായ മുല്ലന്ത്രതിനു കാലവിളംബ. ഉണ്ടാക്കുക മാത്രമാണ് ഈ ആരമ്പിത്തംകൊണ്ട് സാധിക്കുന്നതു്. പേരുകൾ, ഈ വിളംബ. കമാത്രംഗത്തെ സർപ്പധ്യാനമാക്കുന്നതിനു് എത്രക്കുണ്ട് പര്യാപ്തമാണെന്നു കമ വായിക്കുന്ന വക്കു ബോധപ്പെടുത്തിരിക്കുയില്ല.

മുല്ലന്ത്രത്തിനുമുമ്പ് കമാപ്രവാഹത്തെ മറമാക്കുന്ന തിന്റെ ആവശ്യം ഗൃഹയമമ്മജ്ഞയാക്കുന്ന സുജ്ഞജ്ഞയമാണ്. അനവാചകഹരിയത്തിന്റെ സഹനശക്തി പരിമിതമാക്കുന്നതു് അതു് അസ്ഥാനത്തിൽ ഭവ്യം ചെയ്യാതെ പ്രധാന ഘട്ടത്തിൽമാത്രം. സമഗ്രമാക്കുന്നതിനു് ഉത്തരകമാകാരൻ ഉദ്യമിക്കുന്നു. പ്രധാനസംഭവം. ഒരു വധമാണെന്നിരിക്കുന്നു. രാമൻ കൂൺ നിഷ്പംമായി കൊലപ്പെടുത്തിയ സംഗതി വല്ലിച്ചു വായനക്കാരിൽ ദേവും അനുകമ്പയും. ഉള്ളവാക്കവാനാണ് ഒരു കമാത്രത്തു ശ്രമിക്കുന്നതെന്നു വിചാരിക്കുക. വായനക്കാരുടെ വികാരങ്ങളെ ബലവത്തു മായി ഉത്തരജനം. ചെയ്യണമെങ്കിൽ അവബൈ വ്യത്തമായി പ്രതിചലിപ്പിക്കാതിരിക്കുവാൻ കാമികൻ ശ്രമിക്കുന്നതാകനും. അനവാചകന്റെ മുദ്രയോപേഗം. പ്രധാനസംഭവത്തിനു് മുന്നു കരാൻമാത്രമേ കമാമുല്ലന്ത്രത്തിൽ അയാളുടെ ഗൃത്തസ്തനും. അത്യുഗ്രമായി രിക്കയുള്ളൂ. ഈപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിനു പകരം, രാമൻ കൂൺ നെ വധിക്കുന്ന ഘട്ടം. വിവരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് തുല്യപ്രധാനങ്ങളും വായനക്കാരുടെ ക്ഷമാശക്തിയെ ഒട്ടിക്കുക. പരീക്ഷിക്കുന്നവയുമായ വേരു ചില സംഭവങ്ങൾ കമാകാരൻ വല്ലിക്കുന്നതായാൽ പ്രധാനസംഭവമായ കൂൺവധത്തെ കരിച്ചു വായിക്കുന്നു ഉണ്ടാകുംതൊയു വികാരത്തീക്ഷണത്തെ ഒരുവേള ഇല്ലാതായെങ്കാം. രാമൻ ആദ്യം ശ്രാവിന്നു വധിക്കുന്നതായി കമാത്രത്തു് ആവ്യാനം. ചെയ്യുന്നവെന്നിരിക്കുന്നു. ഈ ഘട്ടം. വായിച്ചതീരുന്നതോടെ വായനക്കാരന്റെ അനുകമ്പാദിവികാരങ്ങളുടെ ഒട്ടുകകാൽ ഭാഗവും. അപഹരിക്കപ്പെടുന്നു. അടക്കത്തുവരുന്ന സംഭവം. രാമൻ ശ്രാവിന്നു കൊടുന്നതാണെന്നു വിചാ

രികക്. അതോടെ വായനക്കാരൻറെ സഹനശക്തി ഇഴം വന്നു. ചെലവായിപ്പോകും. ഈനിയാണ കമാരുല്ലും—രാമൻ കൂൺനെ അപായയപ്പെട്ടതുന്ന സംഗതി—വായിക്ക വാൻപോക്കന്തു് അപ്പോഴേക്കു് അനകുപള്ളു പകരാ അവജനയാണ വായനക്കാരനു ഭോഗീക്. അനവാചകനു തടെ ഏദയോദ്യോഗത്തെ സംഭവങ്ങളുടെ മുതലായുത്പദ്ധതി സംശരിച്ചു മുമ്പെട്ടതുക എന്നതു് എത്രമാത്രം സാരമേറിയ താണ്ടണനു് ഈ ദ്രോഷാന്തത്തിൽനിന്ന് വിശദമാക്കുന്നഒഴുവാ.

എന്നാൽ വായനക്കാരുടെ വികാരങ്ങൾ സമമുമാക്ക നന്തിനു കമാക്കാൻ മറ്റൊരു ഹാരുന്തിൽ ദത്തദുഷ്ടിയാ കേണ്ടതുണ്ടു്. മൂല്ലും കേവലം അപ്രതീക്ഷിതവും ഉണ്ടാ തീവ്യമാണെങ്കിൽ വായനക്കാക്കു് അതു ഗ്രഹിക്കുന്നതി നൃത്ത സന്നദ്ധത ഉണ്ടാകയില്ല. തന്മുഖം കത്താവു് ഉദ്ദേശി കുന്ന പ്രതിതി അവരിൽ സജാതമാകയില്ല. ശ്രൂഗാര പരമായ കമകളിലാണു് ഈ നൃന്ത അധികമായാി കണ്ടു വരുന്നതു്. ഒരു താഴെ കാണുന്നപ്രകാരം ആവ്യാഡാം ആരംഭിക്കുന്നവും വിചാരിക്കുക:

‘ശാൻ:—അമ്മാവന സുവക്കേടോനമില്ലെല്ലാ? സരോജിനി:—ഈല്ല.

ശാൻ:—ഈന്നലെ അവിടെ വൈദ്യുതനു വരുത്തി യെന്ന കേട്ടു്. അതുകൊണ്ടാണ ചോദിച്ചതു്.

സരോജിനി:—അതോ? വൈദ്യുത വന്നതു് എന്ന ചികിത്സിക്കാനാണു്. എന്നിക്കു പെട്ടെന്നു് ഒരു മോഹാ ലസ്യമുണ്ടായി.

ശാൻ:—അഭ്യും! അതു താനറിഞ്ഞതില്ലെല്ലാ.

സരോജിനി:—സാരമില്ല. ഒരു മത്തൻ സേവിച്ച പ്പോൾ സുവായി.

ഈഞ്ഞെന്നയാണു് ശാനം. സരോജിനിയും. തമ്മിൽ അന്തഃകരണവിവാഹം ചെയ്തതു്.”

എത്തു്? ഇങ്ങനെയോ? എങ്ങനെ? എത്തു ബലപ്പും? നല്ല കമ!—ഈപ്രകാരമുള്ള സന്ദേഹങ്ങളും ഒട്ടവിൽ എഴു തിയ വാക്യം വായിക്കുന്നവൻറെ മനസ്സിൽ തെരുതെരെ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. ‘ശാനം’ സരോജിനിയും. തമ്മി

ബുള്ള സംവാദത്തിൽനിന്ന് അന്തഃകരണവിവാഹത്തിന്റെ കാര്യം അനുമേയമല്ല. ഈ സംഭാഷണം കഴിഞ്ഞിട്ടും വേറോ പല അവസ്ഥാന്തരങ്ങൾ തരണംചെയ്യാൻ മാത്രമേ അനുരാഗം എന്ന സ്ഥിതിയിൽ എത്തുകയ്ക്കും. തമ്മിലും ഒരു വിലജനത വാക്പ്രത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന മാനസിക വരണ്ണം വായനക്കാക്ക് ‘പുതരി’യാണ്. ജൂലിയസ്സ് സീസറിന്റെ വാചകരീതി അവലുംബിക്കുന്നപക്ഷം, തൊൻ പോയി; തൊൻ കണ്ടു; തെങ്ങരാ ദന്പതിമാരായി; — എന്നതുപോലെയാണ് ഇത്തരം കമകളുടെ ഗതി.

ഈ നൃന്തര അപൂർവ്വമാണെന്നോ കേവലും സാക്ഷിക മാണണോം വല്ലവക്ക്. സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ഈ തെരു ചെറുകമാകത്താക്കളിൽ അദ്ദേഹത്തിനായ ശ്രീ ഈ. പി. കൂൺപിള്ള അവർകളുടെ ‘ആ രാത്രിയിൽ—’ എന്ന കമ വായിക്കെട്ടു. പ്രസ്തുത കമയിലെ നായകനായ കട്ടി കൂൺന്നനായൻ യുഗാവസ്ഥാനംപോലെയുള്ള ഒരു കാളരാത്രിയിൽ ഒരു ചെറിപ്പുരയിൽ അഡയംപ്രാപിക്കുന്നു. ആ കട്ടി ലഭിച്ച രോഗാത്രനായ ഒരു മദ്യപ്രയയുണ്ട്. ‘അംഗു’ എന്ന പിളിക്കപ്പെട്ടു ഒരു ബാലികയും മാത്രമേയുള്ളു. ശ്രേഷ്ഠം ഉല്പദ്ധമാണെല്ലോ. അമുവിന്റെ സ്വത്രപം ദരിക്കലും മാഞ്ഞുപോകാത്തവിധത്തിൽ നാശം കുടിക്കൂൺന്നനായ തട്ടു ഏദയത്തിൽ പതിയുന്നു. നേരം പ്രകാശമായപ്പോഴും ആയാരം യാത്രപരിശീലനും, അവിടെനിന്ന് ‘ഭിന്നിച്ചു കാറാത്ത ചലിച്ചിട്ടുണ്ട്’- കൊടിക്കൂണക്കണക്കെ, പുറപ്പെട്ട പോകുന്നു. * * * * വാച്ചുങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കട്ടികൂൺന്നനായൻ ഇപ്പോൾ മദിരാശിയിലാണ് വഹിക്കുന്നതും ശക്കണ്ണിനായങ്ങൾ ആത്മമിത്രമായി കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണും ശക്കണ്ണിനായങ്ങൾ അനന്തരവളായ ലക്ഷ്മിക്കട്ടിക്കു കട്ടി കൂൺന്നനായങ്ങൾ പേരിൽ കലശലായ തുമം. അനുരാഗം ഉള്ളിലെംബാതുങ്ങാതെ എഴുത്തുവഴിയായി പ്രവഹിക്കുന്നു. പക്ഷേ, നായക്ക് അവളുടെ പ്രേമവും പിണ്ടം സമമാണും. അയാളുടെ ഏദയത്തിൽ പാളയമറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ആ ചെറിപ്പുരയിലെ കോമളാംഗി ‘ആക്കം പ്രവേശനമില്ല’ എന്ന നോട്ടീസ് എഴുതിവെച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നിനധികം?

എവിൽ ലക്ഷ്മിക്കട്ടിതനേന്നയാണ് ചെറിപ്പരയിലെ മോഹനാംഗി എന്ന തെളിയുന്നു. കട്ടിക്കുള്ളൻനായങ്ങൾ പജാസമീറ്റമായ ആനന്ദവും വിവാഹത്തിൻ്റെ കോലാ ഹാപ്പറ്റംററും ഉംഗിച്ചുകൊള്ളുകയേ വേണ്ടും... ഈ കമയിൽ, സംഭേദങ്ങളുടെ പരമാത്മസ്ഥിതി ശോപനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതും കൗതുകാവഹമാണെന്ന സ്ഥാതനികാം. പക്ഷേ, കമാഴുല്ലന്നും—അതായതും ലക്ഷ്മിക്കട്ടിയും. ഓലചെറിയിലെ ബാലികയും. ഒന്നാണെന്നു തെളിയുന്ന ഘട്ടം—വിശ്വസിക്കവാൻ പണിയാണ്. രീക്കൽ കണ്ണ തങ്ങാണിയെ മുനക്കാലും മഴവും ദൈഡാ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടെങ്കിൽനും തങ്കാലം. വിചാരിക്കുക. എന്നാൽ ആ തങ്ങാണിയെ മറ്റ് രാശിയിൽവെച്ചു വീണ്ടും. കണ്ണപ്പും കട്ടിക്കുള്ളൻനായങ്ങൾ മനസ്സിൽ പൂർണ്ണരണക്കെളാനം.തന്നെ ഉച്ചീപിതമാകാതിരുത്തും ആശ്വര്യമെന്നല്ല, മഹാശ്വരമനേ പറയേണ്ടും. ഇന്ത്യാഈ ഈ മുനക്കാലു ദാദാക്കളും സദാ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരുതും എന്തിനെ കരീച്ചാണ്? ‘സുരീ’ എന്ന ശബ്ദത്തെപ്പറ്റിരിയാണോ? അല്ലെങ്കിൽ ‘അമ്മ’ എന്ന നാമധ്യയത്തെക്കരീച്ചും? ഈതാ തങ്ങാണികളെ അപേക്ഷിച്ചും ആ ബാലികക്കളുള്ള വിശേഷ ലക്ഷണങ്ങളായിരുന്നു. ആയാളുടെ ചിന്തവിഷയം. നവയാവനത്തിൽ സുരീകളുടെ വളർച്ച വിസ്താരവഹമാണെ കുറിപ്പും, കടിലിൽവെച്ചു കണ്ണ ബാലികയുടെ അന്നും ശശാമായ ലക്ഷണങ്ങളും. മുനക്കാലുംകൊണ്ടും ഇല്ലാതാവുകയും, അവളുടെ സ്ഥാനത്തും ലക്ഷ്മിക്കട്ടി എന്ന പേരായ വേണാൽ ഏറ്റവും ആവിഭവിക്കുകയും. തന്നിമിത്തം. കട്ടിക്കുള്ളൻനായക്കും അവരാ പ്രത്യേജ്ഞയെയാകാതിരിക്കുകയും. ചെയ്തവും വിശ്വസിക്കാമെങ്കിൽ, നാടൻഭാഷയിൽ പറയുന്നതുപോലെ കാക്ക മലന്ന് പറക്കുമെന്നും. വിശ്വസിക്കാം. കമാഴുല്ലന്നും ഗ്രഹിക്കവാൻ വായനക്കാരെ സന്നദ്ധരാക്കിയിട്ടില്ലെന്നാളുള്ളതാണും ഈ കമ്പി പററിപ്പോയിട്ടുള്ള പോരായ്ക്കും.

മുകളിൽ നിരീക്ഷിതമായ കമ ഇതിപുത്രാല്പനയി പുള്ള ഒരു സംബാലിത്യത്വത്തെ ഉദാഹരിക്കുന്നണ്കളിലും,

അം കമതരനു ഒരു ശ്രദ്ധിതന്ത്രിൻറെ പ്രധാനമായും ഏ ടക്കാവുന്നതാണ്. ടാഗോർ മുതലായ ഉൽക്കുഷ്ഠകമാകാര ന്യായത കൃതികളിൽ ഈ മൂൺ സാമാന്യേന പ്രത്യക്ഷിച്ചു വികണ്ണണ്ടു്. ഓരോ ചെറുകമയും ചാലു രംഗങ്ങളായി വിജീക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണു് പ്രസ്തുത ലക്ഷണം. ഇക്കാര്യത്തിൽ ചെറുകമയ്യു നാടകത്തൊടാണു് ഉപ പത്തി കാണുന്നതു്. നാടകത്തിൽ വിവിധരം ഗണങ്ങൾ ഒന്നു ചേരുന്നോരു ഇതിപുത്രം. മുഹമ്മദ് തമാകന്നതുപോലെ ലക്ഷണങ്ങളുകുമായ ചെറുകമയിലും നാനാരം ഗണങ്ങളുടെ സംയോഗത്താലുണ്ടു് കമാത്രപണം. നിപ്പിഹിക്കപ്പെട്ടുന്നതെന്ന കാണാം. ‘ആ രാത്രിയിൽ—’ എന്ന കമദയ ആറു രംഗങ്ങളായി പേര്ത്തിരിക്കാം. നോമത്തേരാറിൽ കൊട്ടക്കാട്ടി ടു. മഴയിലും അകപ്പെട്ട കട്ടിക്കുണ്ടിനായൻ ഒരു ചെറിപ്പുരയിൽ ചെന്നകയറുകയും അവിടെ ഒരു മല്ലുവയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. അമു എന്ന വിളിക്കപ്പെട്ടുന്ന ബാല്പികയുടെയും അതിമായായി ആ രാത്രി കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും അതിനിടയ്ക്കു് അയാളുടെ പ്രദയം പണയപ്പെട്ടുപോകയും ചെയ്യുന്നു. റണ്ടാം രംഗത്തിൽ, കട്ടിക്കുണ്ടിനായൻ വീണ്ടും. ആ വഴിയെ പന്നു് തന്റെ പഴയ ആത്മീമയരെ അനേപാഷിച്ചതിൽ, അവർ ആ സ്ഥലം വിട്ടുപോയെന്നു. അവരുടെ സഹാനുതു് ഒരു മത്രവക്കിമാപ്പിള്ളയും. ‘ഒരു പെന്പിള്ള യുമാണു് അവിടെ താമസം തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതെനും അറിഞ്ഞു ശ്രാഡ്യന്നായിത്തീരുന്നു. മുന്നാം രംഗം മദിരാശിയിലുണ്ടു്. കമാനായകൻ നിയമപരീക്ഷയ്ക്കു പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നോരു വക്കീൽ ശക്തിപ്പിനായതെന്നും. അനന്തരവാദ ലക്ഷ്മീക്കട്ടിയുടെയും പരിചയം സമ്പാദിക്കുന്നു. നാലുമാതൃത്വത്തിൽ ലക്ഷ്മീക്കട്ടി ആ ധ്യവാദോച്ചുടി ജീവിതഭാരതത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നുമെന്ന തന്നിക്കണഡായ ആഗ്രഹം ലേവ നൃവേന ആയാളെ ധരിപ്പിക്കുകയും, ആയാൾ സവൃസനും. ആ അപേക്ഷ നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കമാറുല്ലന്മായ അഞ്ചും രംഗത്തിൽ, ലക്ഷ്മീക്കട്ടിയും ചെറിപ്പുരയിലെ അമുവും ഒന്നതന്നെന്നാണുള്ള പരമാത്മം കട്ടിക്കുണ്ടിനായൻ മനസ്സിലും വിവാഹാനന്തരം ലക്ഷ്മീക്കട്ടി

പ്രാണനാമനെ കളിയാക്കുന്നതും വായനക്കാരുടെ സംസ്കാരിപ്പുത്തിക്കായി ചേത്തിട്ടുള്ള ഒരു പുൽകമാപ്രസംഗവുമാണ് ആരാംഗംഗത്തിൽ കാണുന്നതും⁵. ഈദശൈലി ചെറുകമ്മരെയി വിവിധരംഗങ്ങളായി തിരിച്ചു⁶ അവ ഓരോനും പ്രത്യേകം സകല്ലിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് നാടകത്തിലുള്ള കവപ്രയൂഹനും ഓജസ്സും നിയതാകൃതിയും അല്പാല്പം ചെറുകമയാലും പ്രതിഫലിക്കുവാൻ ഇടയാക്കുന്നുണ്ട്. നേരേമറിച്ചു⁷, റംഗവിഭാഗമില്ലാത്ത ചെറുകമകൾ പ്രായേണ ആനവസ്ഥിതമായിട്ടാണകണ്ഠവരാറു⁸ എം. ആശ. കെ. സി. ഇട (സി. കണ്ണത്രാമമേനുവൻ) ക്രമകളിൽ ആവ്യാന ചാത്രരും ധാരാളമുണ്ടുകൊണ്ടില്ലോ, കമാഗതി ആകെക്കൂട്ടി ഒരു ക്രന്നാണെന്നുവേണും. പറയുവാൻ. റംഗവിധിനും ചെയ്യാതെ അനുസ്യൂതമായി കമനംചെയ്യുപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ കമകൾ വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ഏകാഗ്രമാക്കുവാൻ ഉതക്കന്നവയെല്ലാം മാത്രമല്ല, അപ്രകൃതസംഗതികൾക്കു കൗക്കിലേണ്ടാക്കുന്നതിനും ഇടയായിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ റംഗങ്ങളായി വ്യവധാനംചെയ്യുതുകൊണ്ടുമാത്രം കട്ടാകാരൻറെ ചുമലു അവസാനിക്കുന്നണ്ണോ? ഇല്ലോ. ഒരു റംഗം മരാറന്നീരിന്നീനും ഉത്തരവിച്ചു മുന്നാമത്താനീനില്ല. ലയിക്കണം. റംഗങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ ഗാധമായ സന്പക്ഷവുണ്ടുമെല്ലാം കമിയു⁹ ഏകുദ്ദേശ്യപ്രാണികയുള്ളൂ. ഭീമഭിന്ന ഔദ്യോഗിക്കായി നില്ക്കുന്ന റംഗങ്ങൾ യഥായോഗ്യം സംശയാജിക്കുന്നാണോഷാണു കമാശരീരം സംസ്കൂർഖമാക്കുന്നതും¹⁰. ഇതിനും ഉംഗം ഹരണങ്ങൾ ഏഴുത്തകാണിച്ചു¹¹ ഈ അദ്ദൂരായം ആമാരീറ്റമായി ദീഘിപ്പിക്കുന്നില്ല.

II

വിസ്തീർണ്ണമായ ഒരു കൊട്ടാരത്തിൽ ചില ദിനകൾ വെളിച്ചു¹² കാണുന്നതും ചല്ലു നിരത്തും ഇരുന്നാലും, ആകെക്കൂട്ടി നോക്കുപോരാം അവ സുരുമണ്ഡലത്തിലെ അംഗങ്ങളുന്നോനും. അദ്ദൂരപ്രായങ്ങളായിട്ടു നമ്മക്ക് തോന്നുകയുള്ളൂ. മറിച്ചു¹³, ഒരു ചെറിയ വീടിന്നെൻ മുലയിൽ പൊട്ടിയു ചെ നിഃൽപ്പോലും കണ്ണാൽ നാം സാവജഞ്ചരായിത്തോിതനു.

ഇതുപോലെതന്നെയാണ് സാഹിത്യത്തിൽനിന്നൊണ്ടാക്കാൻ അനവേദം. എത്തേരു സാഹിത്യവിശേഷമായിരുന്നാലും, അപ്രകൃതമായ പസ്ത എപ്പോഴും നീരസജനകമാണെന്നുള്ളതു ശരിതനെ. പക്ഷേ, കാവ്യത്തിനേരു വലിപ്പം അനുസരിച്ചു നീരസത്തിനു എറിക്കുകയോളിപ്പുകളുള്ളാണുമെന്നുള്ളതു. നാം ഓക്കേണ്ടതാണ്. ഇതുപരത്തിനാലും സർജ്ജങ്ങളുള്ള ദേഹാകാവ്യത്തിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ എത്താണും അസാധാരണായിരുന്നു. ഒരു അതു അനു വകവെക്കുന്നീ ലി. പക്ഷേ, ‘മയുരസന്ദേശം’പോലെയുള്ള ദേഹാകാവ്യ താഴിൽ സന്ദേശാചിത്രമല്ലാത്ത രഹാറ മുട്ടാകംപോലും കട നൂക്കിയാൽ അതു ദേഹ പോരായ്യായിട്ടുണ്ടെന്നു. കണക്കാ കവോൻ. പദ്ധതിൽ ചെറുകാവ്യം എന്നെന്നേയോ അതു പോലെയാണ് ആവ്യാസപരമായ ശദ്ധത്തിൽ ചെറുകമായും. ചെറുകമാത്രപണത്തിൽ മിഡ്യൂമായി പാലിക്കേണ്ട ഗ്രന്ഥം എകാഗ്രതയാക്കാൻ. ഇക്കാര്യം ഈ പ്രഖ്യാതത്തിൽ അനേകായും പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, കാര്യഗുരുവം പ്രമാണിച്ച വായനക്കാർ പണ്ണന്തക്കത്യേഷം അവഗണിക്കമാറാക്കണം.

എകാഗ്രസിദ്ധിക്കളുള്ള ഉപായങ്ങൾ എവ? ചില ഉപായങ്ങൾ പ്രസംഗവശാൽ ഇതിനമുന്നു നിങ്കിപ്പുമായിട്ടുണ്ട്. മററ ചിലതുകളുകൾക്കിച്ചും അല്ലോ പ്രസ്താവിക്കാം.

ഈ ചെറുകമായക്കരിച്ചു നീത്രപക്കൻ ആദ്യം അനേപ സ്ഥിക്കുന്നതും അതു എന്തുദേശത്തോടുള്ളിയാണും എഴുത പ്രക്രിയകളുടെനാക്കന്നു. ഉദ്ദേശം ഒന്ന മാത്രമാണോ ഉള്ളതും? ഈ എകോദ്ദേശം എത്തുകിലുമോയു കേന്ത്രത്തിൽ പലവ റാബ്യായിതീരന്നണോ? അതല്ലെങ്കിൽ ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായ പല ഉദ്ദേശങ്ങളുടെ സന്പർമ്മാണാം ചെറുകമയിൽ കാണ പ്പുട്ടുന്നതും? കമ്പിയും എകാഗ്രക്കണ്ണാം ഇല്ലയോ എന്ന വിധിക്കുന്നതിനമുപും ഉദ്ദേശം എക്കവും അനന്തരയുംവും ഒന്നാം അല്ലയോ എന്ന തീരമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉദ്ദേശപരിപ്രായം കമയെ നാനാരസപഞ്ചലമാക്കുന്നതിനു പകിരം പിഞ്ചിനമാക്കുന്നതായിട്ടാണ കണ്ണാവരാറും ഇതുകുറഞ്ഞാം മഹാമഹിമമുണ്ടി അപൂർത്തനുംരാൻ തിരുമനസ്സിലെ

രാജ്യം. ആയാൾ ഒപ്പോ വിത്തു വിത്തേണ്ട സ്ഥലത്ത് മുന്നപറ വിത്തു വാരിയിട്ട്. ധാരാളം വള്ളുവാ, ചേത്ത്. ഫലം എന്തായിരുന്നു? വള്ളിയും ഹലകളും ഹട്ടുന്നു വള്ളൻ തിനാൽ പയറിന പകരം ഹലകൊണ്ട തുഷ്ടിപ്പേഡേണ്ടിവ നു എന്നപറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞതല്ലോ. ഇപ്പുകാരംതന്നെയാണ കമാബീജവും ബഹുലീഭവിച്ചാൽ ഉണ്ടാകാറുന്ന അന്ന വേം. ഇതിനും ഉദാഹരണങ്ങൾ വേണമെന്നാണെങ്കിൽ ന മുടു പത്രമാസികകളിലൂടെ നു കണ്ണുടാടിച്ചാൽ മതി. അത്തരം കമകൾ പ്രസിദ്ധങ്ങളുംാത്തതുകൊണ്ടും അവ ഇവിടെ ഉല്ലരിക്കുന്നില്ല.

ഉദ്ദേശത്തിന്റെ അഭിനന്ധന കമ എഴുതുവാൻ തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ വേണ്ട കുരുമാണുല്ലോ. എഴുതിത്തുടർത്തും യാൽ പീനെ വേണ്ടതു കമയുടെ ധനി ഓപ്പോലെ പാലിക്കുകയാകുന്നു. ധനി എന്ന പദത്തിനും ആലക്കാരിക നാൾ വ്യംഗ്യപ്രധാനമായ കാവ്യം എന്നോ മറ്റൊ അത്മം കല്പിച്ചിട്ടണായിരിക്കാം. എന്നാൽ കമാകാരൻ മനോ വേവത്തേയോ വിഷയത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തേയോ അണി വ്യഞ്ജനം. ചെയ്യുവാൻ ഉതകന്നതായ ശബ്ദസരണി എന്തോ, അതാണിവിടെ ധനി എന്ന പദംകൊണ്ട വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതും. കമയുടെ സ്ഥായിയായ ഭാവം ആദ്യവസാനം അദ്ദേഹമായിരിക്കുണ്ടോ. നോവലിൽ കാണാപ്പെടുന്ന ഭാവ വൈജാത്യം. ചെറുകമയിൽ അനവാദ്യമല്ല. ഒരേ ചെറുകമയിൽത്തന്നെ വായനക്കാരു ചീരിപ്പുകുകയും കരയിപ്പുകുകയും. ചെയ്യുവാൻ ഒരുപെട്ടാൽ വായനക്കാർ ചീരിക്കുകയോ കരയുകയോ ചെയ്യുതെ നിയ്മികാരന്മാരായി ഇരിക്കുകയാണും എഴുപ്പും. അതുപോലെതന്നെ, എന്തോ ഗാരബമായ കാരുമാണും പ്രതിപാദ്യവന്നു എന്ന തോന്തിക്കത്തക വല്ലും. കമ ആരംഭിക്കുകയും ശാലീനമായ രീതിയിൽ അവ സാനിപ്പിക്കുകയും. ചെയ്യാൽ, ആനക്കാരും പറഞ്ഞു പറ ഞ്ഞു ചേനക്കാരുത്തിൽ കലാശിച്ചതുപോലെയാണ വായനക്കാക്ക തോന്തക. നേരേമരിച്ചു കളി മുത്തു കാരുമായാലും കമയുടെ ധനിക്ക ഭംഗം സംഭവിക്കും. എന്നെന്നെയെന്നാൽ:

‘കൊമത്തുകയ്യും എന്നൊരു ദിതുകിഴക്കൻ, പരിപ്പാറ കേദാരമായ പടിഞ്ഞാറൻകരയിൽ വരികയും, അവി ടെ ഒരു മാന്യകുട്ടംബത്തിൽ ഒരു ദിവസം അതിമിയായി കഴിച്ചുകൂടുകയും ചെയ്യുണ്ട്. രാവിലെ ഗ്രഹനായകൾ പല്ലേപ്പുണ്ട് കുറു ഉമികരിയും ഒരു കിഞ്ചി ചുട്ടവെള്ള വും കൂളിപ്പരയിൽ വെച്ചിട്ട് കയ്യുള്ള അവിടേങ്ങയും. ഈ കണ്ണപ്പും പടിഞ്ഞാറനും രാവിലെന്തെ കേഷ റം. കാപ്പിയും പലഹാരവുമാണുണ്ട് കേട്ടിട്ടിള്ളതും ഓഫയിൻപുട്ട്. ഉമികരി തുമാതിരി പലഹാരമാണുണ്ട്. ചുട്ടവെള്ളം കാപ്പിയാണുണ്ട്. ആ മലരുവൻ യരിച്ചു. വളരെ ശ്രദ്ധാസ്പദത്തുകിലും മാനും രക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി, കുറു ഉമികരിയും. ഇതുനാഴി വെള്ള വും ഉള്ളിലാക്കി എന്ന പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞപ്പോ. ‘എ—വു—’ എന്നൊരു എസ്പക്കാത്തോട്ടുടി കയ്യും കാപ്പികടി അവസാനിപ്പിച്ചു. രാത്രിയായപ്പോരും, കയ്യുള്ള കേഷണാംനുത്തരം മേക്കട്ടികെട്ടി അലകരിച്ചായുണ്ട് കുട്ടിലുള്ള ഒരു മരിയിൽ നിന്മജ്ജയച്ചു. മരിയിൽക്കെടുത്തു കുടക്കുന്നും സ്വന്തമായി വിചാരിച്ചു. താറട്ടുതു, ഒരു മുച്ചപിടിച്ചു മേക്കട്ടിയിനേൻ്തു എത്തിപ്പിടിച്ചു, മേലോട്ടായ ചാട്ടു! തന്പിട തുടിനോ! ആ മുഖം ‘വീണിതപ്പോ കിടക്കുന്ന ധരണിയിൽ ശോണിതചുമണിഞ്ഞയോ ശിവഗ്രിവി!’ തലപൊട്ടി. അപോക്ക കഷ്ടം! മുഖിഹീനനാക്കും എന്തെല്ലാം അപകടമാണും സംഭവിക്കാറുള്ളതും!....’

ഈ സംഭവം കമാക്കാരൻ വന്നിക്കവോൻ തുടങ്ങിയതു പരിഹാസധനിയായിലാണെല്ലാ. പക്ഷെ, അവസാനം എങ്ങനെയാണുണ്ടുന്നതുണ്ടോ? ‘മുഖിഹീനനാക്കും എന്തല്ലോ. അപകടമാണും സംഭവിക്കാറുള്ളതും!’ എന്ന സാദാ ചാരവാക്കും നൂതനീയമാണുകൊണ്ടു. പരിഹാസമല്ലെങ്കിലുത്തരം ചിന്തകൾ അനുച്ചിതമാണുണ്ടുന്നതും പറയേണ്ടിയിരിക്കുണ്ടുണ്ട്. ഈ വാക്കുംതാടെ കളി പെട്ടുന്ന കാര്യമായി

മാറുന്ന; കമന്ത്രിൻറെ ധനി വ്യത്യസ്തമായിത്തീരുന്ന; തന്റെ വായനക്കാരുടെ എക്കാഗ്രപ്രതീതികൾ മാറ്റുകയുണ്ട്. ധനിയും എക്കാഗ്രവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തിനു പറവും പി. ജി. രാമകൃഷ്ണപിള്ള അവർക്കാഡ് എഴുതിച്ചേരുന്ന ‘അവളുടെ പുഞ്ചിരി’ എന്ന കമ ഉത്തമോദാഹരണമാണ്. വഞ്ഞക്കിയായ ഒരു സ്ക്രീം ഒരു മാനുഖവാവിനെ നട്ടുതിരിക്കുന്നതാണ് കമയുടെ രഹച്ചതകൾ. ചേത്രസ്ഥാക്കൾക്കുമെ കൂലും വിഷയമായ അവളുടെ പുഞ്ചിരി വൈത്തിപ്പുട്ടു എ സ്ക്രീംപോലെ കമയിലെത്തും വ്യാപിച്ച ധനി ദൈ യമാതമഹാക്ലിശ്ചയുണ്ട്. കമയുടെ ഇതരരാഗങ്ങളും നാം വിസ്തരിച്ചുക്കാം; എന്നാൽ ആ പുഞ്ചിരി എന്തെന്നില്ലാതെവല്ലോ. നിങ്ങളുടെ ഭാഷ്യിയിൽ എപ്പോഴും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കാം.. ഇപ്രകാരമാണ് ധനി എക്കാഗ്രത്തിനു സാഹായ്യമായി വര്ത്തിക്കേണ്ടതു്.

ധനിയോടൊപ്പും കമാക്കാൻ ഗ്രബിക്കേണ്ട മറ്റാരുളം സംഗതി പരിത്സാസ്ഥിക്കിയും സംഭവവും തമ്മിലുള്ള പൊതുതമാക്കുന്ന. കാമ്പികമാർ പ്രകൃതിയെ രണ്ടുവിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. മനഷ്യജീവിതത്തോട് പ്രകൃതിക്കു യാതൊരു അന്വേച്ചുമില്ലെന്ന വിചാരിക്കുന്ന ക്രമാക്രമത്തുക്കാഡ് സംഭവം, പരിത്സാസ്ഥിക്കി എന്നിതുകാഡ് തമ്മിലുള്ള വൈദിക്കുല്യാഭാവം കാണിപ്പാനാണ് ഉദ്യമിക്കുന്നതു്. സംഭവം ഒരു നരവത്യുണ്ടാണെന്നിരിക്കുന്നതു്. കൃതവാവിലെ അഖിംരാത്രിയിൽ ഒരു വിജനപ്രഭേശത്തുവെച്ചാണുള്ളതു്. നടക്കുന്നതെങ്കിൽ പരിത്സാസ്ഥിക്കി അതിനാണ് എറ്റവും അനുകൂലമാണെന്നു് എവക്കും തോന്നാതിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ ജനബഹുലമായ ഒരു വിമിയിൽ നട്ടച്ചേരുതു് ഈ ശ്രോറസംഭവം നടക്കുന്നതായാൽ അതിന്റെ ബോംബ് തിരുത്തു ഇരട്ടിക്കുകയില്ലയോ? പ്രകൃതിക്കു ശ്രോകനാടക തേതാട്ട യാതൊരു അനുകമ്പയുമില്ലെന്നാണ് ഇംഗ്ലീഷുല്ക്കു ഒളിൽനിന്നും വായനക്കാർ അന്നമാനം ചെയ്യുന്നതു്. സംഭവത്തിന്റെ ഭയാനകതയാൽ അതിനുവെള്ളുന്നായി തുടരിയും ദേവൻ കലബിൽ പോയി മരിയുന്നില്ല. മാത്രതന്നെ നെടപോി സ്റ്റിഫനില്ല. ഇങ്ങനെന്നെല്ലാതു സംഭവം കഴിഞ്ഞതുടങ്ങിയതു്

തന്നെ പ്രകൃതി അറിഞ്ഞിട്ടിരുണ്ടുണ്ടോ അല്ലവാ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ വക്കവെച്ചിട്ടിരില്ലുണ്ടോവേണോ. വിചാരിപ്പാൻ. ‘ആ അനന്തരാഗത്തിനേറി അവസാനം’ എന്ന കമയിൽ ശേപ്രണയന്നായ ഒരു യുവാവും ജീവിതം വെറുതു സമ്മതത്തിൽ ചാടി ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ സമുദ്രം അറിയുന്നണോ? ഈലു. “തുടരെത്തുടരെ വന്നമരിയുന്ന തിരമാലകളെ തലോടിക്കൊണ്ടു് അരേബ്യുന്നസമ്മതത്തിലെ മനമാത്തൻ വീശി.” ദാഡിനായ ആ യുവാവിനെ പ്രേരിപ്പേലെ പതിനൊയിരു. യുവാക്കരാജീവൻ വെട്ടിഞ്ഞാലും തുടരെത്തുടരെ വന്നമരിയുന്ന തിരമാലകളെ തലോടിക്കൊണ്ടു് അരേബ്യുന്നസമ്മതത്തിലെ മനമാത്തൻ വീശിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും.

പ്രകൃതിയുടെ നിഷ്പിത്തത്പരം പൂർണ്ണരിച്ചു് എഴുത്തുട്ടിട്ടുള്ള കമകൾ അധികമണിക്കുന്ന തോന്നുന്നീലും. ഹിക്ക ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും പ്രകൃതിയെ കമയുടെ ‘സഹയമ്മിണി’ യായിട്ടുന്നു സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അവത്തെ ദ്രോണിയിൽ പ്രകൃതി മനഷ്യരോട്ടുടക്കി ഭൂഖികക്കെഴും സന്ന്വാഹിക്കെഴും ചെയ്യുന്ന പ്രഖ്യാതയായ ഒരു മാത്രാവാണു്. മനഷ്യപ്രായത്തിലെ സ്നേഹാദ്ധ്യാദ്ധ്യാത്മകാരാജരും പ്രകൃതിയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. നായികാനായകരാജരും സമാഗമത്തിൽ സ്വാഹ്യലോകം പുണ്യവിരിപ്പുനിലാവു ചോരിയുകയും, പ്രക്ഷീകരിക്കുന്ന കൂദാശയിൽ ചെയ്യുകയും, പുറപ്പെടുവാക്കിക്കുന്ന കൂദാശയിൽ ചെയ്യുകയും, മനാനിലപരി അവരെ ആദ്യേത്യപ്രാജ്ഞകെഴും ചെയ്യുന്നു. മനഷ്യരും ഭാരതത്തിലാകട്ടു, ദിംബും ഫലങ്ങളും ഇതണ്ടുപോകുന്നു, പുക്കരി വാടക്കും, കത്തിരൈകൾ കാർന്നിരയാൻ ആക്കൂടിതനാവുന്നു, പറവകരായിട്ടുള്ളിൽ നിന്മാദ്ധ്യങ്ങളും പരത്തുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള അന്തരുപചിത്രങ്ങൾ കാലേഗാർക്കമകളിൽ സൂലമോണു്. ‘അശാംഗം’ എന്ന ചെറുക്കമയിലെ അവരും. സംഖ്യാദ്ധിക്കുന്ന സ്വഭാവത്തെ എത്ര മനോഹരമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന എന്ന നോക്കുക:

‘നിരതരം ഭസ്തുപദമായി മഞ്ഞു ചാറുന്നണു്. ഹീമപാരാത്തിൽ തട്ടാട്ട മണ്ണതുകാണുന്ന കനകൾ, ചിത്രകാരൻ തെളിവും വരച്ചുകഴിഞ്ഞതിൽപ്പിനെ എത്ര

കൊണ്ണോ മുഴീപ്പുടാതെ മാച്ചുകളുഡിവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഒരു ചിത്രംപോലെയിരിക്കുന്ന... പ്രതിവിധിക്ക് അപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ എന്നു അനുഭൂമിയി അഞ്ചും പ്പെട്ടതിം. ഇതും അവപ്രക്ഷമായ പ്രതിവിച്ചിത്രതിൽ മനഷ്യമനസ്സും ഒരു രസവും തോന്നുവുന്നുണ്ട്. ഹിമവശ്വാകലമായി മോലാപുത്രകായ ഈ ലോകം മനഷ്യവാസയോഗ്യതനെന്നയല്ല.”

ഈദൈനമുള്ള ഒരു സന്ദർഭത്തിലുണ്ട്, അനധികാരിയിൽ ഫ്രെമഡാനംചെയ്ത നിരന്തരങ്ങൾക്കും അനവീച്ച ഒരു തത്ത്വാധിക്ക് കമ്മ മഹാകവിയുടെ സങ്കല്പത്തിൽ ഉദയം ചെയ്യുന്നതു് ഹാതേതാൻ എന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്റെ നോട്ടുകൾക്കിൽ കാണുന്ന ഒരു കരിപ്പും ഇവിടെ ഉഘാരുമാണ്:

“കമാരംഗം തരാവാലുള്ള ഒരു ദീപത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ സങ്കല്പിക്കുക. വിളക്ക കെടാറാകുന്ന ഘട്ടമാണ് കമാകാലം. കെട്ടപോകുന്നതിന്റെപു ദീപം പെട്ടുന്നും ആളുന്ന സംശയത്തായിരിക്കുന്നും കമയുടെ മുല്ലന്തു്. വെളുപ്പം അണയുന്നതോടെ കമയും അവസാനിക്കുംം.”

ഈത്തരം കമകളിൽ സംഖ്യാം സാഹചര്യവും കൈകൊള്ളപ്പിടിച്ചു നടന്നചെയ്യുന്നു.

III

ഹാതേതാനിന്റെ നോട്ടുബുക്കിൽനിന്നും ഉദ്ധരിച്ച കരിപ്പും കമാത്രപണത്തിൽ പ്രയോക്തവ്യമായ വേരെ ചില ഉപാധനങ്ങളും വെളീപ്പെട്ടതുനുണ്ട്. അവയു ‘ത്രിവിധിയദ്ദോയ എക്കുന്നതും’ (The Three Unities) എന്ന സാകലേപ്യനു നാമകരണം ചെയ്യാം. കാലം, ഭേദം, സംഭവം എന്നീ മൂന്ന് സംശയികളിൽ പ്രതിപാദ്യവസ്തുവും, ഇതിപുത്രവും അനുസ്യാനവും അനത്രപദ്ധതിയിരിക്കുന്നുമെന്നാണ് ഈ നിംബ്രംശത്തിന്റെ താൽപര്യം. ഈ തന്ത്രങ്ങളും മുഖ്യമായി പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു നാടകേതിപുത്രത്തിലുണ്ട്. വാശിഷ്ഠ, അവന്നൂരുത്തേയും അവരെ പ്രത്യക്ഷിക്കാനായി അനുകരിച്ചിട്ടുള്ള മുഖ്യകാര്യങ്ങളും തന്ത്രങ്ങളിൽ

ഈ ഉപാധ്യത്രയത്തിന് സാമ്പത്തികമായ പ്രാഥമാണും നല്കി പ്ലേട്ടിട്ടണ്ടു്. പക്ഷേ, അരുംട്രകവികളും സംസ്കാരകവികളും പ്രസ്തുത സന്റ്യാധയം തീരെ അനവത്തിച്ചിട്ടില്ലാത്തതു കൊണ്ടു്, ‘ത്രിവിധിദായ എക്കുണ്ടായ’ എന്ന പറഞ്ഞാൽ വാധനക്കാരിൽ ചിലക്ക് യാതൊരു ഗവ്യവുമണ്ഡാകയില്ലെന്ന വരാം. അതുകൊണ്ടു് ഈ പ്രമാണങ്ങൾ സൂചിപ്പാക്കാൻ മന്ദിരമായിട്ടില്ല. ഇവിടെ വിവരിക്കേണ്ടിയിൽക്കൊണ്ട്

മേല്പറഞ്ഞ എക്കുണ്ടായിൽ എല്ലാംകൊണ്ടു് പ്രാധമ്യം അപ്പിക്കേണ്ടതു സംഭവേക്കുമാക്കും. സംഭവത്തിന്റെ ബഹുക്കും എന്നബേപ്പാൽ എന്നാണെന്നു് അരിസ്ത്രോട്ടിൽ തന്റെ ‘കാവ്യാദർശി’ത്തിൽ സവിന്നും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരു നാടകത്തിൽ പ്രധാനമായ ഒരു സംഭവം മാത്രമേ പ്രതിപാദ്യമാകയുള്ളൂ. ഓനിലധികം സംഭവങ്ങളുണ്ടു് കുഞ്ചിപ്പേക്കുന്നു ശ്രദ്ധ അനേകാഗ്രമാധിത്തീരം. പ്രതിപാദ്യമായ സംഭവമാക്കു പൂർണ്ണവുമായിരിക്കുണ്ടു്. എങ്ങനെയാണു സംഭവത്തിനു പൂർണ്ണതയുണ്ടാക്കുന്നതു്? പൂർണ്ണമായ ഒരു സംഭവത്തിനു് ആരംഭം, മധ്യം, അവസാനം എന്നിങ്ങനെ മുന്ന് വിഭാഗങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുണ്ടു് മെന്നുണ്ടു് അരിസ്ത്രോട്ടിൽ പറയുന്നതു്. അനന്തരം, അദ്ദേഹം അവ മറിയു നിർപ്പച്ചിക്കവാൻ തുടങ്ങുന്നു. യാതൊരു സംഗതിയാണോ മറ്റൊരു യാതൊന്നിൽനിന്നും. ഉത്തവിക്കാതിരിക്കുകയും എന്നാൽ വേരെ ചില സംഗതികളും നിമിത്തമായി പത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു്, അതാണു് ആരംഭം. പൂർണ്ണഗതമായ ചില സംഗതികളിൽനിന്നു് ഉത്തവിക്കുകയും. അനന്തരഹലങ്ങളെ ഉള്ളവാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സന്ധിക്കുകയും മധ്യം എന്ന പേര് പറയാം. അതീതസംഭവങ്ങളിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുകയും. മറ്റൊരു യാതൊന്നും. അവഗ്രേഷ്യപ്പിക്കാതെ അതിൽത്തന്നെ നിർപ്പാണമട്ടുകയും ചെയ്യുന്ന ഭഗവാണു് അവസാനം. ഇങ്ങനെ മുന്ന് അംഗങ്ങളോടുകൂടിയ സംഭവം സമഗ്രമായി എക്കീകരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അരിസ്ത്രോട്ടിൽ സമർപ്പിക്കുന്നതു് ഈ മാനദണ്ഡമനസ്സിച്ചു യവനനാടകങ്ങളും പതിനേഴാംനുറ്റാണ്ടിൽ രഹിക്കപ്പെട്ട പ്രഞ്ചനാടകങ്ങളും പരി

ശോധിച്ചാൽ, അവയിൽ പ്രസ്തുത നിഭ്രംഗം പുണ്ണമായി അനവർത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടണ്ടെന്ന കാണാം. മാത്രമല്ല, ആംഗീസ് നാടകങ്ങളിലും സംസ്കാരങ്ങളിലും ഈ പ്രമാണം ഒട്ടേന്നെന്ന സഹായിച്ചിട്ടില്ലെന്ന പറവാൻ പാടില്ല താൻ. എത്ര ഭാഷയിലുള്ള നാടകമായിതന്നാലും അതിലെ സംഖ്യാതാക്ക് എത്രാണൊരു ഷ്ടൈക്കത്രപ്പും ഉണ്ടായേ മതിയാവു. നാനാസംഭവങ്ങളുള്ള ഒരു നാടകത്തിൽ എത്ര കുറിയും. ഒരു സംഭവത്തിനു മറ്റൊരുവയെ അപേക്ഷിച്ചു പ്രാമാണ്യം. ഉണ്ടായിതന്നാൽ മാത്രമേ നാടകത്തിനു എക്കാറു തയ്യാറാകയുള്ളൂ. തന്റെ എല്ലാ നാടകങ്ങളിലും സംഭവക്കും. അപദിവാ സംഭവേക്കത്രപ്പും എറേക്കെറു കാണ പ്പെടുന്നണ്ടു്. ധവനരാത്രെയും പ്രഞ്ചകാര്യത്രെയും നാടകങ്ങളിൽ ഈ എക്കും കരേക്കുട്ടി—എന്നും വളരെയധികം—നിപ്പിപ്പിയോടെ പരിപാലിക്കപ്പെട്ടിട്ടണ്ടെന്നുള്ളൂ.

അരിന്നുാട്ടിൽ മുഖ്യമായി നിഭ്രംഗിച്ചിരിക്കുന്നതു സംഭവത്തിന്റെ ഷ്ടൈക്കപ്പുമാക്കും. രണ്ടാമത്തെ പ്രമാണ മായ കാലെപക്കും. അദ്ദേഹം ഒരേത്തു സൂചിപ്പിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. നാടകം. അഭിനയിക്കുവാൻ എത്രക്കും സമയം വേണ്ടിവരുമോ, അതുമാത്രം. സമയത്തിനുള്ളിൽ നടന്ന വസ്തുതയായിരിക്കും. പ്രതിപാദ്യവിഷയം. എന്ന ഒരുത്താണു് ‘കാലെപക്കും’ എന്ന സൂത്രത്താൽ നിഭ്രംഗിക്കു പ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് ഈ നിയമം അനുപദം. നിവർഖിക്കപ്പെടുന്നമുകാം കവിയുടെ ചേരേഖാവികാരത്തിനു വലിയ പ്രതിബന്ധം. നേരിട്ടനീതാകകൊണ്ടു്, പ്രസ്തുത നിയമം. അല്ലാണു് ശിമിലീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. നാടകം. അഭിനയിക്കുവാൻ എറിയപക്ഷം. നാലഞ്ചുമൺിക്കുൾ മാത്രമാണ മ്ലോ വേണ്ടിവരുന്നതു്. എന്നാൽ ഇതുപത്തിനാലുമണിക്കുറിനുള്ളിൽ നടന്ന സംഭവം. ഒരു നാടകത്തിൽ പ്രതിപാദ്യമാണുണ്ടു് നിത്രപകർമ്മാർ അനവർദ്ദിച്ചിട്ടുണ്ടു് “സൂര്യ കുറിനുള്ളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന വാചകം.. സൂര്യൻ ഇതുപത്തിനാലുമണിക്കുർക്കൊണ്ടു് ഭൂമിയെ ഒരു പ്രാവഗ്യം പ്രദക്ഷിണം. വെയ്യുമെന്നായിതന്നമ്ലോ അന്നത്തെ ജ്യോതി

ഴോസ്യുവിയി. തന്റെ നാടകത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ട വുന്ന സംഭവത്താണിൻ്റെ കാലാവധി ഏറിവുന്നാൽ ഒരു ദിവ സ. മാത്രമാണെന്നു സിഖം. യവനനാടകങ്ങളിലും അരിസ്യോട്ടിലിൻ്റെ ‘കാവ്യാദർ’ത്തിലും ഈ നിയമത്തിന് സംഭവേക്കും എന്നതിനോളം പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നതിലില്ല. പ്രഞ്ചനാടകങ്ങളിലാണു് അതു് ഏററും നിജപ്പിക്കുന്നതിലും കാര്യങ്ങൾ മാത്രമേ കോണ്ടിരി, നാലോ അഞ്ചോ മണിക്കൂറി നള്ളിൽ സംഭവിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ മാത്രമേ കോണ്ടിരി, നാസീൻ മതലായ കവികളുടെ നാടകങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ. പുംബുത്താഞ്ചേരിലും സംഭാഷണംവഴി കൊടുത്തവാക്യത്തിൽനിന്നോ അതു പ്രകാശിതമാവുന്നതു് ഇംഗ്ലീഷിലും സംസ്കൃതത്തിലുള്ളൂ നാടകകത്താക്കളും കട്ടു, ഈ പ്രമാണം തീരെ തുടക്കിട്ടില്ല. ഷൈക്ഷിപ്പിയാണിൻ്റെ നാടകത്തിൽ ആദ്യം ബാലനായി പ്രാദ്യക്ഷപ്പെടുന്ന പാതയും മുന്നാമകത്തിൽ യുവാവായും അഞ്ചോമത്തേത്തിൽ പൂജനായും ആവിംവിച്ചുന്ന വന്നേക്കാം. അപ്രകാരം തന്നെ സംസ്കൃതനാടകത്തിലും ആദ്യം മന്ത്രകമാഗന്യം ഗ്രഹിക്കാത്ത കന്യുകയായി കാണപ്പെടുന്ന ശക്കിളയെ ഒരു പ്രത്യുംഗമനയായിട്ടാണു് നാം ദർശിക്കുന്നതു്

റൂതീയേപായമായ ദേശേക്കുറും അരിസ്യോട്ടിൽ തന്നെയാണ് നിഡ്രിശിച്ചുതെന്ന പരക്കെ വിശ്രസിക്കപ്പെട്ട വരന്നണണ്ണക്കാിലും, ഈ കേവലം മിമ്യാബോധമാണു് ഈ പ്രമാണമത്തേക്കരിച്ചു് അരിസ്യോട്ടിൽ യാതൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. യവനനാടകത്തിൽ ദേശേക്കും കാണപ്പെട്ട നണണ്ണമുള്ളതു ശരിതന്നെ. പക്ഷേ, ഈതു് ഒഴിച്ചുകൂടാതെ ഒരു പ്രമാണമാക്കിയതു് പ്രഞ്ചനിത്രപക്കയാരാണു്. ഓരോ നാടകത്തിലും ഓരോ റംഗം മാത്രമേ പാടകളിൽ എന്നാണു് ഈ നിയമത്തിൻ്റെ താല്പര്യം. ആദ്യത്തെ റംഗം ആത്മസൗന്ധരമാണെങ്കിൽ നാടകത്തിൻ്റെ അനന്തരാഭാഗങ്ങളിലും അതുതന്നെയായിരിക്കും, കമാരംഗം. ചാല പ്രഞ്ചനാടകങ്ങളിൽ ഓരോ മുറിയിൽവെച്ചുണ്ടു് കമാ ആദ്യത്തും അടിനായിക്കുപ്പെടുന്നതു് ആ മുറിയിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ നാടകകത്താവു് എല്ലാ പാതയുംകും. അവൻ

രു, നല്ലിട്ടോയി വരുന്നു. എന്നാൽ സംസ്കാരത്തിലും ഈ പ്രീഹരിപ്പുള്ളി നാടകകത്താക്കൾ ഈ പ്രമാണവും തുണവൻ ശാഖകളും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. നാടകപാതയും രോ മിഞ്ചിനും അല്ലെന്ന് ദിയായിലേക്കും ഈ പ്രീഹരിനിനു പ്രാഞ്ചിലേക്കും. പറഞ്ഞയുംവാൻ ഷേക്കുംസ്ഥിയറിന യാ കൊത മടിയുംഡി. അതുപോലെതന്നെ കാളിഭാസൻ ദുഷ്പിഷ്ഠനെന്ന കണ്പാൻ ആഗ്രഹത്തിലേക്കും ഈ അനുലോക നതിലേക്കും. ആകാശമദ്ദൃഗത്തിലേക്കും നിര്വ്വിശക്കും നിയോ ഗിക്കും.

ഈ ദുഷ്പാന്തങ്ങളിനിനു കാലങ്ങേശക്കുടൈര കൂടാ രാത്രെന്ന കാവ്യം റസാത്മകമാക്കാമെന്ന നാടകജ മനസ്സി ലാക്കാം. മാത്രമല്ല, പുരോഗതമായ പ്രമാണങ്ങൾ കവി യെ അസ്പത്രതന്നാക്കിച്ചെയ്യുമെന്നു് ആംഗുനിത്രപക്കാൻ ആക്ഷാപിക്കുന്നതുണ്ടു്. ഇങ്ങനെയൊക്കെ ആയിരുന്നു ലും, അവ കേവലം നിരത്തകങ്ങളുംപുന്നു് അസ്ത്രമാലോചി ആണു് ബോഖ്യമാവുന്നതാണു് സംഭരവുകുത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കറിച്ചു പക്ഷാന്തരമില്ലപ്പോ. കാലങ്ങേ നാട്ടുടെ ഏകത്രപ്രധാന കാവേരാഘവപ്പത്തിനു പര്യാപ്തമാണോ അല്ലയോ എന്നു ചിന്തിപ്പേണ്ടതുള്ളൂ. ഒരു നാടകത്തിൽ നാനാരംഗങ്ങളുണ്ടെന്നിരിക്കും. ഇകാണംനു രാജധാനി യാണു്, അല്ലെങ്കിൽ ഉപവനമാണു്, എന്ന പ്രേക്ഷകർ സങ്കല്പിക്കുന്നുണ്ടിയിരിക്കും. ഓരോ രംഗവും മാനസിക പക്ഷസ്ഥികാണു് നില്മാരണം ചെയ്യുവാൻ അല്ലും ക്ഷേണം കൂടാരു കഴികയില്ല. രംഗങ്ങൾ വല്ലിക്കുന്നൊറും, സദസ്യ തട സങ്കല്പശക്തി ഉപരൂപരി പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടുണ്ടു്. സംഭ ധഗനിയെ അവധാരണം ചെയ്യുന്നതിൽ ഏപ്പെട്ടിരിക്കേണ്ട തായംബുഡി വിവിധരംഗങ്ങളും നിത്രപിക്കുവാൻ പണി ചെപ്പുമ്പുന്നു. തന്നിമിത്തം പ്രേക്ഷകരുടെ ശ്രദ്ധ കമാവിഷയ താരിൽ സമഗ്രമായി വത്തിക്കാതെ പല വഴികളിലൂടെ ചരിക്കും. ഇതു കാവ്യത്തിന്റെ ഉല്ലേഖപ്പത്തിനു ഹാനികരമല്ല യോ! നേരേമറിച്ചു രംഗം ആദ്യമിത്തൽ അവസാനംവരെ നേതരെന്നയാണക്കിൽ കാണികളുടെ ശ്രദ്ധ സംഭഗതി യിക്കൽ നിശ്ചലമായി പതിയാതിരിക്കയില്ല. ഇതുപോ

ലേതന്നെന്നയാണ് കാലത്തിൻ്റെ ഏറ്റക്കുംകൊണ്ടുള്ള അനുഭവവും. കാലാന്തരങ്ങളെൽ്ലാംചെയ്യുവാൻ പ്രേക്ഷകരാണ് നിഃസ്ഥിച്ചാൽ അവൈതടക്കം ശുഭ ചിതറിപ്പോകാൻ ഇടയിണ്ണുന്നുകണ്ട് നാടകകത്താക്കരാണ് ഇതിപുത്രത്തിൻ്റെ കാലപരിധി അഭിനന്നയത്തിന് ആവശ്യമുള്ള സമയത്തോട് പാട്ടുള്ളടക്കതോളം അട്ടപ്പുംകാലിപ്പോൾ ഉദ്യോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു് അവിഹിതമാണോ?

നാടകനിർമ്മാണത്തപ്പേരുള്ളും. ചെറുകമാട്ടിപ്പണവും. തമിൽ എന്നാണ് സംബന്ധം. എന്ന സംശയിച്ചു വായനക്കാർ അക്ഷമരായിട്ടണായിരിക്കണാം. എന്നാൽ നാടക രൂപത്തിൽ പ്രഭ്യാഗികപ്പെട്ടുന്ന ത്രിവിധിയോപാധങ്ങൾ ചെറുകമയില്ല. അംഗീകാരമായതുകൊണ്ടാണ് അവയെക്കറിച്ചു് ഇവിടെ ഇതുള്ള ഇതുള്ള പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതായി വന്നതു്. “എന്തു്? ഈ നിയമങ്ങളെല്ലാം ചെറുകമയില്ല. അനസരിക്കണമെന്നോ? അവ കമാക്കാരൻ്റെ കൈകാലുകളും മേൽ ചങ്ങലവയ്ക്കുയെല്ലായോ ചെയ്യുന്നതു്?” എന്ന പലക്കം. തോന്നാം. എന്നാൽ ഈ പ്രമാണങ്ങളെല്ലാം. ആവശ്യം അനസരിച്ചേ കഴിയു എന്നാൽ. ശാഖക്കന്നില്ല. നിയമങ്ങളൊന്നും ത്രിക്കാക്കാതെന്നൊന്നുംതരം കമരയുത്തുവാൻ സാമ്പത്തികളുള്ളവർ അപ്രകാരം. ചെയ്യുകൊള്ളുട്ടു. എന്നാലും. മേൽവിവരിച്ചു നിന്ത്തുങ്ങുമ്പോൾ കമരയുടെ കാവ്യമുണ്ടെന്നു വാദിപ്പിക്കുമെന്ന കാണികവാൻ പ്രയാസമില്ല. ദിനങ്ങളായി സ്ഥലകാലങ്ങൾ പരിചയപ്പെട്ടതുതുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനു പകരം പ്രതിപാദ്യസംഭവം. പൂർണ്ണാധികം. നന്ദയപ്പെട്ടതുവാൻ കമാക്കാരൻ ഉദ്യോഗിക്കുന്നതായാൽ കമാസാരത്തിനു മാറ്റു ത്രിക്കമെന്നതു തക്കമാറ്റു സംഗതിയാണു്. പ്രത്യുത, സ്ഥലങ്ങേഭേദം. കാലഗതിയും. മറ്റും. വള്ളിച്ചു് ആവ്യാസം മുൻപുടക്കാക്കിയാൽ കാമ്പികൻ്റെ മനസ്സിലുള്ള കമാബീജം. ബീജമായിത്തന്നെ കിടന്നവെന്നവരും. സംഭവം, കാലം, ദേശം. എന്നിതുകളിൽ പരിപൂർണ്ണമായ മുക്കത്പം. നിലനിറത്തി കമാരചന ചെയ്തിട്ടുള്ള ഗുമ്പകാരമാരാണ് ചെറുകമാപ്പോകത്തിൽ അന്തരുക്കാരായി ശാഖികപ്പെട്ടുന്നതു്. റൂപീവൻ സണിൻ്റെ ‘മാക്കേയിം’ എന്ന ചെറുകമാപ്പോകോത്തര

മായ എന്നാണെന്ന് എല്ലാവരും സഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ കമയുടെ ഘടന പരിശോധിച്ചാൽ മേൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ത്രിവിധമായ ഏകത്വവും അതിൽ പുലത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന കാണാം. ഒരു ഘാതകൻറെ മാനസാന്തരീകരണമാണ് കമാവിഷയം. കമ നടക്കേന്നതു് ഒരു ഷാപ്പിൽവെച്ചാണ് ‘മാക്കേഡി’ എന്ന കമ വായിപ്പാൻ ഏകദേശം അരമൺ തുംർ വേണ്ടിവന്നേക്കാം. കമയിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടുന്ന വസ്തുവും അരമൺ തുംരിനുള്ളിൽ സംഭവിച്ചതാണ്. ഇംഗ്ലീഷു പബ്ലിക്കേഷൻ ഒരു യുവാവു് ഷാപ്പടമസ്ഥനെ വധിക്കുന്നു. ആയാൾ സോപാനമായ്ക്കണ തട്ടിന്മുകളിൽ കയറി ഷാപ്പ് കാരൻറെ വക സാമാന്തരാ പരിശോധിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നു. എന്നാൽ വധം കഴിഞ്ഞശേഷം ഘാതകൻറെ ഫൈലുകളിൽ പശ്ചാത്താപം അടിക്കേടി വല്ലിപ്പുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആയാളുടെ നിഷ്പരകമ്മത്തിൻറെ ഫലമായി ടെന്റ തോന്ത്രിക്കുമാറു് ഭീകരവിചാരങ്ങൾ ആയാളുടെ മനസ്സിനെ കുഴപ്പമാകുന്നു. ഒന്നാക്കാണ്ടും ആയാൾക്കു എല്ലാ തിയിൽംകാനില്ല. ഒട്ടവിൽ തന്റെ കുരുക്കുപും മറച്ചുവച്ചു തന്നെ പാപസകലമായ സ്വജീവിതം. ഇനിയും ദീംഗ്രി പ്രിക്കുന്നതിനേക്കാൾ മരണം. കൈവരിക്കുകയാണെന്നല്ലെന്ന കരത്തി, ആയാൾ കററം സഹിച്ചു തന്നെത്തന്നെ പോലീസ്കൂളുകളുടെ കൈയ്യിൽ എല്ലിക്കുന്നു. കമയുടെ അസ്തിവാരം ഇത്തരം ഇത്തരം ഉള്ളൂ. എക്കിലും സ്ഥലകാലങ്ങൾ പരിച്ചിന്നമാക്കി ഘടകങ്ങൾ തുപ്പണം. ചെസ്റ്റുകൊണ്ടു സ്വീവൻസണിനു് അപെരിതീയമായ ഒരു കമ സ്വീകുവാൻ കഴിഞ്ഞു. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിലുള്ള സ്വപ്നാദ്ധതമായ മരിറാങ്ക ചെറുകമ ഹാർഡിയും ‘മുന്നു് അപരിചിതമാർ’ എന്ന താണു്. ഈ കമയിലും റംഗം ഒന്നമാറ്റുമ്പുള്ളൂ. വിജന സ്ഥലത്തിലുള്ള ഒരു ആട്ടിന്ത്യൻറെ കട്ടിലിൽവെച്ചാണ് കമ നടക്കേന്നതു്. കാലേപക്കുവും എല്ലാണ്ടുപുണ്ണമായിട്ടുണ്ടെന്ന പറയാം. ഇതുപോലെ വേറെ പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും. തോന്ത്രം സന്നശ്ശേരിയിലും വിസ്തുരയെത്താൽ അവ ഇവിടെ ഉല്ലാസിക്കുന്നില്ല.

കമാത്രപണ്ടത്തിൽ മുവ്വമായി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു് എക്കാലത എന്ന സംഗതിയാബന്നം ഈ മണം നില നിത്തനാഡിന കാലദേശാദികളുടെ പൊതുതം മീരലായ ഉപാധനങ്ങൾ സമവാപ്പിച്ചെടുക്കേണ്ടതു് ഇതിനകം വിശദമായിട്ടുണ്ടെന്ന വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

IV

കമാസപത്രപം സ്വഷ്ടിക്കുന്നത്തിൽ പറിപ്പോകാറുള്ള ചില പോരായ്ക്കളുടെ പരിപ്പാണു് ഇനി കരണ്ണതാനു ചിന്തിക്കുവാനുള്ളതു് നൃനാശകൾ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു രസാവഹമായ ഒരു തൊഴാലാബന്നാണു് ഇതെഴുതുന്നയാൾക്കു തോനീട്ടില്ല. കൈപ്പുള്ള കഷായംപോലെ അതചിപ്രദ മാണു് ദോഷവിമർശനം.. പക്ഷേ, കഷായംപോലെത്തന്നു അതു ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആവശ്യവുമാബന്നു വന്നേക്കാം..

നമ്മുടെ ചെറുകമകളിൽ സാമാന്യമായി കണ്ടുവരുന്ന നൃനാശ വാച്ചുപ്രസ്താവങ്ങളുടെ ബാഹ്യല്പമാക്കാൻ. നേരം പത്രം, ചെറുകമ എന്നിവയുടെ പ്രതിപാദനരീതികളുടെ തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ലെന്നാണു ചിലർ മനസ്സിലാക്കിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു. “അന്ന ചെറിയതെന്നും മററു വല്ലിയതെന്നുമല്ലാതെ അവജ്ഞ തമ്മിൽ എന്നാണു വ്യത്യാസം?..” എന്നു് അവർ ചോദിക്കുമ്പോൾ രീക്കിക്കാം. എന്നാൽ കമാദൈർഘ്യത്താണിൻ്റെ തോതനുസരിച്ചാണു പ്രതിപാദനരീതിയിലും ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ അവശ്യം സംഭവിക്കുമെന്നു നാം ഓക്കേണ്ടതാണു് എല്ലാ കാവ്യങ്ങളും ജീവൻ വ്യംഗ്യമാബന്ധിക്കില്ലും, നോവലിൽ പലേ സംഗതികൾ സവിന്പുരം പ്രതിപാദിക്കേണ്ടതായി വന്ന ക്രിനാണ്ടു് മഹാനായ ചത്രമേനവൻ ശാരജ്ഞ യൗവനോ ദയം ഉണ്ടാവുന്നതുവരെ കാത്തിരിപ്പാൻ ആക്ഷമമനായി പരുണ്ടവയല്ലെങ്കാതു് പ്രായമുള്ള ആ ബാലികയുടെ അംഗ ലാവസ്യം വല്ലേം ചുരിച്ചിരിക്കേണ്ടതു് വായിക്കുന്നേം നേരുകളു് അല്ലെങ്കിലു് നീംസമുഖംാവുന്നണ്ടോ? ഇനി, ഒരു ചെറു കടയിൽനിന്നു് ഒരു വല്ലുന്ന എടക്കാം.. ‘അന്നും തൊൻ പറഞ്ഞിഡേം?’ എന്നാണു് കമയുടെ തലക്കെട്ടു്. കമാ

കുത്തിൻറെ പേര് എടുത്തുകാണിക്കുന്നില്ല. നായികയുടെ പേര് മീനാക്ഷി; ഓമനപ്പേര് ‘മീന്’.

‘പതിനേഴവയസ്യിൽ കവിയാൽ ഒരു ഘവതി, കൂച്ചിട്ടു് ഇന്നൻമുടിതലപ്പിൽ ഒരു കെട്ടിട്ടു പിന്നിൽ തുള്ളുന്നതിനെ—മുവത്തെ ഓന്ന് പെട്ടി—പിന്നിൽത്തെ ഓന്ന് ആക്കിയപ്പോൾ കാറിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്നു ചുറ്റേണ്ടവനു ചുറ്റബാംബാംപോലെ രാഗാപ്പണം എന്ന മുവത്തൊന്നു ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കാം തന്നെ,

‘പനിമതിബാംബാം മുവസമമിഹ തേ—

പണിചെയ്യുന്നൊളം മുട്ടകളിനേ—

വന്നേജുസ്ഥിതനാം വിധി നുനം—

മതിയാക്കീ പത ശില്പവിധാനം—’

എന്ന പാടിയതു് നിറം സ്വർഖവർണ്ണം, കോയിത്തന്മുഖം രാഞ്ഞി മുലികയേക്കുട്ടി അതിശയാക്കുന്ന വിധിയുടെ ‘ശില്പവിധാനം’ അതിക്രമംതന്നെ. പരിപ്പൂരത്തിനാം നാസരിച്ചു് ഒരു ജാക്കററും ഒരു മേൽമുണ്ടും മാത്രമേ മീന ധരിച്ചിരുന്നാളെ. ഉട്ടത്തിരുന്നതു സാധാരണ ഓന്നരാനന്നധാരണാണു്’—ഇതുാണി.

ഈ വർണ്ണന പായാച്ചാൽ കമാനായകനേക്കാളും കും, കമാകത്താവാണു് മീനവിൽ ഭ്രമിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും. ഗദ്യത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടു തുഷ്ടിവരാതെ കമാകാരൻ ഒരു ‘പദവും കത്തിച്ചെല്ലുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ വർണ്ണനയോക്കേ എന്തിനാണു്? അതിനാളും ആവശ്യമെന്തു്? എടുമെവിടെ? സാളുതമായ ഒരു വാചകത്തിൽ കമാക്കുത്തു് നായികയുടെ ക്രപലാഖണ്യം വ്യഞ്ജിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു് ഒരു കമാക്കുത്തു് അജസ്സു് എത്രമാത്രം വലംകുമായിരുന്നു! ഇത്തരം വർണ്ണനകൾ വായിപ്പാൻ ഒരു നോവൽവായനക്കാരൻ ക്ഷമയുണ്ടായെന്നവനോക്കാം. എന്നാൽ ചെറുകമ്പ വായിക്കുന്ന ആരംഭങ്ങു് അവ അഭ്രപ്പിക്കരമാക്കാനെ വഴി മുട്ടുള്ളു.

ആക്കതിവർണ്ണനകളിലെന്നപോലെതന്നെ വികാര ഔദാഹരിപ്പിക്കുന്നോഴം സ്വപ്നമായ സംഗതികൾ എടുത്തു പറയുന്നതു് അന്നാശാസ്യമാണു്. മേലുഖ്യരിച്ചു കുമ

യിൽനിന്നതനെ മറ്റൊരു ദ്രോഗത്തെമ്ഫക്കാം.. നായിക യിൽ അന്നത്തനായിത്തീന്തിരിക്കേണ കട്ടികൂള്ളുമേനോൻ അവളുടെ വേന്നത്തിൽ ഒരു മുറിയിൽ എക്കാക്കിയായി ഇരിക്കും” . “മേനോൻ മുറിയിലുണ്ടായിരുന്ന ഓരോ സാധനത്തെയും പരിശോധിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇത്തുടർന്നിൽ ചുമരിൽ തുണ്ടുന്ന മീനവിൻറെ ഫോട്ടോ കണ്ട്. അതിനെ എടുത്തു കസാലയിൽത്തനെ വന്നിരുന്നു. അതി കുറഞ്ഞ ഓമനമുഖത്തിൽ ഒന്നു ചുംബിച്ചു. ഹാ! മനഷ്യൻറെ വിസ്തൃതം നോക്കുക. ഒരു അചേതനവസ്തു ചേതനമാണെന്നു ദ്രോഗമായി വിശ്വസിച്ചു് അതിനോടു് അങ്ങനെ പെരുമാറുന്നു.” ഫോട്ടോ അചേതനവസ്തുവാണെന്നും ചേതനമാണെന്നു വിശദസ്വിച്ചിട്ടാണു മേനോൻ അതു ചുംബിച്ചു തന്നും ഈ പ്രവൃത്തി വിസ്തൃതമാണെന്നും. എല്ലാവക്കും അറിയാം. അതു് കമാകാരൻ പ്രത്യേകം പറഞ്ഞരിയിക്കുണ്ടു് ആവശ്യമില്ല. വായനക്കാർ അതുള്ള വിസ്തൃതിയുണ്ടോ?

ചെറുകമയിൽ വാച്ചുപ്രസ്താവങ്ങൾപോലും നിഷിദ്ധമാണെങ്കിൽ പുന്നതക്കാർക്കലും ആശാസ്യമാണെന്നും വരികയില്ലല്ലോ. ആദ്യം പറഞ്ഞ സംഗതിക്കാത്തനും ഒന്നുടി ആവത്തിച്ചു പറയുണ്ടു് ആവശ്യം നോവലിൽ ചിലപ്പോഴാണു നേരിട്ടുക്കാം. എന്നാൽ ചെറുകമയിൽ മുണ്ഡെന്നയോരു ആവശ്യം നേരിട്ടകയാണെങ്കിൽ കമനസ സ്വഭാവത്തിൽ എന്തെങ്കിലും വൈകല്യം വന്നിട്ടണ്ടോ് ഉണ്ടിച്ചുകൊള്ളുകയേ വേണ്ടു്. “മുന്പു പറഞ്ഞതുപോലെ കുതണ്ണാകരമേനോൻ അവളുടെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചു് അവിടെ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു”; “ഡാമൻമേനോൻ കല്പാണിയമയോടു കലഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംഗതി വായനക്കാർ ഓക്സണണായിരിക്കുമല്ലോ”—ഈത്യാദി പ്രസ്താവങ്ങൾ ഒരു ചെറുകമയിൽ കണ്ണാൽ കമാലടക്കങ്ങളെ തുട്ടിയിണക്കിയതു പതിയായിട്ടില്ലെന്നും തീരുമാനിക്കുന്നതിൽ അബലമില്ല. ഈദുശമായ പുന്നതക്കാരുടെ ആവശ്യം ചെറുകമയിൽ ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല.

അപ്രകാരംതന്നെ അപ്രകൃതമായ വന്നു കമയിൽ കടന്നുടന്നാതിരിപ്പാൻ ആവാതാവ പ്രത്യേകം ശുദ്ധിക്കേണ്ടതാകനു. മനഷ്യഗർഭരത്തെ ബാധിക്കുന്ന സകല രോഗങ്ങളുടെ ഫേയും ‘അനുപദാത്മ’ങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യമാണെന്നുതു ‘കുഞ്ഞി’ചികിത്സക്കാർ സമർപ്പിക്കുന്നതു്. ഈ സിലബാന്തം ശരിയാകട്ടെ തെററാകട്ടെ, കമാശരീരത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു് എററു വാന്നുവമാകുന്നു. അപ്രകൃതമായ സംഗതികൾ കമയിൽ പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, ആവാതാവിനു് ഒരു ഫൈനക്കേടു പിടിപെട്ടതു പോലെയായി. അവയുടെ പൂർണ്ണപരബന്ധം കാണിക്കുവാൻ ആയാശ നിബന്ധനയിൽക്കൊണ്ടു. തന്നിമിൽനിന്നും പ്രധാനസംഭവത്തിനു കോട്ടും വരാതെത്തരമില്ല. ഈ നൃന്തരവേണ്ടവോളം ദ്രോഹത്തീകരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ‘കരുപ്പാടിസ്ഥിക്കേതു്’ മുതലായ കമകളിൽ പ്രധാനസംഭവത്തിനു പുറമേ ദീഘംമായ ചരിത്രവിമർശനങ്ങളും പൂർണ്ണകമാപ്രസംഗങ്ങളും ചേക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു്, ഈ കമകളുടെ രസാതകക്കത്പത്തിനു മാറ്റു കരണ്ണുപോയിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ ഈ. വി. കുഞ്ഞപിള്ളയുടെ ‘ആത്മഹത്യയോ?’ എന്ന കമയിൽ ഒരു ഉള്ളിത്താനേയും കമാനായകനായ കൂദപ്പിനേയും പരസ്പരം ഘടിപ്പിച്ചകൊണ്ടാണു് കമയുടെ പുറപ്പാടു്.

“ഉള്ളിത്താൻ കരു വഷ്ണവരക്കുമ്പു്” കൂദപ്പിന്റെ ഒരു സ്നേഹിതനായിൽനിന്നു എക്കിലും ഇത്വരം അംഗീകരിച്ച ജീവിതസരണികളുടെ പ്രഖ്യാപനമായ വൈപരീത്യം കൊണ്ടു് ആ സ്നേഹം സാധാരണപരിചയമായി കൂറുകയാണണായതു്. ലോകാചാരകൾലൂനായ ഉള്ളിത്താനവും മുറ്റാക്കങ്ങൾ എഴുതി പൂർണ്ണികസ്പത്തിനെന്ന നിമിഷം പ്രതി കരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കൂദപ്പിനെപ്പറ്റി അല്ലോ. ഒരു നിന്ദയാണ മനസ്സും ഉഡിച്ചിത്തന്നെത്തുകിൽ അന്തിമിസ്തിക്കുറിം ആരോഗ്യം എല്ലിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ.”

ഈ വാക്യങ്ങൾ വായിച്ചാൽ ഉള്ളിത്താനെകൊണ്ടു കമയിൽ എത്രോ ഗൗരവമായ ഒരു കാര്യം സാധിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നും. പകുശ, കമാവഗ്രഹപത്തിൽ ആയാശ

കു യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ലെന്നതെന്നയില്ല, ആയാളെ ഏ ഞങ്ങനെയാണ് കമയിൽനിന്ന് നിഷ്പാസനം ചെയ്യേണ്ടതെന്നറിയാതെ ആവ്യാതാവു് കൂട്ടുന്നണംബുന്ന കാണാവുന്ന താണു്.

അപ്രകൃതമാണെന്ന തോന്തിക്കുന്ന വേരു ചില സംഗതികളുണ്ടു്. ചില കമാകാരരാർ പാത്രങ്ങളുടെ ആരമ്പഠനം ദീർഘമായി വസ്ത്രിക്കുന്നതിൽ തല്ലുരരഹാരായി കാണ പ്പെടുന്നു. ആത്മഗത്തെ എപ്പോഴും അസംഗതമാകണമെന്നും. കമാപാത്രങ്ങളുടെ മനോഗതത്തിൽനിന്നുന്നയിരാക്കാം. അന്നത്തുപലത്തേരു ഉള്ളവാക്കുന്നതു് പാത്രസ്പദാവമമും. പ്രകാശിപ്പിക്കവാൻ നാടകകാത്താക്കരാ ഈ ഉപാധി പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടോ. എന്നാൽ കമയോടു പൂർണ്ണപരസം പെന്നമില്ലാതെ ഭിന്നിച്ചുനില്ലെന്ന ചില ആത്മഗാനങ്ങളുണ്ടു്. അവയെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനുള്ള ലക്ഷണം എന്നുന്നു, “‘താഴെ കാണുന്നപ്രകാരം വിചാരിച്ചു്’ എന്നാൽ മിവവുരയോട്ടുടർന്നിയാണു് അവയുടെ പുറപ്പാടു്. ഈ വാക്കുകൾ കണ്ണാൽ ആത്മഗതം. അന്നാവശ്യമാണെന്നു തീരുമാനിച്ചുകൊള്ളുകയെന്നും വലിയ അബൈലും ഉണ്ണോകയുംാണു്. ‘താഴെക്കാണുന്ന’ വിചാരം മികവൊറും അമ്മൈ പൂമാസമുള്ള ലമാക്കവാനേ ഉപകരിക്കണംതു്. ‘കമാക്കായ്ക്കി’യുടെ കണ്ണാം പുന്നുകത്തിൽ ‘വിജയൻ’ എന്നാൽ കമലുണ്ടു് ദീർഘമായ ഒരു ആത്മഗതത്തോടെയാണ് കമ തുടങ്ങുന്നതു്” (ഈപ്രകാരമായിരുന്ന വിജയരാജവൻറെ ആലോചന.) ഈ ആത്മഗതത്തിൽ ഒരു പദംപോലും കമയുടെ അനന്തരാഗതികു് ആവശ്യമില്ലതു്. നല്ല കമാകാരരാർ ഈ ഉപാധി പാലിശമനനവെച്ചു രാളിക്കയാണ് ചെങ്കുട്ടിക്കുള്ളതു് പകേശ്, നല്ല കമാകാരരാർപ്പോലും വേരുടെ നില്ലാരാസംഗതിയിൽ പേണിടത്തോളും മനസ്സിൽക്കുള്ളനണാം എന്നസംഗയിക്കുന്നിയിരിക്കുന്ന/സംഭവങ്ങളുണ്ടാണും. തന്നെ കാലഗതിയും കമാകാരൻറെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയിൽ പകേശഭാംഗാണു് ചില കമകളുടെ കാലവ്യാസ്ത്വി വളരുവിസൗത്രമാണെന്നവരാം. അതുരാം കമകളിൽ സംഭവഗതിയേയും കമാമമ്മതെയും. മുൻനിന്ത്തി ആവ്യാതാവു്

സബ്രഹ്മണ്യം കാലതെത്ത് തരണംചെയ്യുകയാണു് വേണ്ടും
എന്നാൽ അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിനു പകരം ചിലർ * * *
എന്നൊരു അടയാളമിട്ട് കാലഗതി ചുണ്ടിക്കാണിക്കാൻ
ങ്ങവെച്ചനു.

“ *

*

*

*

വഷ്ട്രദാ രണ്ടു കഴിഞ്ഞു.”

വഷ്ട്രദാ രണ്ടോ മൂന്നോ കഴിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ക്രമാ
വന്നുവിനു മാറ്റമൊന്നും. വന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ എത്ര കൊല്ല
ങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാലും വേണ്ടതില്ല. മൂന്നു കീറിപ്പോയെങ്കിൽ
അതും ഒന്നു് ഏച്ചുകെട്ടി (അല്ലോ. മിച്ചുടിനുംകൊള്ളുന്നു); സാ
രമില്ല) കഴിയുന്നിടത്തോളും. കേട്ടതിൽവോൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്ന
തീരു പകരം, “എന്നു മൂന്നു് തുടക്കം കീറിയിരിക്കുന്നു. എന്നു
ലൂവരും കണ്ണുകൊഡക! ” എന്നു വലുവരും പറഞ്ഞുനടക്കാം
റുണ്ടോ? മേല്ലോണിച്ചു അടയാളമിട്ടുന്നതു ക്രമാലുംനും
ശ്രദ്ധില്ലും വിളിച്ചുപറയുന്നതിനു തുല്യമാണു്. ടാഗോർ
മുതലായ ക്രമാകാരമുന്നുപ്പുന്നാർ ദൈരുസമേതം വഷ്ട്രദാ
പിന്നിട്ട് ക്രമാവന്നു തുടർന്നുകൊണ്ടപോകയാണു ചെയ്യുന്ന
തും. അവരുടെ ഗതി കാണിക്കവോൻ തുടരും. മെമ്പുക്കു
ററിക്കരാ അവൻ നാട്ടാറില്ല. എന്നാൽ വേരേ ചില മഹാ
കാർ ഈ ബാലപിശൃംഖലയിൽ മാത്രകകാണിച്ചതുല്ലോ, ക്ര
മാതൃത്വക്കരാ തുരുതനെന്ന തരമെന്നവെച്ചു് യാതോരു എന്നതു,
പിടിയുമില്ലാതെ ക്രമാവന്നു അവിടവാടെകുണ്ടാനിൽക്കാം, മെമ്പു
ക്കരിക്കരാ നാട്ടി രക്ഷപ്പെട്ടവോൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ക്രമാ
ഗതി ആകുംപുമാണുകുിൽ ഈ അടയാളം ദരിക്കലും ആവ
ശ്രദ്ധായി വന്നുള്ളുന്നതല്ല.

ദോഷപ്രവ്യാപനം തല്ലാലും എത്ര മതി.

അഞ്ചു

ക്രമാനുപാനം—(തൃഥം)

ആദ്യത്തെ

ചെറുകമ എങ്ങനെയാണ് തുടങ്ങേണ്ടതെന്ന് ആരും കുറിപ്പുമായി നിബന്ധിച്ചിട്ടില്ല; നിബന്ധിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതുമല്ല. നാടകത്തിലെ മാവസന്ധിയെ സൃഷ്ടിമായി വിശകലനം ചെയ്തു പത്രപത്രം അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളാക്കളിച്ച സംസ്കാരാലക്ഷണിക്കാർപ്പോലും ബീജാവാപം ചെയ്യേണ്ടുന്ന സന്ധ്യാദായങ്ങളെല്ലാം ഒന്നാഴിയാതെ എടുത്തുകാണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന പരിശോഭ നിവ්‍ಯാഹമില്ലാതിരിക്കും, നുതനവും സ്വതന്ത്രവുമായ ഒരു സാഹിത്യവിഭാഗത്തിന്റെ പ്രതിപാദനരീതി എല്ലക്കാരുമായിരിക്കണമെന്ന് അവശ്യാനഭേദമായ ഒരു നിയമം കല്പിക്കുന്നതെങ്കാണ്? എന്നാലും ഒരു സംഗതി പ്രത്യേകം പ്രസ്താവാർമ്മം എന്ന് ദീർഘമായ ഒരു കടയുടെ ആരംഭം അല്ലോ പത്രങ്ങൾ ലാണെങ്കിൽത്തന്നെന്നയും. ആ നൃന്തര അനന്തരാഭ്യാസങ്ങെ ഉംഖിൽ പരിഹരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ് കാമ്പികാഗ്രേസരം നായ സ്ക്രോട്ടിന്റെ കമകക ആരംഭിക്കുന്നതു എത്താണ്ടും മുഴുവൻ സന്ധ്യാദായത്തിലാത്രേ. വായനക്കാർ അക്ഷമരായി പുസ്തകം വലിച്ചുറിയുന്നവുകളിൽ അതിൽ ആശ്വര്യപ്പെട്ട ടാനോനമില്ല. പക്ഷേ, അല്ലോ ക്ഷമയോടെ എന്നും രണ്ടും അഡ്യായങ്ങളാം വായിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഒരുവിലത്തെ വാക്കുവരെ വായിക്കാതെ പുസ്തകം കൈവിട്ടുകയില്ലെന്ന് അനുഭവജ്ഞന്മാർ പറയും. എന്നാൽ ചെറുകമയുടെ ആരംഭത്തിൽ വല്ല സോട്ടക്കാവും വന്നപോയാൽ അതു പരിഹരിക്കുവാൻ പിന്നെ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല, ഒരു പ്രമാദം കമയെ ആസക്കും. രസഗ്രൗമാക്കിച്ചേയ്ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു തുടക്കത്തിൽത്തന്നെ കമാക്കുത്തു എത്തുമാത്രം. ജാഗ്രതകനായിരിക്കണമെന്ന പറയേണ്ടതില്ലപ്പോ.

ആരംഭം എത്രകണ്ട് പരിമീതിമാണെന്ന് അനുസ്ഥലം നന്നായി പണ്ട്, എന്നവെച്ചാൽ ചെറുകമാണുവിഭവിക്കുന്നതിൽ തട്ടണിയ കാലത്തു്, ദീർഘമായ മിവപ്രസംഗതങ്ങൾ അസ്വാധാരണമല്ലായിരുന്നു. ഹാജ്ഞതാണിരുന്നുവികാരക്കുള്ളം. ദാർശനം മിവവുരുദ്ധരയാടെയുണ്ട് ആരംഭിക്കുന്നതു്: ഖ്യാസ ഗ്രാഹം. പലപ്പോഴും രസവെരളുന്നതിനു മേതുവായി താനിന്തിനും പാലിഡാലത്തുള്ളിൽ കമാക്കാരണാർ പ്രസ്താവന യെന്നും കൂടാതെ നേരിട്ട് കടയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നു. ഏന്നാൽ നമ്മുടെ ചെറുകമാക്കിത്തുകരാം ദീർഘപ്രസ്താവനകളുടെ അനുച്ചിത്യം ഇനിയും മനസ്സിലും കാണിയിട്ടില്ലെന്നാണ് വിചാരിക്കുന്നതു്. അവർ കമാ ആരംഭിക്കുന്നതു് കണ്ണൻ ഒരു നോവലെഴുതുവാനാണ് ഭാവം എന്ന ദേശം. നായകൻറെ ഉത്തരം പ്രേരണ, തർവ്വാട്ടിലെ ദന്തമാരിതിയും, കടംബാംഗങ്ങളുടെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും പുംബരിത്രവും അവർ വണ്ണിക്കാതെ വിടാറില്ല. ഒരു സംഖ്യം മാത്രമേ ചെറുകമയാണ് പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നതായിട്ടുള്ളൂ. അതിനു ഇതു ദീർഘമായ മിവവുരുദ്ധരയുമാണോ? ‘പരുത്തം ഗംഡാചിച്ചു; പ്രസവിച്ചതു്’ ഒരു എലിയേയായിരുന്നു, ‘എന്നു് ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു ചൊല്ലണ്ടു്. നമ്മുടെ ചെറുകമകളുടെ പ്രശ്നവും നാനാമുഖ്യമായ പുറപ്പാടും കമയുടെ പരിമാനത്തിയും ആലോച്ചിക്കുന്നും ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു കമപ്പെട്ടതാണോ എന്ന ദോന്നം. ‘എം. ആർ. കെ. സി.,’ ദാരം ചരിത്രകമകളിൽ ഇതിനു് അനേകം ദ്രോണങ്ങളും കാണുന്നണ്ടു്. ‘കുടിപ്പുക്’ എന്ന കമയിൽ തിരുന്നുവായ വെച്ചു തയ്യപ്പേരുണ്ടുവും. നടത്തിയതും, പറക്കുകളുടെ ആധ പര്യം ചീഡിച്ചുവന്നതും, ദാഖലകാരം അദ്ദേഹത്തെ മുതലായ സഹായങ്ങളിൽ പാണ്ടിക്കശാലകരാകെട്ടിയതും, സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേക്കെ ലന്തകാരം ചേറുവായ വിട്ടുകൊട്ടത്തും. കമാമമ്മതെത ശാഖമായി സ്ഥിരിക്കാത്ത മറ്റു പശല സംഗതികളും സവിന്നും പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അക്കാലത്തെ രാജ്യസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഇംഗ്ലീഷ്

നകരാ ആവശ്യമായിരിക്കാം. പക്ഷേ, കത്തവിന്റെ ഉദ്ദേശം ഒരു ചരിത്രമുള്ളവാനുണ്ടോ. അമ്പവാ ഒരു നോവലാണെങ്കിൽ ഇത്തരം വസ്ത്രം ആവശ്യന്നത്തിന്റെ പുത്തികൾ പാത്രങ്ങളുടെ സാഹചര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനാം പ്രയോജനകരമായിത്തീരുമെന്ന സഹതിച്ചുകൊള്ളുന്നു. പക്ഷേ, ഒരു ചെറുക്കമയിൽ ഈ പൂർണ്ണകമാപ്രസംഗം ഭാസ്യജമല്ല. ഭിന്നപ്രജമാനവർത്തനാനം സ്വീകാര്യവുമല്ല.

മുഖപ്രസംഗം കൂടാതെകഴിക്കുവാൻവേണ്ടി ചിലർ സംഭാഷണംകൊണ്ട് കമ ആരംഭിക്കാറുണ്ട് ഈ നല്ലും പൊയമാണ് പക്ഷേ, നാടകനിമ്മാണന്തതിലെ ഒരു സംഗ്രഹാധികാരിയായ കാമ്പികനു മാത്രമേ ഈ കാര്യക്രമ മായി പ്രയോഗിക്കുവാൻ സാധിക്കുള്ളൂ. കമജ്ഞു് ആവശ്യമാക്കുള്ള പ്രാരംഭസംഗതികളുണ്ടാം ഈ സംഭാഷണത്തിൽ നിന്നും വെളിപ്പേടുന്നും. ബൈജാവാപച്ചും ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ സംഭാഷണം. സംഭാഷണത്തിൽനിന്നും കമ സ്വയമ്മും ഉൽപ്പന്നമാകുണ്ടും. എന്നാൽ മാത്രമേ ഈ സംഗ്രഹാധികാരിയെ ചെറുക്കമയിൽ സാധ്യകരിക്കുവാൻ പാടില്ല.

സംഭാഷണംകൊണ്ട് ആരംഭിക്കുന്നതു നല്ലും വിഭ്യാധാരാണെന്നു നമ്മുടെ ചില കമാക്കുത്തുകളും. ധരിച്ചുവെച്ചാണ് കൂടണ്ട്. പക്ഷേ, ഈ ഉപാധി പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്റെ നില ഉദ്ദേശം എന്നാണും അവർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടോ എന്ന സംശയിക്കുന്നതിയിരിക്കും. സമത്രമാരായ കാമികളാൽ സംഭാഷണത്താട്ട ആവും. ആരംഭിക്കുന്നതു പൂർവ്വുത്തന്നെങ്ങളുകളിച്ചുള്ള മുഖവും കൂടാതെകഴിക്കുവാനും എന്നാൽ നമ്മുടെ കമാക്കാരരംബൻ ചെയ്യുന്നതു അപ്രകാരമല്ല. ആദ്യംതന്നെ അവർ ഒരു സംഭാഷണ വുംകൊണ്ടു പുറപ്പേടും. തന്നെന്നതും. സംഭാഷണം ഇടയ്ക്കുന്നതിനുകൊണ്ടു ഭോഗ്യമായ ഒരു വ്യാവസ്ഥാനമായിട്ടാണു കലാഗ്രികൾക്ക്. സംഭാഷണം. ആത്തമമുണ്ടാണെന്നും, എന്തിനായിട്ടും, എന്തു കാരണത്താൽ നടന്നവെന്നു കാണും കുന്നതിനായിട്ടും പൂർണ്ണകമാപ്രസംഗം. ചീഴ്തിച്ചുകും നീതും. അല്ല ഒരു കമാഗതിയെ സഹായിക്കുവാനും. ഈ

വിധിയുള്ള സംഭാഷണം കമായെ ദുർഘടനാക്കവാൻമാത്രം ഉതകനാളും. ‘കമാക്കരുദി’യിൽനിന്ന് ഒരു ദൃശ്യാന്തം എടുക്കാം. ‘ആശയപ്പുകൾ’ എന്നാണ് കമായുടെ തലകെട്ട്. കമ സാമാന്യം നന്നായി! ടുണ്ട് പറക്ഷാ, അതിൻ്റെ അടം ഓ എന്നേന്നെന്നയാണെന്ന നോക്കക:

‘‘രാമചുണ്ണപിള്ളു:—അമേഖ! കാത്തി തരാൻ നേര മായിട്ടു? എന്നിക്കു നല്ലതുപോലെ വിശക്കന്നു.

വല്പുമുഹമ്മദ്:—മകഞ്ചേരു! എന്നെന്നതുവേണു? അങ്ങേലെ കാത്തിയേടുകക്കർന്നിന്ന കൈബുഡി ഇരുന്നാഴി അരി അട പ്പിൽക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ട് എന്ന തിളച്ചാൽ പകന്തതരാം.

രാമകുണ്ണപിള്ളു:—അതു കടിച്ചിട്ടുവേണു. സമദർശി ആഫീസിലേക്കു പോകാൻ. അവാടിടെ ഒരു കൂക്കിനെ ആവശ്യമാക്കുന്നു ആരോ പറയുന്നതു കേട്ട്.

വല്പുമുഹമ്മദ്:—മകഞ്ചേരു, ഇന്നും ചക്രമോന്നു. എന്തുനും കിട്ടില്ലു? കൂടുകാതുടെ വല്ലവരുടെ അടക്കരിക്കിനെ കിലും കുടി ചക്രം കൊണ്ടുവരാതിരിന്നാൽ എന്നെന്നുതെ ചെയ്യേണെ—

രാമകുണ്ണപിള്ളു:—കുമാക്കണം. അക്കച്ചീ! എപ്പാം ഇംഗ്രേസിൽ നടത്തും....”

ഇങ്ങെന്നയാണ് തുടക്കം. കൊള്ളും, ഇതു വായിക്കു പോരാ ഇനി മുഖപ്രസംഗമോന്നു. കൂടാതെ നേരെ കമായി ലേക്കു പ്രവേശിക്കാമെല്ലാ എന്ന വായനക്കാർ സമാശേ സിച്ചേക്കാം. പാക്ഷാ, അനവേം മരിച്ചാണു. വായന കാരെ വെറുതേ വിഭവാൻ കമാക്കാരൻ കയതിയിട്ടില്ല. സംഭാഷണം കഴിഞ്ഞായുടെനു അതാ തുടങ്ങുന്ന പ്രസംഗം:

“പരിപ്പൂരസ്വരൂപരുന്നു കിരണകന്തളം പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുപോലുമീസ്വാതന്ത്ര ഉച്ചസ്ഫടകളുടെ തുടക്കത്തിൽ ഒട്ടം അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു സമാശനമായിരുന്ന മീനച്ചിൽ താലുക്കിൽ ഉച്ചപ്പുട്ടു പാലാ എന്ന പ്രദേശം. വിദ്യാ ഭ്രാസസംബന്ധമായി ഇപ്പോൾ പല വ്യത്യാസങ്ങളും ആയിട്ടുള്ളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പ്രസ്തുത കമാക്കാ ലത്തു ബോധവാന്നന്നരായി എന്നിനും സന്നദ്ധരായി നില്ക്കുന്ന മന്ത്രാളയാരേക്കാണ്ട് ആ പ്രദേശം പോലീസ്

ബന്ധനാക്കപോലും യേജനകമായിത്തീർന്നിരുന്നു. പ്രബ ലഹാരായ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും....”

ഈ പ്രസംഗം മുഴുവൻ പകത്തിയാൽ വായനക്കാർ എന്നേയും ശപിച്ചതുടങ്ങി. ചുതകിപ്പിറയാം. രാമകൃഷ്ണി പിള്ള എത്തു നാട്ടകാരനാണെന്നും ആയാളുടെ തഡവാട്ടിൽ ആരെല്ലോ. ഉണ്ടെന്നും. കാരണവരോട് കലഹിച്ച തെന്താ വിനെ അന്നഗമിച്ച ജാനകിയമ്മയ്യു് എന്തെല്ലോ. ഭരദ്വാശ ദേഹ സഹിക്കേണ്ടിവന്ന എന്നും. രാമകൃഷ്ണപിള്ള തിരുവന നൃപരത്തു വരാനണ്ണായ കാരണമെന്തെന്നും മറ്റൊം കമാകാ നീ ദീഘമായി ഉപപാദിക്കുന്നു. ഇടയ്യിടെ ആദ്യത്തെ സംഭാഷണം വായനക്കാരെ അന്നസ്വരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. “നിത്യപുത്രത്തിക്കു മാറ്റമില്ലാതെ കുഴുപ്പേട്ടുന്ന വനം മാതൃകാലേവന്തേതാട്ടക്കുടാം ‘സമദർശി’ ആഹീസി ലേക്കു പോയവനും ആയ മി. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെ വായനക്കാർ ഓക്സണണ്ണായിരിക്കുമെല്ലോ.” പുനത്തു തീടാതെ കഴിക്കുവാൻ കമാകാരൻ നിര്ത്താറുമില്ല. നേർവാഴി വിഞ്ചകാടകയറിയാലുണ്ടാകാവുന്ന അപകടമാണു് അതു് പ്രധാനമായി രണ്ടു് ആക്രമിപ്പണ്ണേള്ളാണു് ഇതിനേക്കരീച്ചു പുറപ്പെട്ടവികാരണള്ളതു്. ഇതു ദീഘമായ പൂർക്കമാപ്രസംഗം കമ്മയ്യു് അത്യാവശ്യമാണോ? നായികയുടെ മനസ്സിലുള്ള വായ ആശയം. ഒരു പൂർക്കട്ടിയുടെ ചമ്മത്തിലുള്ള വിദ്യ ചുക്കത്തിമാറ്റമായി നായകൻറെ മനസ്സിലേക്കു പകർത്താണ കമാസാരം. ഇതിനും നായകൻറെ അമ്മ കാരണവരോടു കലഹിച്ചതിനും തമിലുള്ള ബന്ധം. എത്ര ചുരാനീതം! അമ്പവാ ഈ പ്രസ്താവന ആവശ്യമാണെന്നുതനെ ഇരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയാണെന്നുള്ളിൽ, “പരിഷ്വാരസ്വരൂപന്തു കുറഞ്ഞുവരുത്തുന്നതു പ്രവേശിച്ചിട്ടുപോലുമില്ലോത്ത്” എന്നു തുടങ്ങുന്ന വാക്കുംകൊണ്ടു കമ്പനം. ആരംഭിക്കാമായിരുന്നീടും? വല്ലതുമായും. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയും. തമിലുള്ള സംഭാഷണം. ആദ്യത്തെനു ഉദ്ദരിച്ചതു് എന്തിനു്? വായനക്കാരുടെ ‘കമ്മയ്യിൽ പൊടിയിട്ടുവാനോ?

സംഭാഷണംകൊണ്ട് കമ്പനമാരംഭിക്കുകയും തന്മാ ബ്രേഡ് കമാബോജിം നിവാപനം ചെയ്യുകയും പൂർവ്വത്താന്ത സേരാ വെളിപ്പേടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഉത്കര്ഷപ്പചെറുകമക ഇലോനാണ് റൂപീവൻസണിബേം ‘മാക്കേയീം’. അതു തുടങ്ങുന്നതെന്നുമെന്നെയുന്നാൽ:

“കച്ചവടക്കാരൻ:—അതേ, തെളുള്ളടട ലാം പലേതര ത്തിലാണ്. വാങ്ങവാൻ വരുന്നവരിൽ ചിലർ ഒന്നും അറിയാത്ത മനഃശിഖാരാണും അപ്പോൾ എൻ്റെ ഉപരി ജഥാനത്തിനും എന്നിക്കും എന്നെന്നെകിലും ആദായം ഉണ്ടാക്കണം. ചിലർ കള്ളനാരാണും. (എന്ന പറഞ്ഞുകൊണ്ടും, അഗ്രത്തെന്നും മുകളിരിയുടെ വെളിച്ചും പതിക്കെ തക്കവെള്ളും കച്ചവടക്കാരൻ അതും ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു).... അങ്ങെന്നെയക്കിൽ തോൻ മരുബദ്ധകാരനാണെന്നുള്ള കാരണത്താൽ എന്നിക്കും എന്നെന്നെകിലും ലാം കിട്ടണം.

“വെളിച്ചും നിരന്തര തെരുവുകളിൽനിന്നും മാക്കേയി. അല്ലാംനു പ്രവേശിച്ചതേയുള്ളൂ. ആ ഷാപ്പിലെ ഇട്ടും വെളിച്ചുവും തമ്മിലുള്ള ഒളിച്ചുകളി അധാരം കമ്പനികൾക്കും ഇനിയും പരിചിതമായിരുന്നുണ്ട്. കച്ചവടക്കാരൻറെ സാക്ഷിത്വമായ വാക്കുകൾ കേരാക്കുകയും തിരിയുടെ വെളിച്ചും തട്ടുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, മാക്കേയി. ഒരു പ്രഹരമേറിതുപോലെ കമ്പനിക്കുകയും, കച്ചവടക്കാരൻറെ മുഖ്യമായ നോക്കാതെ കമ്പനികൾ അനുത്രവ്യാപരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും.

“ഷാപ്പിടമസ്തന് ഒരു പൊള്ളച്ചിരി ചിരിച്ചു. അധാരം തുടന്ന്: ‘ഈന്ന ക്രിസ്തുമല്ലുംനാളാണും’. ഈന്ന തോൻ പീടികയുടെ കതകകൾ ബന്ധിച്ചു തൊഴിൽ മുക്കാകിയായി ഇരിക്കുന്ന ദിവസമാണെന്ന നിംബാകരിവുണ്ടു് എന്നിട്ടും നിംബാ എൻ്റെ അംഗീക്കരിവുണ്ടു് കൊള്ളാം! അതിനു നിംബാ എൻ്റെ നിക്കു സംശ്ലിഷ്ടം തരണം. എൻ്റെ കണക്കുകൾ ശരിപ്പെട്ടു തേരണംതായ സമയത്താണ് നിംബാ കയറിവന്നിരിക്കുന്നതും. എൻ്റെ സമയനഷ്ടത്തിനും നിംബാ പരിഹാരം ചെയ്യണം. കൂടാതെ, നിംബാള്ളടട മുഖ്യത്തും ഈന്ന് അസാ

യാരണ്ണമായ ഒരു ഭാവദേശം കാണുന്നണ്ട്; അതിനും എന്നിക്കു എന്തെങ്കിലും കിട്ടിയെ കഴിയും. അവിവേകം എന്നതു ഞാനറിഞ്ഞിട്ടില്ല. അനാവശ്യമായ ചോദ്യങ്ങൾ മും ഞാൻ ചോദിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ, എൻ്റെ ഷാപ്പിൽ പണയപ്പാട്ടുകൊണ്ട് വത്തനവന്ന ദൈരുസമേതം എൻ്റെ മുഖത്തു നോക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെങ്കിൽ, അതിനും എന്നിക്കു പ്രതിഫലം കിട്ടാതെ കഴികയില്ല.'—കച്ചുവ ടക്കാരൻ ഒരു പൊള്ളുച്ചിരിക്കുടി ചിറിച്ചു. അനന്തരം അയാളുടെ സ്വരം സാധാരണ കേരാക്കമാറ്റുടെ വാണി ജുസ്പരമായി ത്രപാന്തരപ്പെട്ട്. എന്നാലും ഹാസ്യത്തി നീറി ലഘുമാത്രമായ ഒരു ധനി ആ സ്വരത്തിൽ ലയി ചീതനു. അയാൾ പിന്നെയും പറഞ്ഞു: 'പണയം വെ ക്കുവാൻ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്ന സാധനം എവിടെനീ നാണ കിട്ടിയതെന്നും പതിവുപോരലെ പറയുവാൻ കഴി യുഹയിരിക്കാം; അല്ലോ? അമാവാസ്യ പെട്ടിയിൽ നിന്നുതനു; സംഗ്രഹമില്ല. അല്ലോ? അമാവാസ്യ പെട്ടി! ആശ്വര്യകരംതനു! എത്രയെത്ര സാധനങ്ങളാണും അയാൾ ആ അക്ഷയപാത്രത്തിൽ സംഭരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളതും!'

ഈ സംഭാഷണം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം കമ ചുറ്റു തുടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കമാനായകനായ മാക്കംയീമി നീറി മുത്തുപ്പുറിയുടെ സംബന്ധകരാൻ ആരാധിതനു എന്നും മറ്റും ഇതിൽനിന്നു വെളിപ്പെട്ടുന്നില്ല; ശരിതനു. പക്ഷേ, കമക്കു ആവശ്യമുള്ള സംഗ്രഹിക്കലും വിശദമായികഴി ഞാനിരിക്കുന്നു. ഈനി ഒരു പുത്രകമാപ്രസംഗം ആവശ്യമില്ല. നേരെ കമയിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളുകയേ വേണ്ടും. കൊലപചയ്യുവാനാണ മാക്കംയീമി. ഷാപ്പിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നതും അയാളുടെ മുഖത്തു കാണുന്നുടനു ഭവദേശത്തിനീറി കാരണം അതാണും ദ്രംഗനായ ആ യുവാവും പ പ്രപ്പോഴം മോഷണും. ചെള്ളിട്ടണബന്നും, അമാവാസ്യ പെട്ടി വെറും കെട്ടുകമറയാണെന്നും. ഈ ഷാപ്പിലുണ്ടും മോഷണുംചെള്ളു സാധനങ്ങൾ പണയംവെള്ളുവരുള്ളതെന്നും, ഇങ്ങനെയോക്കേ ആശാക്കില്ല. അയാളുടെ മനസ്സാക്ഷി

നീ. ഫ്രൈഷ്. നശിച്ചിട്ടില്ലെന്നും ഈ സംഭാഷണത്തിൽ സുചർത്ഥമായിരിക്കേണ്ണ. ഇതുമാത്രമേ കമാജ്ജു് ആവശ്യമുള്ളത്. തുടർന്ന് വിവരങ്ങൾ അംഗസംബന്ധമായിരുക്കും. ഉചിത ജനരായ കമാകാരരാർ ഇപ്പോൾമാണു് സംഭാഷണം വിനിയോഗിക്കുന്നതു്.

‘നേരേ വാ, നേരേ പോ’ എന്ന പ്രത്യക്ഷം മറ്റു ചീല കമാക്കുന്നുകൾ കമാജ്ജുടെ ‘ഉള്ളികളും’ മഴവനും ആദ്യമേ രാധനക്കാരെ ധരിപ്പിച്ച പ്രതിപാദ്യവിഷയത്തിലേക്കു കടക്കുന്നു. “ഈ കമായേഴ്ത്തിയിരിക്കുന്നതു പാതിരുത്യ തുണിൻറെ മാഹാത്മ്യം വെളിപ്പേട്ടതുവാനാണു്. ഈ ഉദ്ദേശം മുൻനിന്തിക്കൊണ്ടാകുന്ന പാതുങ്ങളെൽ സുപ്പുച്ചിട്ടുള്ളതു്” — എത്താണ്ടു് ഇതുരുത്തിലാണു് അവത്തെ പുറപ്പാടു് അരല്ലുക്കിൽ, “മദ്യപാനം ശരീരത്തെ ശോഷിപ്പിക്കുകയും മനസ്സിനെ കുഞ്ഞിപ്പിക്കുകയും കട്ടംബന്ധത്തിൽ അസ്സ തുച്ഛിയും കലഹവും വല്ലപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ തത്പരതാജ്ഞപൂരിയും കമയിൽനിന്നും വിശദമാവുന്നതാണു്.” — എന്നീ സന്റ്റോഡയത്തിലും ചീല കമകൾ ആരംഭിക്കാറുണ്ടു് യശസ്വിപന്നന്നും കിട്ടുന്നും ഈ രീതിയിലാണു് കമകൾ തുടങ്ങാറുള്ളതു്. കിട്ടുന്നവിനെപ്പാലെയുള്ളതു മഹാ ഡാക്ക് പ്രസ്തുത രീതാം അനുവദത്തവ്യമായിരിക്കാം. എന്നാൽ സാധാരണനാക്കു് ഇതു് എററും അപകടങ്ങളും ഒന്നാണു് കമയുടെ മന്മഹല്ലാം ആദ്യംതന്നെ പരസ്യമായിക്കും ഒന്നാൽ വാധനക്കാരുടെ ജീജണ്ണാസ അവസാനാവരെ പാലിക്കുവാൻ കമാകാരൻ നേന്ന പണിപ്പേടുമ്പോൾ വരും. മാത്രമല്ല, പ്രകൃത്യാ ഉപദേശവിമുഖവന്നരായ വായ കക്കാക്കു കമയുടെ പുറപ്പാടു് കാണുന്നോരുത്തുനെന്ന് നീരസം തോന്നുവാനിടയിണ്ടാണു്.

/തത്പരപദ്ധേണകൊണ്ടു തുടങ്ങുന്ന കമകൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ അധികമില്ല. വണ്ണനകൊണ്ടുള്ള ആരംഭാണു് നമ്മുടെ കാമകിക്കുന്നാക്കു്/ എററും പാദ്യമായീ കാണപ്പെടുന്നതു്/ പക്ഷേ, വണ്ണവസ്തു കമാപോഷണത്തിനു് എത്ര മാത്രം ഉപയുക്തമാണുള്ളതു സംഗതി അധികംപേരും ആലോച്ചിക്കാറുണ്ട്. ശ്രീമഹാജീ. ശക്രക്കുറപ്പിൻറെ ‘മര

ണകാരനാം' എന്ന ചെറുകമ ആരംഭിക്കുന്നതു് ഇപ്പുക്കാരി മാണം:

“അനും ബോട്ട് വൈക്കത്തു വത്വാൻ പതിവിന് വളരെയധികം. താമസിച്ചു. കായലാലെ അലകളിടുന്ന ഇരുപും കേട്ട് ബോട്ട് വരികയാണെന്ന വർച്ചവരിച്ചു് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് അക്ഷമരായ യാത്രക്കാർ തെക്കോട്ട് നോക്കി കുങ്ഞേഡിതന്നു. ഇരുന്നിതനു മുഴിഞ്ഞതുടങ്ങിയപ്പോൾ നേൻ സ്നേഹിതനായ കെ. പി. നായരായമിച്ചു് കായലിലേക്കു നീട്ടിക്കൊട്ടിയിതനു പാലത്തിൽ ലാത്തവാ നാരംഭിച്ചു. കായലിൽനിന്ന് കാഴ്ച അതിമനോഹരമായി തന്നു. ഭൂമിദേവിയുടെ ആ നീലജാക്കറിന്റെ നെറിക ഓം ചന്ദ്രൻ ശീതളമായ കരങ്ങളാൽ തകവി ആനു തതാൽ നിശ്ചലനായി നിന്നു. ആകാശവിദ്യാലയ ത്തിൽ നക്ഷത്രവിദ്യാത്മികക്കൗൺസിലും അല്പയും ചെയ്തിച്ചു് തന്നു കലേജാലുപക്കരും സമയം കഴിയാറായി.—”

അനന്തരം ആവ്യാതാവു് സ്നേഹിതൻമിസ്റ്റ് നായരം തമിൽ ഉത്തരരാമചരിത്രത്തിന്റെ സ്ഥായിഭാവത്തെക്കരിച്ചു നടത്തിയ വാദപ്രതിവാദങ്ങളും, “‘ബോട്ട്’, ബോട്ട് എന്ന യാത്രക്കാരുടെ ശബ്ദംകുന്ന പാഷാണശകലം’’ അവ ഒട്ട ‘‘പ്രദയവയലിൽനിന്നു സാഹിത്യവാദക്കാരുടെ കിളിയെപ്പറപ്പിച്ചു്’’തു് മറ്റൊരു കമാക്കാരൻ പാഴുവാൻ തുടങ്ങുന്നതു്. കമാവിഷയമാക്കുന്ന ഇതൊന്നുംല്ല; ഇതിനോട് വിച്ഛരമായ ഒരു സംഖ്യമെങ്കിലു് ഇള്ളതല്ല. ഹതാഗനായ ഒരു മലവുയയ്ക്കും ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നും കമാസാരം. ഇതിനും ആരംഭത്തിലുള്ള വസ്ത്രങ്ങളും തമിൽ എയ്യു പൊതുത്തമാണെള്ളുതെന്നു പറയുവാൻ പണി. എന്തുകീലും ഒന്നു വസ്ത്രിച്ചുകൊണ്ടു കമ തുടങ്ങണമെന്നല്ലാതെ വസ്ത്രങ്ങളുടെ ഔച്ചിത്യം എത്രതൊള്ളുണ്ടെന്നു് ആലോച്ചിക്കുക ഇരുട്ടുക്കുക പതിവില്ല.

പുമാസ്യു ലമായ വസ്ത്രങ്ങൾ ശാലീനംകൂടിയായിരുന്നാൽ പിന്നതെത്ത കമ പറയുണ്ടതില്ലെല്ലാ. പഴയ ആധാരങ്ങളിൽ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള വിഷയവിവരങ്ങവും

വാചകരീതിയമാണ് ചില കമകളിൽ കാണുന്നതു “കാമുടിക്ക കിട്ടിയ കമ” ഇങ്ങനെ തുടങ്ങുന്നു:

“മുക്കവും താലുക്കിൽ കോടിയാട്ട അധികാരിൽ കോന്താനീഗ്രൂപ്പുകൾഡിവീംഗ് എന്തുടടി പ്രേതിള മാക്കടത്തു ചെറുപുത്രൻവീടിൽ കൂഷി അസ്ഥാനിനാലുവയ്ക്കുളുള രാമൻ നീലകണ്ഠം ടിയാൻറി അനജൻ നാലുത്തിയഞ്ചുവയ്ക്കുളുള രാമൻ ശകരം സുവമായി താമസിച്ചുവരുന്നതാകനു. ഈ വീടിലേക്കു കൊല്ലുന്നകോണു. ഏലായിൽ പണ്ണുവബു. പിളുവക നിലത്തിനും വടക്കു മഞ്ഞപ്പുളിമാംവക നിലത്തിനും മെക്കു കണ്ണടാക്കുൻ രാമൻ തസ്വിവക നിലത്തിനും കിഴക്കു പഞ്ചകീപ്പുർ അഭ്യന്തരവക നിലത്തിനും തെക്കു, ഇവ നടവിൽ, ലക്ഷം തിട്ടമില്ല, സദ്യേ 1095 തും 89 തും 20 പറയും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാകനു. ടി രാമൻനീലകണ്ഠൻ ഗ്രഹകാര്യാദികൾ അനേപഷിച്ചു കാര്യവും കാരുവാറും നടത്തി കരിയും. കോവിലിനു കൊടത്തു പുരുഷപ്പിലും മിച്ചവാരവും കഴിച്ചു നടന്നവ തന്നതായും അക്കാരുത്തിൽ തറവാട്ടിൽ അല്ലെല്ലും. അഴിവുമില്ലാതിരിക്കുകയും. വരവിന്നു വിവരത്തിനാലും ദേവകാര്യാനേപഷണത്തിൽ കറവാകയും കൊച്ചിക്കാ കൊച്ചടടിക്കണ്ണഡയമായി ഇം കമ തുടങ്ങുന്ന കാലത്തു സമരിക്കേസ്റ്റുകയും. ചെങ്കിരിക്കുന്നു. ഈങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ കൊല്ലും 1095-ആണ്ടു കർബക്ക മാസം 12-ാം ഉദ്ദേശം ഒരു നാഴിക പുലന്ത്സ്പാഡ കമപ്പുളി വീടിൽവെച്ചു, കാരണം എന്തെന്നറിവില്ല, തൃത്യം കണ്ടിട്ടില്ല, ഒരു വഴക്കണാവുകയും. ടി രാമൻ നീലകണ്ഠൻമൺവെട്ടിയമായി ചെന്നിട്ടുള്ളതാകനു....”

ഈങ്ങനെ തുടങ്ങുന്ന കമകൾ വായനക്കാർ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? ഈല്ലായിരിക്കും. എന്നാലും ഈതിൽ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള കാരുവിവരങ്ങളുള്ളൂ. പാത്രങ്ങളുടെ തറവാട്ടിലെ ധനസ്ഥിതി, പുരയിടത്തിന്നു ചുറ്റുപാട്, മുതലായവ യെക്കറിച്ചുള്ള അനാവശ്യവും ശാലീനവുമായ വല്ലിനകളും. നമ്മുടെ ചെറുകമകളിൽ അപൂർവ്വമല്ല.

മരു[”] എന്നൊക്കെ നൃനതകളിലോയാലും കമാരംം ഉദാസീനമല്ലാതീരന്നാൽ മതി. നേരേമറിച്ചു്, എന്നൊക്കെ ഗ്രാന്റേഴ്സിലോയിരുന്നാലും ആ ഒരു നൃനതയിൽക്കൊണ്ട് കൂടി കൂടി കൂടി ആസുകലും അവതാളുത്തിലാകും. കൂടി വായി അവാൻ തുടങ്ങുന്നോരുതനെന്ന വായനക്കാരെ മുഷ്പിപ്പിക്കരുതു്. അനന്തരലോഗങ്ങൾ എത്രതനെ ഉർക്കുഷ്മായിരുന്നാലും ആരംം അലുസമായിരുന്നാൽ വായനക്കാരുടെ ജീവതാസം അസ്സുമിച്ചുപോകും. Well begun is half done (ആരംം നീന്തായിരുന്നാൽ പക്കതി ജോലി അവസാനിച്ച്) എന്നാലും പഴമോഴി എത്രയും അത്മവത്താകും.

II

“നിരുപ്പഹണം എന്നവെച്ചാൽ എല്ലാ സംശയങ്ങളും ഒരുനിവാരണവും ആവ്യാനത്തിൽക്കൂടി സഹാപനരും വകതാവും അനവാചകനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ വിശ്വേദനവുമാകുന്നു” എന്നു് ഒരു ആംഗലനിയുപകൾ പറഞ്ഞിട്ടിട്ടുണ്ടു്. നാടകം, നോവൽ, ചെറുകമഡ മുതലായി കമാതകമായ എല്ലാ സാഹിത്യശാഖകളിലും ഒരു നിരുപ്പഹണസന്ധി ഒഴിച്ചുകൂട്ടാത്തതാകും. കാര്യവും ഫലാഗമവുമാണല്ലോ നാടകനിരുപ്പഹണത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നതു് നോവലിലാകട്ടു, കമാഗ്രാഹനത്തിലുള്ള ചില ഭർഖടസംഗതികൾ കര വെള്ളപ്പെടുത്തേണ്ടതായ ആവശ്യം നേരിട്ടുകൊം. ‘മാത്രാണംവമ്മ’യിലെ ഒട്ടവിലതെന്ന അഭ്യാസം കമയി ലേ ചില ഭർഖടാഗങ്ങളെ വിശദമാക്കുവാനായിട്ടാണു മനകാരൻ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു് നോവലിൽ നിരുപ്പഹണംകൊണ്ട് വേരൊരു കാര്യംകൂടി സാധിക്കേണ്ടതുണ്ടു് ദണ്ഡ്യതും സമ്മാനാർഹതമായ ഉപപാത്രങ്ങളെ ഓരോ നിലയിലാക്കി അവയുടെ അനന്തരജീവിതത്തെ പുറി രണ്ട് വാക്കു പറയുതെന്നോവൽ പൂർണ്ണമാകയില്ല.

എന്നാൽ നാടകത്തിലേയും നോവലാംഗലയും നിരുപ്പഹണത്തിനും ചെറുകമയിലെ നിരുപ്പഹണത്തിനും തമ്മിൽ സപ്ലീമായ ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടു് ചെറുകമയിൽ മുഖ്യമായും പരിണാമവും അടയിട്ടുള്ളതു വരുന്നതായിട്ടാണു കാണ

പ്പെട്ടന്തു” വിമർശനസന്ധിയിൽ ഒരുവശത്ത് ചെറുകമ യിൽ സാധാരണമായി ഉണ്ടാകാറില്ല. മുഖ്യമുഖം ഫലാ ഗദവും എക്കദേശം എക്കകാലത്തു സംഭവിച്ചു് എക്കതു പ്ര റിപാറിക്കപ്പെട്ടന്തായിട്ടാണ് കണ്ടവരാറു്. ഈ സന്ദു ഭായത്തിൻ്റെ ഒച്ചിത്യും അല്ലെങ്കാലോച്ചിച്ചാൽ വിശദമാ വും. കമയുടെ ജീവൻ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു മുഖ്യത്തിലാ ണു് ഈ റല്ട് വായനക്കാരൻ്റെ മനസ്സിൽ പതിനാഞ്ചും മാത്രമേ കമാക്കാരൻ്റെ ഉള്ളേശം സഹലമാകയുള്ളൂ. മുഖ്യ ത്തിൻ്റെ പ്രതീതി തേണ്ടുമാണ്ടുപോകാതിരിപ്പാൻവേണിയാണ് കാമികൻ ഉടൻതന്നെ ആവ്യാനം അവസാനി പൂഖ്യന്നു്.

നിര്ജ്ജഹണം സംക്ഷിപ്പിച്ചുവും പരിമിതവുമണ്ണുക്കിൽ കു മയുടെ ഓജസ്സു ക്ഷയിച്ചപോകും. മഹാമാരായ കമാക്കാ രക്കാർ ഇക്കാര്യത്തിൽ എത്രമാത്രം ശ്രദ്ധാലൂക്കളൊന്നു നോക്കുക! ടാഗോറിൻ്റെ മാതൃക മറ്റു സംഗതികളിലെപന തുപോലെ ഇതിലും അനുകരണീയമാണു്. മുകയായ ‘നൂറു’ ദയ മാതാപിതാക്കണ്ണാർ തന്റും പ്രയോഗിച്ചു് ഒരാളേക്കരാ ണ്ട വേളികഴിപ്പിച്ചുണ്ടോ, അവളുടെ തേൽക്കാപു് അവാ മുകയാണുള്ള സംഗതി മനസ്സിലാക്കുന്നു. സൗ എറു തന്മാസിയാണെ ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നു. എന്നിട്ടു് എത്ര സം ഭവിച്ചു് നുംയേടു തേൽക്കാപു് പുനർവ്വിവാഹംചെയ്യു. “എ തനവണ്ണയിൽ പരീക്ഷയിൽ തന്റെ കണ്ണുന്നപോലെ ആയാശ കാതും ഉപയോഗിച്ചു്.” കമയും. അവസാനിച്ചു. പുനർവ്വിവാഹത്തിൻ്റെ ചടങ്ങകളോ പ്രിതീയപതിയെ കണ്ണിച്ചുള്ള പുത്രാന്തരങ്ങളോ യാതൊന്നുംതന്നെ വസ്ത്രിക പ്പെട്ടിട്ടാണു്. ഈ കമയു് അവ ആവശ്യവുമല്ല. ‘നാഡി’ എന്ന കമയിൽ മുത്പുണ്ണയൻ ഒരു പഴയ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയ പ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിക്ഷിപ്പിയനും കണ്ണെത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അ രൂതകരങ്ങളായ പല അനഘവനങ്ങൾക്കു ശേഷം ധനത്തിലു ഇട്ടു ആയാളുടെ ഏറ്റ ഇല്ലാതാവുന്നു. അപ്പോൾ ആയാശ എത്രുചെയ്യുന്നു? “മുത്പുണ്ണയൻ ആ ഗ്രന്ഥത്തെ തണ്ടനുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരി ആ കിണററിലേക്കു് എറിഞ്ഞുകളുണ്ടു്.” അതു മാത്രം. ആയാശ പിന്നീട് കാലക്രഷ്ണപുംചെയ്യതു് എങ്ങ

നെയ്യാണേന്നോ ആയാൾ സ്വരാജ്യത്തേക്കു മടങ്ങിപ്പോ യോ പോയില്ലയോ എന്നോ ടാഗോർ നമ്മോട് പറയുന്നി സി. ‘പ്രായശ്വിത്തം’ എന്ന ടാഗോർക്കമയിൽ ശീമയിൽ നിന്നു തിരിച്ചെത്തിയ അനാമബന്ധവിനെ വീണ്ടും ജാ തിയിൽ ചേക്കവാനുള്ള ചടങ്ങകൾ നടന്നകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അനുഭാവങ്ങൾ അവസാനിക്കാറായപ്പോൾ, അനാമബന്ധ ഇംഗ്ലണ്ടിലെവെച്ചു വിവാഹംചെയ്യു മദാമു ആ സദയിൽ പൊട്ടന്നനവെ ആവിഭിംബിക്കുന്നു. “ആ ആംഗ്രേയയു വതി കതിച്ചുചെന്നു” അവനെ ഗാധമായി ആദ്ദേഹിച്ചു താംബു ലച്ചുണ്ടായാൽ ചൊക്കപ്പു നിശലിച്ചു കബിൽത്തട ത്തിൽ ഒന്നു മുത്തമിട്ട്.” എന്നിട്ടോ? “അനു പ്രായശ്വിത്തതെത്ത സംബന്ധിച്ചുള്ള സ്ഥാത്തവിചാരം പിന്നീടും ആ സഭാമാസപത്തിൽ ഉണ്ടായില്ല.” ഈ വാക്കുങ്ങളാടുകുമാണു അവസാനിക്കുന്നു. അനാമബന്ധവിനെൻ്റെ ഉത്തമപരമിയായ വിനധ്യാവാസിനി അനന്തരം എന്നുചെയ്യുവെ നോ അനാമബന്ധവിനെൻ്റെ ആയുദ്ധേഷം എങ്ങനെന്ന നയിക്കപ്പെട്ടുവെന്നോ കമാകാൻ സൂചിപ്പിക്കുപോലും ചെയ്യുന്നില്ല. മദാമുയുടെ വരവും ചുംബനവുമാണു ടാഗോർ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ ഉള്ളേശിച്ചു സംഗ്രഹി. അതു കഴിഞ്ഞയുടെനെ ആവ്യാസം സമാപിക്കുന്നു.

ഈ മാതൃക നമ്മുടെ ചെറുകമ്പയെഴുത്തുകാർ അനവത്തിച്ചുകാണുന്നില്ല. “കരണാകരമെന്നോൺയും. സരോജത്തി സീറയും. സംബന്ധം പൊടിപ്പുരമായി നടന്നു” എന്നും, “ഒരു കൊല്ലും കഴിയുന്നതിനു മുമ്പും സരോജം. രണ്ടു തക്കക്കണ്ണെല്ലു ഭാംഖാവിനു സമസ്തിച്ചു” എന്നും പരഞ്ഞാഡില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ കമാക്കുത്തുകരാക്കു യാതൊരു സുവാദമില്ല. പരമരസികനായ ഒടവിൽ കണ്ണതിക്കുണ്ടുമെന്നേൻപോലും. ഈക്കാരുട്ടതിൽ വേണ്ടതേനോളും നിഷ്ക്കുഷ്ഠിക്കിട്ടില്ല. നിംബുപ്പാണും പലപ്പോഴും അഭ്രേഹം. അനാവസ്യമായി വലിച്ചിച്ചിട്ടുണ്ടും. ‘സത്യം തെളിഞ്ഞു’ എന്ന കമയിൽ, കോണോടു കൂണ്ടുക്കുറുപ്പും എന്നയാരു ഇത്പത്തിരണ്ടുകൊല്ലുങ്ങൾ കു മുമ്പും ഒരു തെററിലുംനായാൽ തന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചു ലോറ്റയേയും മക്കളും. മെന്തുരിൻവെച്ചു അദ്ദുയാ കണ്ണത്തു

നൂ. ഈ പുന്ന്യുമാഗമം എത്രയും സാന്നിഡിക്കമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലോ. ഭാര്യയായ അമൃക്കട്ടിയുടെ ശക്തയെ സ്ഥാപിച്ചു, അവരു തെന്താവിനോട് കൂദാഹപണം. ചെള്ളു നൂ; വിണ്ടു. ദാസത്തുജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. ഈ മാത്രമേ പറയേണ്ടതുള്ളൂ. എന്നാൽ കമാക്കാരനു് അങ്ങനെയും തോന്തിയതു്. “മഹാരാജാവിശ്വരൻ നിബ്ലും യത്താൽ കുറപ്പു തന്റെ നധിരവാസം മെമ്പുരിലാക്കി. അമൃക്കട്ടി അമ്മയും മുപ്പെത്താവപത്ര വയറ്റു പ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ കുറപ്പും വാതാല്പര്യപ്രകടനത്താനു പാത്രങ്ങളായും, നിത്തിവെച്ചിട്ടുള്ള ഒരലക്ഷ്യം തുപായ്യു് അവകാശികളും യും റണ്ടു പെൺകുട്ടികളും. രോൺകുട്ടിയും കൂടി ഉണ്ടായി എന്നുള്ളതു്. പ്രസ്താവയേശ്വരമാണെല്ലോ.” നോവലിലാണുകൂണിൽ പ്രസ്താവയേശ്വരമായിരുന്നുനേനു. ചെറുകാമയിൽ ഇതു് അന്നപേക്ഷിതമണ്ണേ.

‘ଫୋବଲିଟ୍ ଆନବାଦ୍ୟବ୍’ ଚେରୁକମାଯିଲେ ନିଷିଲୁ
ବୁମାଯ ମରୀବାକ ସଂଶୋଧନାରେ ପ୍ରାବ୍ୟାନପରମାଯ ଆ
ପରୀଣାମହୃଷିଯିକରେ ଭର୍ତ୍ତାଗୁରୁବାଙ୍ମାଯି କମା
ଏହାତିରୁତ୍ତକଣ୍ଠୀଯଶେଷଂ, ଏଥିରେ ନିର୍ମଳଣା କାଣିନାମ୍ବି
କ୍ଷମିତ୍ତମାଯିତନ ସଂଶୋଧନକର ଦ୍ୱାରା ଦେଖାଯାଇଥାଏବରା.. ଆ
କାରଣ ପ୍ରକାଶିପ୍ପିକରାନେ କାଣିନାମ୍ବିଲ୍ଲେଖନରା.. ଆ
ନେବାନ୍ତରୁ ସାମାଜିକ ମାତ୍ରାବିନ୍ଦନରେ, ‘ମାତ୍ରାବିନ୍ଦନ’ ଯାଇ ଏଥିରେ
ଲାଗି ଅଭ୍ୟାସିତାରେ କାଣନ୍ତରୁପୋଲେଇଛି ପ୍ରାବ୍ୟା
ନ.. ଆନଚିରାମଣି. ଏକାନ୍ତ ଚେରୁକମାଯିରେ ହରତର.. ପ୍ରା
ବ୍ୟାନନ୍ଦାତ୍ମକ ଅବସ୍ଥାକର ବାନ୍ଧିତାତିରିପ୍ପାନେ କାମ୍ପି
କାମ୍ପି ଶ୍ରେଷ୍ଠିକଣାକାଳନ.. କମାଳକର କ୍ଷମାଵୁଦ୍‌ଧୋ
ଶାନ୍ତି ପ୍ରାବ୍ୟାନନ୍ଦିରେ ଅବସ୍ଥାକର.. ନେବାନ୍ତରୁ
ଦ୍ୱାରା କାଣନ୍ତରୁପ୍ରାବ୍ୟାନନ୍ଦିରେ ନିର୍ବାଚନ.. ଚେ
ଯାଇପ୍ରାବ୍ୟାନ.. କମାଶତିଯିରେତରଙ୍ଗ ନିର୍ବାଚନ.. ଚେ
କମାଶତିଯିରେ ଅବସ୍ଥାକର ଶ୍ରେଷ୍ଠିତାର ନାହିଁଲେଖନରେ
ଯାଇରେ ପିନା ତର ପ୍ରାବ୍ୟାନ.. ପେଣ୍ଡିଵରିକ, ଯାଇଲ୍ଲ.
ଶ୍ରୀ. ପାତ୍ର. କୁଳିପିତ୍ରାଯିରୁ ‘ଆଜିମ କାଣାତରଯାଇ’ ଏକା
କମାଯିରେ, ମରିଅଛେଯାଇ ଏକା କରନ୍ତରୁପ୍ରାବ୍ୟାନରେ ଯାତ୍ରି
ବସନ୍ତନାମାଯି ତିରିଅପରାନ୍ତରେ କମ ଦୁଇମୟ

ത്തിലെത്തുനും. അനന്തരം “കേള്ളിൻറെ ഗതി എന്തിന് പറയുന്നു? ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്തെ?” എന്ന രണ്ടു ചെറിയ വാകുകൾ ഒരുക്കാണ്ടെ നിർപ്പിക്കണമെന്നും എത്രാണ്ടു സാദ്യപ്രായമാക്കുന്നു. പ്രക്ഷേ, കമാ ഇവിടെ അവസാനിക്കുന്നതോ! കാമയിലെ ചില വിഷമാലക്കുങ്ങലും ഇനിയും. വിശദമായിട്ടും. തന്റെ “എത്രെന്നുണ്ടും” ഇതു സംഭവിച്ചതുനും ഒരു ക്രക്കിപ്പിറക്കുന്നതുമാം..” എന്ന മുഖ്യരംഗതെ കാമാക്കാൻ പൂർപ്പുത്താനുണ്ടെങ്കാറിച്ചു് ഒരു വ്യാവ്യാമം എഴുതിയേണ്ട കണ്ണാ. അപ്രഗതമായ ഈ വ്യാവ്യാമം, കാവ്യത്രാവത്തിൽ വാനികമാണു് “കേള്ളിൻറെ ഗതി എന്തിനും പറയുന്നു? ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്തെ?” എന്ന ചൊദ്യംതാഴെ കമാ അവസാനിക്കുന്നതുനും. ഒരു വ്യാവ്യാമം ആവശ്യമായി വന്നുള്ളടിയതു കമാലക്കും വിരളമായതുകാണോ പരിണാമമുള്ളി അതിരക്കുന്നപോയതുകാണോ ആണെന്നും വേണും. വിചാരിക്കുവാൻ. നേരേമരിച്ചു്, ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളത്താനു തജ്ജമചെങ്ഗുട്ടിട്ടുള്ള സീതാദേവിയുടെ ‘കുട്ടമണ്ണങ്ങൾം’ എന്ന കമാ അനസാനിക്കുന്നതു് എത്രെന്നുണ്ടെനും നോക്കുക: നായികയായ രത്നങ്ങൾ തുടർന്നു അയച്ച കുമുഖങ്ങൾ ഒരു തടയുവാൻ രണ്ടുവീരൻ പലകൾ ശ്രമിച്ചിട്ടും. പരാജിതനായതെങ്കിലും. ഒട്ടവിലതെത്തുവാണു ആയാൾ സദേശവാഹകനു ബന്ധനത്തിലാക്കി. എന്നിട്ടും രജകമരം യുടെ മണിയറങ്കുള്ളത്തുള്ള ബകളുള്ളക്കും കൊട്ടക്കാറിൽ ഒരു എഴുമണിയറങ്കുള്ളിൽ പുള്ളുങ്ങലും വിതറി സദേശം നിന്നും വരിച്ചു്. ഈ ഘട്ടമാണു് കമാരുഡ്ദന്ത്യം. അനന്തരം “ഉച്ചത്തിലുണ്ടായ ശാഖയപനി, എഴുതാ ഒരു അതിപിംബിയുടെ വരവിനെ അറിയിക്കുകയും. ആരാമകവാടങ്ങലും അദ്ദേഹത്തിൽ ഒരു പ്രവേശത്തിനായി വിപാടിത്തങ്ങളാവുകയും ചെയ്യു്” എന്ന വാക്കുത്തേരാടെ കമാ അവസാനിക്കുന്നു. ‘എത്രെന്നുണ്ടും’ ഇതു സംഭവിച്ചതുനും ചുങ്കിപ്പിറയുവാനോ വിന്ധ്യിച്ചുപറയുവാനോ കമാക്കർത്തി തുനിയുന്നില്ല. അത് ചീരും തുടർന്നും. നീണ്ടും വിശദമാണെന്നോ അദ്ദേഹം മടങ്ങാതെ കണ്ണമസന്നദ്ധം നിന്നും വിശദമാണെന്നോ, സീതാ

അവി വ്യാവ്യാനിക്കാതിരന്നതു് ഉചിതമല്ലെന്നു് ആക്കുകളിലും തോന്നുണ്ടോ?

അപസ്പർണ്ണ(D:t. clion)തെക്കരിച്ചുള്ള കമകളിൽ മാത്രമേ വ്യാവ്യാനപരമായ നിറ്റ്യഹണം ക്ഷൗഢവ്യമാകയുള്ളൂ. ഇത്തരം കമകൾക്കു മറ്റൊരുവയെ അപേക്ഷിച്ചു് ഒരു വ്യത്യാസമണ്ടളും അവയിലുള്ള സംഖ്യങ്ങളേക്കാളയികും ശുഭദയമായതു് അപസ്പർക്കൻറെ വിചാരഗതിയാക്കുക ണ്ണാണു് വ്യാവ്യാനത്താനു് അവയിൽ ഇതുമാത്രം സ്രൂത്യാന്വം നാലുപ്പെട്ടുന്നതു്. മൂധമായ ഒരു സംഗതിയുടെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതി ആരായുന്നതിൽ അപസ്പർക്കൻ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന തന്ത്രവിദശ്വതയാണു കമാമക്കം. തന്മുഖം ഒരവിധം പാണ്ണാൽ വ്യാവ്യാനം തന്നെയാണു കൂടു. ‘അട്ടിപ്പോ’ എന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻറെ ‘കളവുപോയ കത്തു’ മുതാനു് ഒരു ദ്രോഷാന്തമായി എടക്കാം. ഈ കമയിലെ അപസ്പർക്കനായ ഡുംപ്പിൻ ബുദ്ധിപ്രയോഗിച്ചു മുതൽരായ ഒരു കത്തുകണ്ണത്തുന്നു. മോഷ്ടാവു് കത്തു് ഒളിച്ചുവെക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും മുഴുവൻ നിരുദ്ധയാണു. കാണാവുന്ന ഒരു സ്ഥലത്താണു് അതു പെച്ചുറിക്കുന്നതെന്നു. തന്നിമിത്തമാണു് സൂക്ഷ്മദ്രോക്കുളായ മറ്റു് അപേക്ഷകരാർ അതു കണ്ണപിടിക്കാതാരുന്നതെന്നു. ഡുംപ്പിൻ യുക്തിയുക്തമായി അനുമാനം ചെയ്യുന്നു. ഈ അനുമാനത്തിലെ ഓരോ പടിയാണു കമയിൽ ദീശ്വർമായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. അനുമാനം തന്നെയാണു കമാസാരം.

ഈ ഏന്തത്തിലുള്ള കമകളിലോഴിക്കുകയെ കളിലും വ്യാവ്യാനം—കമാമക്കുന്നതിന്റെ വിശദീകരണം—പരിവർജ്ജിക്കുന്നതു്.

തത്രപ്രഖ്യാനം ചെയ്യുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്ന നിർപ്പഹണവും അപകടമുള്ള ണ്ണാണു്. “ഈ കമയിൽനിന്നുന്ന നാം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു നാന്നാൻ ചെയ്യുന്ന കമ്മത്തിന്റെ ഫലം താന്ത്രം അനുഭവിക്കും എന്നാകുന്നു. സുലോചനയുടെ അവിവേകമായ പ്രസ്തതി എങ്ങനെന്ന പാട്യവസാനിച്ചു എന്ന ണ്ണാക്കെ!”—ഈപ്രകാരം അപസാനിക്കുന്ന കമകൾ ദർശിക്കുമെണ്ടി. ടാഗോർ, ഹാത്തേണ്ണാൻ മുതലായ മഹാ

ഷാൻപോലും ഇതു സന്തുരായം അനവർത്തിച്ചുകാണുന്നണ്ട്. ‘പൊതുമാനുസ്കൂൾ’ എന്ന കമ്മിറ്റിട അവസാനത്തിൽ, ‘മന ഷ്യൂൺറ മാധ്യമാഹിത്തുകൾ’ അവസാനമില്ല’ എന്നീ ഞങ്ങനെ ടാഗോർ വായനക്കാരെ നേരിട്ടപ്പേശിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും കമ്മിറ്റിയാതൊരു അസ്പാരസ്യവും ഉള്ളതായി നമ്മകൾ അനവൈപ്പുന്നില്ല; ശരിതനെ. പക്ഷേ, ടാഗോർനെപ്പുബലിയുള്ള മഹാന്മാർ ഒരു ശതാബ്ദിത്തിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ മാത്രമേ ഉണ്ടാക്കാൻ എഴുന്നുണ്ടോ. ഓക്കേണ്ടതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനാക്ഷലപത്വം കണ്ടു മതിമറന്നിരിക്കുന്ന വായനക്കാർ ഉപദേശവും കണ്ണുടച്ച സ്വീകരിച്ചവനു വരും. പക്ഷേ, സാധാരണന്നുകൾ ഇതും അനുകരിച്ചവും മായ സന്തുരായമല്ല. കമ്മിറ്റിയുണ്ടുവനു. വായിക്കുന്നവും. കമ്മിറ്റി പ്രമാണം. ഉപദേശം. കമ്മിറ്റിവേണ്ടിയുള്ള ഒരു കമ്മിറ്റിയുള്ളതിനായി വിനിയോഗിക്കുന്നതും അവിഹിതമാണ്. കമ്മിറ്റിപ്പുറിക്കുന്നതോടെ ഒരു പദ്ധതി. വായനക്കാരുടെ മുഖത്തറിയുവാൻ തുനിഞ്ഞാൽ, വായനക്കാർ കമ്മിറ്റി. വല്ലതുറിയുവാൻ ഇടയാണെന്നു കടമാക്കുന്നതുക്കരാ ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.

മേൽ വിവരിച്ച സംഗതികളിൽനിന്നും നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു കമ്മിറ്റിട സമാപനം. ആവ്യാനവസ്തുതനെ യായിരിക്കണമെന്നും, വ്യാബ്യാസം, റാണ്ടുന സന്താപ്പും ഭേദം മുതലായവക്കാണ്ടും അവസാനിക്കുന്നതു പ്രായണും അസ്പാരസ്യത്തിനു കാരണമാക്കുമെന്നമാണും. ആവ്യാനവും നൂതനെ ആയിരിക്കണമെന്നവച്ചാൽ ഓരോ വാക്കുത്തിലും കമ്മിറ്റി മുന്നാട്ടു ഗമിക്കണമെന്നും, അല്ലാതെ കഴിഞ്ഞ തിനെക്കരിച്ചു സൂരിക്കുകയോ നുംലാഭിലുള്ളതിനെ നൂതിക്കുയോ ചെയ്യുത്തെന്നമാണും വിവക്ഷ.

‘ഉത്തമമായ നിയുമ്പും. പഠാത്തേരുടെ സ്വഭവത്തി നോ പാഹ്യസ്ഥിതികൾക്കും ഒരു അവസ്ഥാന്തരം. വന്നിട്ടുണ്ടും സൂചിപ്പിക്കുന്നവിയത്തിലായിരിക്കും! പാത ഞൈറ്റുടെ സ്വഭാവമോ പാഹ്യസ്ഥിതിയോ ആരുംതുടർന്നു കാണപ്പെടുന്നതിൽനിന്നും മികവൊറും വ്യത്യസ്തമായിട്ടാണു പര്യവസാനിക്കുണ്ടതും’. ‘നിങ്ങളുടെ ഭാരം’ എന്ന കമ്മിറ്റി

അവസന്നിക്കുന്നതു് ഇപ്രകാരമാണോ : ‘‘മി. നായർ ആദ്യ രൂപരീതനായി അതിൽ നോക്കി. ‘മധുായിലുള്ള തസ്മൈ നേതാവും വെപ്പാട്ടിയും ഇംഗ്ലീഷുടെ അറസ്റ്റു് ചെങ്കു മായ ഭാനുമതി’ എന്നു് ആ ചിത്രത്തിൽനിന്ന് കീഴു് ഭാഗത്തു് എഴുതിയിരുന്നതു് മി. നായർ വായിച്ചു് ഒന്ന ദീപ്പമായി നിഃപ്രസിച്ചു്.’’ ഭാനുമതി സുശീലയും നിഃപ്രക്ഷേപയുമാണാനുമായിരുന്ന നായർ ആദ്യം വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു്. പരമാത്മം അറിയുന്നതു് കമായിടെ ഒട്ടകഭര്ത്തിലാണോ. ഈ കമയിടു ഭാനുമതിയേഞ്ചുള്ള നായങ്കെ മനോഭാവത്തിലാണു് അവസ്ഥാന്തരം വന്നിട്ടുള്ളതെന്ന കണ്ണാം. ‘അത മു പിക്കെത്ത കത്തു്’, എന്ന കമ പാത്രസ്വഭാവത്തിൽ സംഭവിക്കുമെങ്കിളും വ്യത്യാസത്തെ തുച്ഛമനീകരിക്കുന്നു : ‘‘ഈ സംഭവത്ത് ന ശ്രദ്ധം ശക്തപ്രമേന്നോനെ ആ പ്രശ്നശേഖരത്തെ നേരും കണ്ണിട്ടിപ്പി. വള്ളിയയും അപ്പനായരെ പുംബാധികം നേരുഹിച്ചപോന്ന എന്ന പായേജേതിട്ടിട്ടുണ്ടോ. ഈതു പെട്ട നാണഡായ ഈ മാറ്റത്തിനു് എന്നായിരിക്കും. സംഗതി എന്നു് അപ്പനായക്കു് അറിവും കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും ഉള്ള സൗഹ്യപ്രാപ്തിയിൽ അഭ്യർഹം സംതൃപ്തനായി.’’ ഈ കമ അവസാനിക്കുന്നതു് വള്ളിയയുമുട്ടെ സ്വഭാവത്തിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള മാറ്റം സുചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണു്. ഇപ്രകാരം രാനു ലക്ഷണങ്ങൾമായ എത്ര കമ എടുത്തുനോക്കായാലും, അതിലേ പാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തിലേം അനേകാം നടപ്പിലുള്ള മനോഭാവത്തിലേം പെതകമാറ്റത്തിലേം അവയുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിലേം ഏദെന്നവ്യാപാരങ്ങളിലേം, ഈവരയാനമല്ലെങ്കിൽ, ബാഹ്യസ്ഥിതിയിലേം സാഹചര്യത്തിലേം ശബ്ദമുണ്ടെങ്കിൽ വ്യത്യാസം കമ്പാനിയുംപണ തേരാടു സംഭവിക്കുന്നതായി കാണാം. ഈ വ്യത്യാസം ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നു ചെയ്യുക എന്നതാണ നിഃപ്രഹണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം.

എന്നാൽ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ മാത്രം പോരാ. അതു യുക്തിയുടെവ്യാഖ്യാനിരിക്കണം. ‘‘ഈ കമ ഇങ്ങനെ അവസാനിക്കുവാനെ നിഃപ്രഹണിള്ളു്,’’ എന്നു് അതു വായിക്കുന്ന ഏവക്കും തോന്നണം. നമ്മുടെ ഭൗതിക

കമകളിൽ തീർഖ്വദി. അയക്കികവുമായ നിബ്ലഹണത്തിന് പരേപ ദ്രോഗ്നാന്തങ്ങൾ കാണാം. ശോകപര്യവസായിയാണ് ഇപ്പോഴത്തെ പരിപ്പാരമെന്ന് നമ്മുടെ കമാക്കുത്തുകൾ ഡരിച്ചവശായിട്ടിട്ടും അതുകൊണ്ട്, പ്രത്യുക്ഷമോ ഫരോക്ഷമോ ആയ ധാതരാനുകാലിക്കാരനും തുടർന്നു കമാപാത്രങ്ങൾ ഒളിപ്പിച്ചുവരുന്നു. കണ്ണിൽ ചാടിക്കുകയോ ആത്മഹാത്യചെയ്യിക്കുകയോ ഗ്രോഗ്യരാക്കുകയോ ചെയ്യുവാൻ കമാക്ഷാരം ഉത്സുകരായി കാണപ്പെട്ടുണ്ട്. “ജഗച്ചന്റെ വിവാഹത്തിനും ഹൈന്ദവത്തിനും അധികാലം. നിരംഗ്രാമങ്ങളിൽ ജീവിപ്പാൻ ഹേമന്തിനിക്കു സംശയിച്ചില്ല,” എന്ന വാക്ക് തേരുവെടുയാണ് ‘പ്രണയാഹ്നതി’ എന്ന കമ അവസാനം കണ്ണതും എന്നാൽ ഹേമന്തിനിയിടെ ഭാന്തം. ഷിച്ചുത്തുകാത്തതാണെന്നും വായനക്കാക്കു തോന്നേണ്ടെങ്കും? ജഗച്ചന്റെ സ്ത്രീ വിവാഹത്തിനും എന്താണ കാരണം? ഹേമന്തിനി പുതഃവേഷം ഡരിച്ചു അയാളെ അത്യാഹിതത്തിൽനിന്നും മോചനം. ചെയ്തതുകൊണ്ടോ? അക്കിബർച്ചക്രവർത്തി പ്രത്യേകം നിബ്ല്യസിച്ചിട്ടുപോലും ആയാം തുട്ടാക്കുന്നീല്ല. പക്ഷേ, ഈ ദ്രോഗ്നത്തിനു വിശ്വാസ്യമായ വഴി, കാരണവുമുണ്ടോ? കമ എന്തെന്നുകുണ്ടും ഭാവപര്യവസായി ആക്കണമെന്നു തിരക്കുത്താവും ആദ്യമേ നിശ്ചയിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടുായിരിക്കുണ്ടാം. ഇത്പ്ലാതെ ഹേമന്തിനിയിടെ അകാലമുത്തുവിനു വേരെ കാരണമെന്നും, കാണുന്നീല്ല. ഇത്തരം കൊലപാതകം ചെയ്യുന്ന ‘കല്ലുറിൽച്ചോരയില്ലാത്ത’ കാമാക്കുത്തുക്കളെ ‘പ്രോസിക്കൂട്ട്’ ചെയ്യുവാൻ ദണ്ഡനന്നിതിയിൽ ഒരു പ്രത്യേക വകുപ്പും ഇല്ലാത്തതു മഹാകഷ്ണത്തെന്ന്.

എന്നാൽ യുക്തിവിത്തും കമ അവസാനിപ്പിക്കുത്തെന്ന പരിജ്ഞനപാരാ കമാലപക്കങ്ങളും ഒന്നുപോരെ വിശദമായിരിക്കുന്നുമെന്ന്, അതുമാക്കുത്തും. ചക്രക്കുത്തെ കാഴ്ചിച്ചിട്ടുമാവു മുളപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുത്തെന്നു മാത്രമേ ഡരിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. നിബ്ലഹണത്തിൽ വായനക്കാരുടെ സംശയങ്ങൾ ഒന്നൊഴിയാതെ നിഃവാരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇതുണ്ടെന്നു ചെറുകമ്പിയും നോവലിനും തന്മീലുള്ളൂ

വ്യത്യാസങ്ങളുടെലാറു പ്രധാനസംഭവത്തിൽനിന്ന് ഫലം, സൂചിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, ചെറുകമാകാൻ തരുക്കും, പോരീകരണം. ‘ഗിരിബാല’ എന്ന ടാംഗാർക്കമയിൽലെ നായകനായ ശേപിനാമൻ ഒരു നടിയിൽ ദ്രുചിച്ചു ഭാര്യയായ ഗിരിബാലയെ ഉപപക്ഷിക്കുന്നു. ഗിരിബാലയാക്കട്ടെത്താവിനെ ഇമ്മാത്രം വഗൈകരിച്ചു നാട്യവാദ അദ്ദേഹം ചും തുനാരായാടക്കശാലയിൽ അഭിനയിക്കുന്നു. ഫ്രേക്കഡിസം, എല്ലാമന്നും ശേപിനാമനും ഉണ്ട് ശേപിനാമൻ അവളുടെ അഭിനയപാടവം കണ്ണപ്പോരാ കൂൺം വായം പ്രസിദ്ധം തുനും അതേപടി നിലചകാളിയുണ്ടു്. തന്നെ മുന്തു വിശ്വമീപ്പിച്ചിരുന്ന നടി കേവലം ‘ചായം തേച്ചു ഒരു മരപ്പും വയ്യം ദാനിപ്പോകുന്നു. ഇവ പുതിയ നടി തുടർന്നു ഭാര്യയാണെന്നും ശേപിനാമനും പൊട്ടന്നനവും മനസ്സിലാക്കാവാൻ സംഗതിയാവുന്നു. പരമാത്മം അറിഞ്ഞപ്പോരാ ആയാൾ ‘ഗിരിബാല’ എന്ന ഗജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് ആരങ്ങേതു ചാടിപ്പീഡിനു. ഫ്രേക്കഡിസം അരുയരെലേ പിടിച്ചു പുക്കോട്ടു തുള്ളുന്നു. കമ്പയം അവസാനിച്ചു. ശേപിനാമൻ അനന്തരം എന്തുചെയ്യുന്നവുന്ന ടാംഗാർ നമ്മുടെ പായ നീലു. ഗിരിബാലയെ ആയാളുടെ ഭാര്യയായി ജീവിക്കുമോ? ഗിരിബാല ഇനി ആയാളുടെ ഭാര്യയായി കുടിക്കുകയോ? കെകയിൽ കുടിക്കുയെ കനകമുപേക്ഷിച്ചും ഇന്ത്യം കൊഡക്കയാണെന്ന താൻ ചെങ്കുമ്പാനു ശേപിനാമനും മനസ്സിലായികഴിഞ്ഞു. വായനകാരനും അതും നാനും യരിച്ചാൽ മതിയെന്നായിരിക്കാം അമാകാരൻിൽ നീം ശ്വയം. വായനകാരനും അസ്ഥാനത്താണില്ലെങ്കിൽ ജി.എം.സം തുണവൽഗണിച്ചു കമാ അവസാനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതിനു ടാംഗാർ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഔച്ചിത്യങ്ങാഡായ, മഹനീയം, തന്നെ.

ആറ് ആഖ്യാനരീതികൾ

/ ആഖ്യാനം ചെയ്തപ്പെട്ടു സംഭവപരമ്പരയാണല്ലോ ചെറുകമയിടെ അസ്ഥിത്തിംഡ്.) സംഭവങ്ങളെ ആസ്ത്രഗംഭീരം ചെയ്യുണ്ടതു് എന്നെന്നയാണെന്നും യക്ഷികമകാരാ തുട ഞൈയ പ്രാകൃതവൈദ്യാനത്തിനും നോവൽ തുടങ്ങിയ പരി ഷ്വരാവധാനത്തിനും തമിലുള്ള—അമവാ കമജ്ജിം ഈതി പുത്തത്തിനും തമിലുള്ള—വ്യത്യാസമന്നാണെന്നും വ്യ കത്മാകഛവാൻ ‘നോവൽസാഹിത്യം’ എന്ന വിമർശന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഞാൻ യടാക്കത്തി ഉദ്യമിച്ചിട്ടുണ്ട്. നോവ ലിലെ ആഖ്യാനസ്രൂദായത്തെക്കരിച്ചു് പറഞ്ഞിട്ടുള്ള മിക്ക തത്പര്യാദിം. ചെറുകമയേയും പരാമർശിക്കുന്നരണ്ടും വിശദമാണെല്ലാ. കുമയിൽ റണ്ടുവിധത്തിലാണു് സംഭ വന്നും ഒരുപ്പെടുത്തുന്നതു്: 1. കാലപണ്ട്യാപര്യം; 2. കാര്യ കാരണപണ്ട്യാപര്യം. കാലപണ്ട്യാപര്യത്തിനു്, “രാമൻ കോട്ടയത്തു പോയി; അനന്തരം കൃഷ്ണൻ കോട്ടയത്തു പോ യി്” എന്ന സംഭവപരമാം ദൃശ്യാന്തമായി എടുക്കാം. ഈ ദ്രശ്യാന്തത്തിൽ, രാമൻ കോട്ടയത്തിനു പോയതിനു ശേഷി മാണം കൃഷ്ണൻ കോട്ടയത്തു പോയതു് എന്നുള്ളത്തിലും മറ്റു യാതൊരു ബന്ധവും പ്രസ്തുത സംഭവങ്ങളാക്കു തമിൽ കല്പിക്കാവുന്നതല്ല. കാലപണ്ട്യാപര്യം മാത്രമാണു് അവയ്ക്കു തമിലുള്ള ബന്ധം. എതാണ്ട് ഇതരരാത്രിലാണു് ധാരാ കത്പകളും പരാണങ്ങളും മറ്റും ആഖ്യാനം ചെയ്തപ്പെട്ടുന്നതു്. വിക്രമാഭിത്യൻ ഒരു കാട്ടിൽ ചെന്നുപ്പോരാ ഒരു മഹാപിഡു കാണുന്നു; മരിറായ കാട്ടിൽ ചെന്നുപ്പോരാ ഒരു വേംഗന ചെയ്യുന്നു; മുന്നാമതൊരു കാട്ടിൽ പോയുപ്പോരാ ഒരു മാ നവാംഗനയെ ചൊണ്ടുണ്ടു്. ഈ കാഴ്ചകളോരോന്നും ആക്കസ്തി കമാണു് വിക്രമാഭിത്യൻ ജീവിതത്തിനു് സംഭവിച്ച വ്യ ത്യന്തംസംഗതികളാണു് അവ, എന്ന മാത്രമേ വിചാരിക്കേ ണ്ടതുള്ളൂ. അവയ്ക്കു തമിലു് പ്രത്യക്ഷമോ പരേക്ഷമോ ആയ

യാതാരെള്ളപ്പത്തിയമില്ല. നേരേരംറിച്ച്, പരിപ്പുഡാവ്യാനത്തിൽ—അമവാ ഇതിപുത്രത്തിൽ—ഇപ്പുകാരമല്ല സംഭവങ്ങൾ പരസ്പരം ഘടിക്കപ്പെട്ടുന്നതു്. കാലപണ്ഠ്യാപര്യം മാത്രമേ ഉള്ളവൈകിൽ ഇതിപുത്രം സ്വശ്രമാകയില്ല. കാലപണ്ഠ്യാപര്യം അതോടൊന്നിച്ചുതന്നെ കാര്യകാരണപ്പെട്ടുപര്യം. ഉണ്ണായിരുന്നാൽ മാത്രമേ ഇതിപുത്രം സാത്ത് കമാകയില്ല. ‘‘രാമൻ കോട്ടയത്രു പോയതു് എതിനാണെന്നു് അംഗേഷിപ്പാൻ കുളിഞ്ഞം കോട്ടയത്രു പോയി’’ എന്ന ഒഴി ക്രമ്മാവാ* ഇതിപുത്രത്തിന ദ്രോഗാന്തമാണു്. ഈ ദ്രോഗാന്തത്തിൽ ഒന്ന് മദ്ദാനിന്റെ അനന്തരഗാമിയാണെന്നു മാത്രമല്ല, ഒന്ന് മരിബാനിന്റെ പോതുവുമാക്കുന്നു. വാച്യമായാലും ശരി വാച്യമല്ലെങ്കിലും. ശരി, കാരണം തുടിയേ കഴിയു. ഇപ്പുകാരമാണു് പരിപ്പുതമായ കമാഗാത്രം സ്വശ്രീകരപ്പെട്ടുന്നതു്. ചെറുകമയുടെ ഘടന നോവലിന്റെതിനേക്കാൾ പതിനെട്ടു ദ്രവ്യതരംഖം. സംസ്കൃതവുമായതുകൊണ്ടു്, കാര്യകാരണപ്പെട്ടുപര്യം. ചെറുകമയുടെ പതിനെട്ടു അപരിത്യാജ്യമാണു്. ഒരു വ്യത്യാസം മാത്രമേണ്ടില്ല. നോവലിൽ ഈ ബന്ധം പലപ്പോഴും വാച്യമാണു്. പ്രധാനമായ ചെറുകമയിലാകട്ട അതു പലപ്പോഴും വ്യംഗ്യപ്രായമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു.

ബന്ധഭാർഡ്യം, സാധിച്ചുകഴിത്താൽ ചെറുകമാകാനു് ആവ്യാനസ്വാതന്ത്ര്യം. ധാരാളമണ്ഡ് ഇന്നവിധത്തിൽ മാത്രമേ ആവ്യാനംചെയ്യാവു എന്ന യാതൊരു നിയമവുമില്ല. കമ ആവ്യാനപ്രധാനമായിരിക്കുണ്ടു്, ആവ്യാനത്തിനു് ബന്ധഭാർഡ്യം ഉണ്ടായിരിക്കുണ്ടു്—അതേയുള്ളൂ.

1. ആവ്യാനരീതികളിന്റെവച്ചു് എററം സുലഭമായതുകട്ടാകാരന്തന്നെ വായനക്കാരോടു നേരിട്ട് കമ പറയുക

* ‘നോവല്സ് ഹിന്ദു’ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ, ‘‘രാജാവു മരിച്ചു. തന്നെന്നും രാജാവിയുടെ ശരീരം ശോഷിച്ചുവശായി’’ എന്നും, ‘‘രാജാവു മരിച്ചതുകൊണ്ടുള്ള ദ്രവ്യാന്വനിമിത്തം രാജാവിയുടെ ശരീരം ശോഷിച്ചുവശായി’’ എന്നും ഉള്ള ദ്രോഗാന്തങ്ങളാണു് പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഒക്കെൽ, ഈ ദ്രോഗാന്തങ്ങൾക്കു തക്കിലുള്ള വ്യത്യാസ ഏതൊക്കെനിച്ചു് ഒരു തെററിലുണ്ടാകും ആറിവാൻ ഇടയായതുകൊണ്ടു് ഇവിടെ മരിയും ദ്രോഗാന്തം പ്രയോഗിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

‘യെന്ന സന്റുദായമാണ്’. ‘പുളിഞ്ചോട്ടിൽ കുട്ടിക്കുജ്ഞിനായരെ അറിയാത്തവരായി ആ പ്രജാഗത്തിൽ ആത്മജനങ്ങളായി തന്നില്ലെന്നും. ആയാളുടെ ഭാഗിനേയി പത്രാവതി സ്ഥലം ഇംഗ്ലീഷ് ‘സുക്കുളിൽ ഒപ്പതാംകൂസ്സിൽ പഠിച്ചുവരികയാണെന്നു’ ഇത്യാദി. തരക്കെടില്ലെന്നും. ഇതിൽ വലിയ അപകടമെന്നമാണെന്നില്ലെന്നും. കമാകാരൻ തനിക്കെ പറവാനുള്ളതെല്ലാം പായനക്കാരെ നേരിട്ടിയരിപ്പിക്കുന്നു. ആയാൾക്ക് എവരിടെ യും യുമേച്ചും സബ്ബരിക്കാം, ആരെയെങ്കിലും. കമാരംഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാം; ഒരേസെച്ചയത്തു രണ്ടോ മൂന്നോ സ്വല്പങ്ങളിൽ സന്നിഹിതനാവാം; അവിടെ നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ ദ്രുക്കുന്ന സാക്ഷിയെപ്പാലെ വല്ലും കിട്ടാം.... തരക്കെടില്ലെന്നും.

ഈ സന്റുദായം അംഗീകരിക്കുന്നവർ നേരണ്ടു കാര്യമെങ്ങിൽ മനസ്സിൽത്തിയാൽ മതി. നൊമതായി, അവർ സന്തുജാഃരാബന്നു നടക്കിക്കുത്തു. കമാപാത്രങ്ങളേയും കമാസവങ്ക്രമങ്ങളും കറിച്ചു മററുള്ളവക്കുള്ളതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ അറിവു കമാകാരന്മാണെന്നുള്ളതെന്ന സംഗതി പരമായ്പം. അല്ലെങ്കിൽ ആയാൾക്കു പറയുവാൻ പുറപ്പെട്ട കക്കയിലുണ്ടോ. എന്നിൽനാലും, ആയാൾക്കു സന്തുവും അറിയാണെന്നുള്ള നാട്കും. ആവ്യാനത്തിൽനിന്നും സ്കൂരിക്കുന്ന പക്ഷം. വായനക്കാരുടെ അനഭാവം. നധുമായിപ്പോകാം, ‘നിങ്ങൾക്കു നോം അറിവാൻ വയ്ക്കു. നിങ്ങളുടെക്കു വിസ്മൂര്ധ്വാജാണെന്നു’ ആ സംഭവത്തിന്റെ രത്നം. അറിയണമെങ്കാൽ എന്നോടു ചോദിക്കു. ഞാൻ പറയാം.’ എന്നുള്ള വേവും കമനത്തിൽ സ്കൂരിക്കരുതു. വായനക്കാരും തന്നെ പ്പോലെതന്നെ ബുദ്ധിമുഖാരാബന്നും കമാകാരൻ വിചാരിക്കുണ്ടോക്കുന്നു. ചിലകമാതൃത്വക്കരാ പാത്രങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ ചുഴിഞ്ഞുകയറി അവധുടെ ആത്മഗതം. ഏളിപ്പെട്ടതുന്നതു കാണുന്നും, ‘താൻ ഇതോക്കു എന്നും പാലാക്കും?’ എന്ന വായനക്കാരൻ ചോദിച്ചുപോകാം. താൻ വിസ്മിയാണെങ്കിലും ശരീരം, തണ്ടം വിസ്മിയാണെന്നു വായനക്കാരനു തോന്നുകയില്ലെന്നും. ആത്മാഭീമാനം. ആയാൾക്കുണ്ടും. തന്മുലം സന്തുജാഃപീം. സ്വയം. ആരോഹണം.

ചെഞ്ഞ കമാകാരനെ ആയാൾ കണ്ണടച്ച് ശപിക്കുക
നാണെച്ചയും. ‘കത്തിൻറീ പിതൃ’, എന്ന കമയിൽ
രണ്ട് ആത്മഗതണ്ണരാ വഴിക്കവഴി കാണുന്നു: “കേശവമേ
നോനു. വിചാരമായി: നിങ്കോഷിയായ എന്നു കരുപ്പ്
ദേഹംചെയ്യുമോ? കളിക്കുത്തളിവു നിമ്മിച്ച് എന്നു തുക്കാ
രെഞ്ചുവൻ വിധിക്കുമോ?...” (അനന്തരം) “കൊപ്പള്ളി
നായക്ക് വിചാരം തുടങ്ങി: ഗ്രാവിനമേനോടു ആധാ
ര, രജിസ്റ്റേഷിവാൻ സമ്മതിക്കുന്നല്ലെനു പറഞ്ഞാൽ
രജിസ്റ്റീൻറീ തലേദിവസം മേനോനെ കൊന്നതു. ഒരു
നേക്കുന്നും തന്നേന്തനുന്നയാണു് ഈ കംനകമം. ചെയ്യ
തന്നു് ആരു. വിശ്വസിക്കാം.” ഈ ആത്മഗാനങ്ങളിൽനി
ന്ന നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതു് കേശവമേനോനും കൊപ്പള്ളി
നായക്ക്. നിങ്കോഷിരാണുന്നാണെല്ലാ. പക്ഷേ, കമാകാ
രൻ അതു് എങ്ങനെന്ന അറിഞ്ഞു? കമയിലെ ‘ധിരിക്തിവാ’
യ രാമരേപ്പോലും ഈ ഘട്ടത്തിൽ പറമാത്മം. അറി
ഞ്ഞിട്ടില്ല. അതിനമുന്നു കമാകാരൻ എങ്ങനെ അറിവു
മുട്ടി? കമ സ്വകപ്പോലുകളിത്തമായതുകൊണ്ടോ? ഈക്കാ
തിരി പ്രധിനിരാ വായനക്കാരനെന്നു മനസ്സിൽ ഉഡിച്ചാണു
അസ്പാരസ്യമാണു ഫലം. ഇവകസംഗയങ്ങളിൽനിന്നും
വായനക്കാരു നിവത്തിപ്പിക്കവാൻ, ബുദ്ധിമാനാരായ
കമാകാരനും ചെയ്യുന്നതു് എന്തനുാണു, അവൻ ഒരു പ്രധാ
നപാത്രത്തിൻറീ വീക്ഷണസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു
സംഭവിച്ച അവലോകനംചെയ്യുന്നു. ചീലപ്പോരാ അന്ത്യ
തു പോകുണ്ടിവന്നാലും, തരംകിട്ടുന്നവാഴാക്കു അവൻ
പ്രസ്തുത പാത്രത്തിൻറീ സ്ഥാനത്തു് തിരിച്ചുത്തനു. ആ
കമാപാത്രത്തിൻറീ ശ്രദ്ധയുംവിശ്വാസിപ്പുട്ടുനു സംഗതി
ഒരു മാത്രമേ അവൻ വിവരിക്കുന്നുള്ളൂ. ജയിൻ ഒന്നും
എന്ന കമാകർത്തി ഈ സന്ദുഭായമാണു് അംഗീകരിക്കുന്നു
കമ പരിയുന്നതു ജയിൻ ഓസ്റ്റീന്തണ്ണ, കമാപാത്രമാ
ഡി. എന്നിരിക്കിലും കമാപാത്രത്തിൻറീ അനഭവസ്ഥി
യിൽപ്പുട സംഗതികൾ മാത്രമേ കമാകർത്തി പ്രസ്താവി
ക്കുന്നുള്ളൂ. സംഭവിച്ചും യാമാത്മ്യം. കുമേണ വെള്ളിപ്പ്

ടന്ന. ആരമ്പഗതം മുതലായ കുറുഖവഴികളും സാമ്പത്തികപ്രവൃം കമ്മകൾത്തി അവലുംബിക്കുന്നില്ലെന്ന്. രാജുലും ആവൃദ്ധാവാനിൽനിന്നീരി വിശ്വാസ്യുത ദിശയിലേബിക്കുന്നു.

കർത്തുപ്രോക്ഷമന്മയ കമ്മയിൽ കമ്മകാരൻ ദ്രുഷ്ടിവെള്ളുണ്ടെന്നും മരറാതു സംഗതിയുടെ കമ്മകാരൻ വല്ലും സംഗതിയും തല്ലാലും ഗേംപുനംചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ അതും ആയാളുടെ രാജ്യാലിക്കമായ അജ്ഞത്തകൊണ്ടാണെന്നു വായനക്കാർക്ക് തത്സമയം തോന്നുന്നും. അജ്ഞത്തകൊണ്ടല്ലെന്നു, ജിജ്ഞാസയെ പ്രുഹിപ്പിക്കുവാനുണ്ടും ആയാൾ അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതെന്നും എല്ലാക്കുമരിയാം. പക്ഷേ, കമ്മ വായി ചുകഴിഞ്ഞാണെടു പരമാത്മം. അപ്രകാരമാണെന്നു വായനക്കാരൻ ഗ്രഹിക്കാവു. കമ്മപോരാധരാമലേഡ്യ, “ഈയാം കി സംഗതിയുടെ യാമാത്മ്യം. അറിയാമെന്നു തോന്നുന്നണ്ടെല്ലാ. പറിനേ എന്തിനാണും ഈയാം അതു പോതിത്തു കെട്ടിവെക്കുന്നതു്? ” എന്നുണ്ടായ സംശയം വായനക്കാരനു തോന്നിപ്പോയാൽ തൽക്കുണ്ണും. നീരസമുള്ളവാക്കം. മി. ഈ. ഷൈ. പങ്ങിഅച്ചൻനിരു അപസ്ഥിംണകമകാരം വായിക്കുന്നും ഇം നീരസം. പലപ്പോഴും. ഉണ്ണോകാറുണ്ടെന്നു പറയാതെ തരമില്ല. കോന്നിഡ്യോയിൽ ‘ബഷർലോകം’ ഹോമ് സി ’നെക്കറിച്ചും എഴുതിയിട്ടുള്ള കമകളാണും മി. പങ്ങി അച്ചൻ അനുകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പക്ഷേ, കേരന്നിഡ്യോയിൽ ബഷർലോകം ഹോമ് സിനോട്ടും ഡ്രോഫ്റ്റ് വാട്ട് സംസ്കാരിനും ആരോധിയും സുഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്ന സംഗതി മി. പങ്ങി അച്ചൻ മറന്നപോയിരിക്കുമോ? ഡ്രോഫ്റ്റ് വാട്ട് സംസ്കാരിനും സുഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതു പ്രസ്തുത നീരസം. അപാകരിക്കുവാനുണ്ടും. കമാഫും. ആദ്യത്തെനു വെളിപ്പേട്ടതാതിരുന്നതു അമാകാരൻ തെററിലുണ്ടും. ഡ്രോഫ്റ്റ് വാട്ട് സംസ്കാരിക്കുമും, രചിച്ചതു് ഒട്ടവിലായതുകൊണ്ടാണു കമ്മയിലും അതും ഒട്ടകത്തിൽ മാത്രം. ട്രകാശിപ്പിക്കുപ്പേട്ടതുനും വായനക്കാർക്ക് സമാധാനിക്കുവാൻ അവകാശമുണ്ടു്. എന്നാൽ മി. പങ്ങിഅച്ചൻനിരു വായനക്കാർക്കും അഞ്ചെന്നെയൊരു സമാധാനമില്ലാത്തതുകൊണ്ടും, വായനക്കാർ അദ്ദേഹത്തിനു മാപ്പുകൊടുക്കയില്ല.

2. ഇകളിൽ പ്രസ്താവിച്ച ഭാഗങ്ങൾ പറിഹരിപ്പാൻ കമാക്കാരമാർ ഒരു ഉപാധം പ്രയോഗിക്കാറെന്ന് അംഗങ്ങൾ പാത്രപ്രോക്തമായ കമ. ‘‘ഞാൻ രാമവമ്പുരത്തു’’ പ്രാളീസു തുടങ്ങിയിട്ടു നാലഞ്ചുകൊല്ലും കഴിഞ്ഞു. മറ്റൊരു വക്കീലനും എപ്പോലെപ്പും തോനും ബി. എ. കോട്ട്, കാലുറു മിഡലായവ ധരിച്ച കോടതിയിൽ ഇരിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും ശ്രൂഹസ്ഥിയിൽ ഞാൻ എന്നൊരാളുംബേജനുള്ള കമാക്കാനും ജനങ്ങൾ വിസ്തൃതമായി വെന്ന തോന്നുന്ന....’’ ഇത്യാദി. ഇവിടെ ആവ്യാനകമ്മ്. നിംഫ്‌ഹോക്കനു കമാക്കാരന്നല്ല, പ്രത്യേത, കമയിലെ ഒരു പാത്രമാകന്നു.

ഈ രീതിയിടെ പ്രയോജനം സ്പൂഷ്മാണംപ്പോ. കമായും ദെവിശ്വാസ്യത വല്ലിക്കുംബനുള്ളതാണു മിവ്യൂളാം. കമാക്കാരനും ഏതുവും ഏതുവും സമർപ്പിക്കാം. ആയാൾ ഒരു നിന്മന്നുന്നാണു്. കമാപാത്രങ്ങളും, വായനക്കാക്കളുടെ നേക്കാരാ കൂട്ടതലായ അട്ടപ്പും ആയാൾക്കില്ല. നേരേമറ്റി ചു് കമാപാത്രങ്ങൾനും സ്വാനഭവം വെളിവിശക്കേബാം അതിൻ്റെ തന്മായത്രം ഇട്ടിക്കം. സ്വാനഭവം വിവരിക്കുവാൻ കമാപാത്രത്തിനുള്ളതിനേക്കാരാ അധികം. അവകാശം മറ്റൊക്കാണുള്ളതു്? വിശേഷിച്ചും മണ്ണാവ്യാപാരങ്ങളും ദെവിശ്വാക്കരണത്തിനു് ഈ സ്വന്നപദായം കർത്തൃപ്രോക്തമായ കമയേക്കാരാ അത്യധികം പര്യാപ്തമാണു്. ‘‘കല്പാണിയും ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു്’’ എന്ന മിവ്യൂരജയിൽ കൂടി കമാക്കാരനും വെളിപ്പേടുത്തുന്ന ആരമ്പിതന്ത്രകാരാ അധികം. വിശ്വാസ്യമായതു്, കല്പാണിയുമുതന്നെ, ‘‘എൻ്റെ മനസ്സിലും പലേ വിചാരങ്ങൾ തന്റെ ശിരിത്ശമനം. ചെയ്തു്’’ എന്ന പറഞ്ഞു് തുടങ്ങുന്ന ആത്മാപദബ്യാനമാണു്. ശ്രദ്ധിയം. അനഭവവും തമിൽ എത്രക്കണ്ട വ്യത്യാസമിണ്ണോ, അതുകൊണ്ട് വ്യത്യാസം. കത്തപ്പുംപ്രോക്തവും. പാത്രപ്രോക്തവുമായ കമകരക്കും തമിലിലുണ്ടു് മാത്രമല്ല, കമായും ദെവികാരത പാലിക്കവാൻ പ്രസ്തുതസ്വന്നപദായം എറ്റവും ഉപയുക്തവുമാണു് എത്രക്കിലും. ഒരു പാത്രത്തിന്റെ ദ്രോഷപ്പേടുത്തുന്ന ചെറുതകൾ മാത്രമേ ഇപ്പോൾക്കുമുകളിൽ വിവരിക്കപ്പേടുന്നുള്ളൂ. പാത്രത്തിൻ്റെ വീക്ഷണ

കേണം പ്രതിപാദ്യവസ്തുവിനെ എക്കാഗ്രമാക്കിച്ചെയ്യുന്ന, കമാറകാരനാകട്ടെ, കണ്ണതും കേട്ടതുമൊക്കെ വലിച്ചുവാരി എഴുതുന്നതിനും അനേകകും പാത്രങ്ങളെ സ്വഷ്ടിക്കുന്നതിനും അനേകമാംബവരുടെ സകല്ലിക്കുന്നതിനും എക്കുക്കാലത്തു് അനേകതു സന്നിഹിതനായി പലേ റംഗങ്ങളും വർണ്ണിക്കുന്നതിനും സപാത്രനുമുള്ളുകോണ്ടു്, ഈ സപാത്രനും ഭസ്തു യോഗിക്കുവാനും ഏഴിപ്പുമണ്ഡു്. തന്മുഖം എക്കാഗ്രത ഭജിക്കാപുട്ടുന്നതിനും ഏഴിപ്പുമണ്ഡു്. എന്നാൽ വക്താവായ കമാപാത്രത്തിനു് അഭ്യന്തരങ്ങളേൽ സപാത്രനുമുക്കട്ടെ അതു ഭസ്തുയോഗിക്കുവാനുള്ള അവസരമാക്കട്ടെ ഇപ്പുത്തന്ത്തിനാൽ, ഈ സങ്ചാരിത്തത്പരം ദൈക്ഷാഗ്രഹ്യത്വം സംബന്ധിച്ചുടെത്തും ഒരു ഒരു അന്നത്രപരമാണെന്നുവെണും കത്തുവാൻ.

പ്രക്ഷേ, ഒരു മുണ്ടാനിനു് ഒരു ദോഷം തുടക്കി കഴിക്കയില്ലെല്ലാ. സപാത്രനും അധികമാറ്റുന്നതും ദോഷം; അതും ഇപ്പാത്തതും ദോഷം. പാത്രപ്രാക്തനമായ കമയിൽ സപാത്രനും നന്നാ കിട്ടുമാത്രമേ ഉള്ളൂ. ഒരു പാത്രത്തിനു നന്നറ ചുററിലും നടക്കന്ന സംഗതികളും താൻ അനുറിൽ നിന്ന കേട്ടിയുന്ന വൃത്താന്തങ്ങളും മാത്രമേ ആവ്യാനംചെയ്യുവൻ നിന്നും ഹാഡിള്ലു. ഒരു സംഗതി നടന്നകൊണ്ടിരിക്കുത്തെന്നു മരാറുടെത്തു രസകരമായ മരാറ സംഗതി നടക്കുന്നാണെങ്കിലും രിക്കാം. പ്രക്ഷേ, വക്താവായ കമാപാത്രത്തിനു് അതു പറ്റിനീടു കേട്ടിയുവൻ മാത്രമേ യോഗിക്കും. കമാക്കാരനുള്ളിട്ടുപോലെ തത്സമയം കണ്ണറിവൻ യോഗമില്ല. കമാപാത്രത്തിനു വേറു ചില അസ്പദയീനരകളുണ്ടു് കമ്പ്യൂട്ടിയിൽ നേരക്കുന്നവാഴല്ലെന്നു സ്വന്തം മുഖം എവോ, എന്നും അഭ്യന്തരങ്ങളുണ്ടെന്നും കമാപാത്രത്തിനു നിന്നും വാമില്ല. ‘‘അതു യേക്കരസത്പരത്വത്തു കണ്ണപ്പോൾ ഞണ്ണൻ പരിശേഖനണ്ടോ. ഭീതിക്കുന്നുണ്ടോ. ആലപിലപോലെ വിരച്ചു. എന്നും മുഖം രക്തത്തുന്നുമായി. എന്തു നാസിക തുസിച്ചു. കമ്പ്യൂട്ടിരണ്ടും തുറിച്ചു’’ എന്നിങ്ങനെന്നു ഒരു കാഡാപാത്രം വർണ്ണിക്കുന്നപക്ഷം, ‘‘ഇടവിൽ പറഞ്ഞതെന്തുകെ താൻ എന്നുണ്ടെന്നു കണ്ടു? യേക്കരസത്പരത്വത്തു കണ്ണപ്പോൾ കമ്പ്യൂട്ടിയിൽ നോക്കുവാനായിരുന്നു തന്നിക്കു തിരുക്കാം?’’ എന്ന ചോദിക്ക

വാൻ വായനക്കാരെന്ന് അവകാശജീണ്ട്. എന്നാൽ കമ്മാകാരനാണ് കമ പറയുന്നതെങ്കിൽ, “അതു ദേശരസത്തുപരത്തു കണ്ണപ്പാരാ അവൻറെ മുഖം രഞ്ചത്തുന്നുമായി. അവൻറെ നാസ്തിക തുസിച്ച്—” എന്നിപ്പുകാരം വള്ളിക്കുവാൻ എന്താണ പാരോയം? വേറെ ഒരു ഘട്ടം പരിശോധിക്കുക. ഉച്ചതാവായ കമ്മാപാത്രത്തിനു താഴ്വാലികമായ ഒരു ഹതപ്രജനത്പം സംഭവിക്കുവെന്നിരിക്കും. “തല്ലു്” അടിക്കൊണ്ട മാത്രയിൽ ഞാൻ ബോധവഹിതനായി നിലംപതിച്ചു. ആളുകൾ ചുററില്ലോ. തുടി എന്ന വീശിത്രട്ടഞ്ചി. ഞാഡ കരിവെള്ളും. കൊണ്ടുവരുവാൻ മണ്ണി. രണ്ട് നീമിഷത്തിനുള്ളിൽ വെള്ളും. കൊണ്ടുവെന്ന് അവർ അള്ളു് എൻറെ അക്കത്താക്കി; സർപ്പാംഗം തള്ളിച്ചു. ഞാൻ കണ്ണ് തുന്നു്”— ഇങ്ങനെ ഒരു കമ്മാപാത്രത്തിനു വള്ളിക്കുവാൻ പാടണ്ടോ? ബോധവഹിതനായ ആഡ ഈ സംഗതികളെട്ടും. കണ്ണഭരണ ദൈനന്ദിന? ഇതിനേക്കാഡ ഭൂപ്രകാശ മരറായ സംഗതി മരണവള്ളിനയാണ്: “ഞാൻ വളരെനാഡാം ഭീനശയ്യയിൽ കൊടനാ. അരാഗം. നന്നിനേന്ന വലിച്ചുതന്നുവെന്നു. ഒടവിൽ ഞാൻ മരിച്ചു. എൻറെ ബന്ധമിത്രങ്ങളുടെ ആത്മനാദം. ഇപ്പോഴും എൻറെ കാതിൽ മരറരാലുകൊള്ളുന്നു. മരണത്താണെന്നു പിരീറുന്നാഡ എൻ്റെ ശൃംഖലയുമിയിലേക്കു പിലർക്കുടി എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി....” ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു വിവരണം. വായനക്കാർ കണ്ണിട്ടുണ്ടോ? ഒരു കാര്യം. തീച്ചയാണ്. കമ പറയുന്നതു കമ്മാപുത്രഷനാണെങ്കിൽ ആ കമ്മാപുത്രഷൻ മരിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് അസന്ദിശ്യമാത്രം. ആയാഡ ഏതുപെടുത്തിരുപ്പുട്ടാലും. അവിടെന്നു് എങ്ങനെയെങ്കിലും. രക്ഷപെടുമെന്ന വായനക്കാർക്ക് സമാഗ്രപസിക്കാം. തന്റെ ലംഘനതു ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടിനു, ജീജാന്താസ്തു, മാറ്റു കുറയുന്നു. രോബെറ്റസണ്റക്രൂസോ തന്നിക്കു നേരിട്ട് പലപ അപകടങ്ങളും. തന്നെയത്പരന്താട വള്ളിക്കുവാണു്. പക്ഷേ, ആയാഡ മരിക്കയീഉള്ളു വായനക്കാർ കാലേ തുടി നീചപ്പെട്ടതിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ ആഗക്കും ആവകാശമേ ഇല്ല.

സംഭാഷണം ഉല്ലരിക്കുന്നതിലാണ് പാത്രപ്രയതിച്ച ഹായ കമാറുടെ മറററാൽ ഭൗമപ്രകാശം കാണുന്നതു് സംഭാഷണാ തതിലും ഫലവിന്തോഹത്തിയിലും കമാപുരജപ്പൻ സമർപ്പനാ കണക്കിൽത്തന്നെയും, ആയാൾ സ്വന്തം സംഭാഷണം ഉല്ലരിക്കുന്നപക്ഷം ഒഴുവായും എന്ന ഭോഷത്തിനു് ആയാൾ പാത്രമായി തിരികും. “നാഥൻമേനോൻ എന്നോട് ചെയ്യ ചോദ്യങ്ങളുകു തന്റെ സമുച്ചിതമായ മറുപടി നല്കി. എൻ്റെ മറുപടിയിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെട്ട കൂർക്കുലുഡിത്വം ആയാളെ മുകനാക്കിച്ചെത്തുള്ളു” എന്ന കമാപുരജപ്പൻ പറയുന്നപക്ഷം, വായനക്കാർ, “എന്തു എന്തു പട്ടവക്കന്നാണു്!” എന്ന പറയും. സംഗതി വാസ്തവമായിരിക്കാം. പക്ഷേ, ആയാളുടെ ഒഴുവത്യും വായനക്കാരാൽ ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഉള്ളവക്കം. നേരേവാറി ആം, വക്താവിന്റെ സംഭാഷണം ബുദ്ധിപീഡിനമേഖലാസമർപ്പനാ ആണക്കിൽ വായനക്കാർ ആയാളുടെ സംഭാഷണം മുദ്ദിക്കുന്നതിൽ ഉഭാസീനരായിത്തീരും. “എന്തു എന്തു വിസ്തൃതിയാണു്!” എന്നായിരിക്കും. അവൻ പറയുക. വലിയ ധമ്പസകടം തന്നെ.

3. മേൽക്കാണിച്ച വിഷമതകൾ പരിഹരിപ്പാൻ കമാക്കാരിക്കാർ മുന്നാമത്തൊരാവ്യാനരീതി അവലുംബാക്കാ രുണ്ടു് ഈ റീതിയെ ‘കമയിൽ കമ’ എന്നോ ‘ആവുത കമ’ എന്നോ നാമകരണം ചെയ്യാം. ചീനക്കാരുടെ പെട്ടികൾപോലെ ഒരു കമപ്പള്ളിളിൽ മരറായ കമ നീങ്ങൾ പിക്കപ്പുട്ടിരിക്കുന്നു. രോധ(ഞകിൽ കമാക്കാരൻ അഭ്യു കിൽ കമാപാത്രം) കമനും തൃട്ടുനു. ഈ കമനും എം ക്ഷാത്രായ കമയുടെ ആവരണം. മാത്രമേ ആവുന്നാളുള്ള, പക്കരുളു് ആവ്യാനമല്ലെങ്കിലും മരിക്കാണെങ്കിൽ കണ്ണത്തുനു. ഈയും ക്ഷാണ പ്രതിപാദ്യമായ കമ പറയുന്നതു്. ടാഗോറിൻ്റെ ‘ആശാഡ്ഗം’, ‘അല്ലരാത്രി’ മുതലായ കമകൾ ഇതിനു പ്രധാനമണ്ഡലാണു്. ‘ആശാഡ്ഗ’ത്തിലെ ആവ്യാതാരു് ദ്രാതകാലത്തിൽ മുടൽമണ്ണത്തിലൂടെ സവാരിചെയ്യുന്നോടു ശുശ്വരമായ ഒരു സുരീയെ യദ്ധേണ്ടിയാ കണ്ടെടുന്നു. സുരീ അവളുടെ ചരിത്രം പാണ്ണത്തുടക്കുന്നു. ഈ ചരിത്രമാണു് വാസ്തവത്തിലുള്ള കമ. സവാരിയും മുടൽമണ്ണതും മറ്റൊ

കമയിടുന്ന അന്തരീക്ഷം സ്പൂഷ്ടിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നതു് ഹാത്തൊണ്ണ് എന്ന കമാകാരനും ഈ സന്ധ്യാദായം വളരെ പദ്ധതിമാണാണ് കാണാം. ഈ സന്ധ്യാദായത്തിനു മറ്റൊരു പ്രകാരഭേദം തുടർന്നിരുന്നു. ഒരാഴും എത്രെങ്കണ്ണേയോ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു കിടക്കുന്നും, പെട്ടുന്ന കമ തുടങ്ങുകയായി. കമ അവസാനിച്ചുകഴിയുന്നുംപോഴേക്കും ആയാളെ ആരക്കിലും തട്ടിയുണ്ടുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ ആയാളും എടുത്തുനേരം. അപ്പോഴാണു് മൻപറഞ്ഞ വന്നതയെല്ലാം ഒരു സപ്താദനമാണു് ആയാൾക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. ഈ രീതി നമ്മുടെ നാട്ടിലും സുലമോധി ദ്രുത്യോഗിച്ചുവരുന്നു. ഈതിനു വേദാദയിൽ കണ്ഠത്തുരാമൻനായനാൽക്കെ ‘ദ്വാരക’ എന്ന കമ പ്രശസ്തവും അഭിനന്ദനയിൽവരുമായും ഒരു പ്രശ്നാന്തമാണു്. എന്നാൽ ഈ രീതി അംഗവർത്തിക്കുന്നവർക്കുകാരുത്തിൽ ശ്രദ്ധപതിക്കുന്നതു്. ആവരണം അധികം നീണ്ടപോകത്തു്. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കമപ്പു പകരം ഒണ്ടു കമകളിടുന്ന ഒരു വികൃതയോഗമാണു് സംഖ്യിക്കുക. മാത്രമല്ല, ആവരണം മുഖ്യമായി പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു് ആരംഭത്തിലാണ്. പ്രധാനകമ അവസാനിച്ചു അഭിനന്ത്യാൽ പിന്നെ ഒന്നോ രണ്ടോ വാക്കുകൊണ്ടു് ആവരണം സൂചിപ്പിച്ചു കമ അവസാനിപ്പിക്കുന്നും. അല്ലെങ്കിൽ പ്രധാനകമയിടുന്ന പ്രാധാന്യം. അസുമിതമായിപ്പോകാം. ‘ഹോയു! എത്രുകമൊന്നിട്ടു്—എന്ന ശബ്ദം ഫേട്ടുന്നുണ്ടു് ഉണന്നപ്പോഴാണു് കഴിഞ്ഞുപോയ സംഗതികളെല്ലാം ഒരു സപ്താദനമാണു് എനിക്കു മനസ്സിലായതു്’——ഈതു ഒരു മാത്രമേ പറയേണ്ടതുള്ളി. ഒരു വാക്കുള്ളി പറയുകയോ സപ്താദനത്തെ വ്യാവധാനിക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ടുകയോ ചെയ്യാൻ—. അല്ലെങ്കിൽ ‘ഉണ്ണഹ്യം’—എന്നപോലും പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ല. കൊഴുക്കെടുത്തുന്ന (മോഡേറ്ററിന്റെ) തോല്പിന കട്ടി ശ്രീകാരിയാൽ സ്വാദു കുറയുമല്ലോ.

ഈരാവരെ പ്രതിപാദിച്ച മുന്നു് ആവ്യാനരീതികൾക്കാണു് സാദ്ധ്യത്തിനുകയായ പ്രചാരങ്ങളുംതു്. അതുനേന്ന പ്രംബനന്മില്ലാത്ത ഒന്നാണു രീതികരാളുട്ടി എടുത്തുകാണിച്ചു പ്രകൃതം സമാപിക്കാം..

4. ചുരുക്കം ചില കമകൾ എഴുത്തുകളിൽ രൂപതന്നിന് ആവ്യാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടണ്ട് ഒരു കമാപ്രത്യഷൻ മരൊരാഹക സ്വാനവേദനങ്ങളിൽ കാത്തകൾ അയയ്ക്കുന്നു. എഴുത്തുകൾ എല്ലാം തുരുച്ചേതുപോരാ കമായും പൂർണ്ണമാണ് നാ. ഈ സന്ദൃംഭാധാരത്തിന്റെ സ്വത്തുപും എത്താണ്ട് താരുക്കരാണും പ്രകാരമാണു്:

മുളകര
1104 കക്കടകം 22-ാം

എൻറീ എത്തരയും പ്രീയ രാദേ,

രാധയുടെ എഴുത്തും ഇന്നലെയാണ കുട്ടിയതും മറ്റൊരാഗിയിൽനിന്നു കൊച്ചേട്ടുന്നു എഴുത്തും. ഇന്നലെയാണ കിട്ടി. കൊച്ചേട്ടുന്ന ഓൺത്രിന്നു അവധിക്കും ഇങ്ങോടു താമസിയാതെ പുറപ്പെട്ടുമെന്നും. തുടെ ഒരു ഹിത്തിന് ഉണ്ടാക്കുമെന്നമാണ് എഴുത്തിന്നു താല്പര്യം. ഈ സ്നേഹിതൻ ആരാണാവോ? കരണാകരന്നനായൻ എന്നാണു പേരുന്നു കൊച്ചേട്ടുന്നു എഴുത്തിലുണ്ടും. ആരാ വലിയ പരിപ്പൂരാധാരാണു. ഞങ്ങളുപോലെ യുദ്ധം നാടൻപെണ്ണുങ്ങളെ അയാരാക്കു തീരെ ഇഷ്ടമാണ്. ദിവസം കൊച്ചേട്ടുന്ന പറയുന്നതും ആയാരാക്കും ഇഷ്ടമാണ്. ദിവസിൽ ഞങ്ങളുടെക്കുറാ? ആയാരാക്കു മറിനാശ യാം ലെയാനം താമസിക്കുന്നോ? ഇങ്ങോടും പുറപ്പെട്ടുന്നു തന്ത്രിനാ?

രാധ എങ്ങനെന്നയിരിക്കുന്നവെന്നു കൊച്ചേട്ടുന്ന എന്തിന്റെ ചോദിച്ചിട്ടാണും നമ്മലോന്നില്ല പാരിച്ചിരുന്ന കാലം രാധ ഓക്കുന്നണ്ണോ? ഞങ്ങളുടെക്കല്ലുവും സുവം തന്നു. രാധയുടെ അമ്മാവുന്നു പനി മാറിയോ? ശ്രേഷ്ഠം വഴിയേ.

എന്നും, സ്വത്തം ജനകീ (ഒപ്പ്)

P. S. കമലാക്ഷിയുടെ സംബന്ധം കഴിഞ്ഞുവെന്നു കേളും. രാധയും മഹാമുഖാധിക്രമനും?

മുളകൾ

1105 ചിങ്ങം 25-ാം ന-

എൻറി എത്രയും പ്രിയ രാധേ,

ഉത്രാടത്തുനാൾ കൊച്ചുട്ടുനം ക്രാസ്സാകരണിനായെങ്കാൾ വിവിടെ എത്രതി. കൊച്ചുട്ടുൻ എന്നിക്കു് രണ്ട് വദൻ സാരി വാദ്ധിച്ചു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. മറിരാശിയിലെ പരിപ്പുരാം അങ്ങെനെയാണെന്തു! ക്രാസ്സാകരണിനായൻ വലിയ ഗൗരവമുള്ളു ആളൂണ്ടു്. ഉംഗാട്ടിലെ വാഴ ശപ സിക്കവാൻപോലും ആധാരക്കു വലിയ വൈഷ്ണവമായിട്ടാണ തോന്നേന്നതു്. എന്നോട് ലോഹ്യംപരിയുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നോരും, ഞാൻ ഗൗരവംവിടാതെ മറുപടി പായുന്നുണ്ട്. ആരം ഹണ്ഡാൽ യോഗ്യനാണു്

രാധയും ഒരു സപകാര്യം പറയുക്കു. ആരോട്ടം പായയെത്തു്. ക്രാസ്സാകരണിനായൻ എന്നെന്ന ചിലപ്പോഴു ഉറു നോക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ അതു കണ്ണ ഭാവം തന്നെ നട്ടിക്കാരില്ലെന്നു. എന്നെന്ന പരിഹസിക്കാനാണോ ആധാരം അങ്ങെനെ നോക്കുന്നതു്? അല്ലെങ്കിൽ—

രാധയുടെ വത്തമാനം കൊച്ചുട്ടുൻ എന്നോട് തുടർച്ചയുടെ ചോദിക്കാറുണ്ട്. രാധയും സ്നേഹം മുണ്ടുകൊണ്ടു ആരോട്ടം മിണ്ടുക്കുത്തു....

സപ. ജോ.

*

*

*

മുളകൾ

1105 ചിങ്ങം 29-ാം ന-

എൻറി എത്രയും പ്രിയ രാധേ,

രാധയും ആയിരം ചുംബനം. ഞാൻ എന്നാണു് എഴു തേണ്ടതു്? ഇക്കഴിഞ്ഞ ദിവസങ്ങളിലെ സംഖ്യകൾ ഓക്കുന്നോരും എന്നിക്കു ലജ്ജയും സന്തോഷവും വിന്നുയ

ഡുരമാക്കേ തോന്നണ്ണു. ഈതു വലിയ ആരാ എന്നോട്⁹ ഞാൻ അട്ടപ്പുംതണ്ട് പറയാം.

കഴിഞ്ഞ ചൊരുംതു രാവിലെ ഞാൻ കിഴക്കുവേശ തുമ്പു മാനോപ്പിൽ നടക്കുകയായിരുന്നു. ‘ജാനകി’ എന്നായ മുളസ്വരം കേട്ട ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. കയണാക്കരൻനായൻ എന്ന അനഗ്രമിക്കുന്നതാണു ഞാൻ കണ്ണതു¹⁰ അദ്ദേഹം അട്ടത്തുവന്നു, “എന്ന ജാനകി! തനിയെ പുറപ്പെട്ടതു?” എന്ന ചോദിച്ചു. “ഈവിടെ നടക്കാൻ എനിക്കു¹¹ അക്കന്പടി വേണ്ടോ?” എന്ന ഞാൻ തുസംശയതെ മറുപടി പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം കരേനേരന്തരക്കു¹² കുന്നം മിണ്ടിയിട്ടും. അനന്തരം “ജാനകിക്കു” എന്നോട് പരിഭവമുണ്ടോ?” എന്നു¹³ അദ്ദേഹം ശാന്തസ്വരരത്നിൽ ചോദിച്ചു. ആ സ്വന്തത്തിൽ ഏതുവണ്ണം വിഷാദം ഇടകലർന്നിരുന്നവെന്നു¹⁴ എനിക്കു തേരുന്നു. ‘അതിമിക്കളോട് പരിബവിക്കുന്നതു തനവാട്ടമര്യാദയില്ലാലോ?’ എന്ന ഞാൻ പറഞ്ഞു.

എൻ്റെ രാധേ! ഞാൻ ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു കുറിച്ചു. എൻ്റെ ഫുദയത്തുടക്കപ്പു¹⁵ എനിക്കു കേരകാമായിരുന്നു. കരേനേരം ഞങ്ങളും മൂന്നു അവലുംബിച്ചു നീലകൊണ്ടു. അനന്തരം എൻ്റെ കണ്ണുഞ്ഞും പീഡിപ്പം പോഴിച്ചു ചില വാക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു. ആ വാക്കുകൾ ഞാൻ രാധയോടുപോലും പറയുകയിട്ടും.

എതായാലും ഞാൻ തല്പാലും ഒരു കമ പറയുവാൻ തുനിയന്നില്ല. മേല്ലാണിച്ചപ്പുകാരമാണു¹⁶ പാതയപ്രാക്കത മായ കട്ടികളുടെ ഘടന എന്ന മാത്രമേ ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതുള്ളൂ. ഈ പ്രവൃത്തത്തിൽ, എഴുതുക്കളുല്ലാം. ഓരാഡ തനനെയാണു¹⁷ എഴുതുന്നതു; ഓരാഡക്കന്നനെന്നാണു¹⁸ അവ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു. ഇതിനുപകരം, ഓരാഡ പലക്കു¹⁹ എഴുതുന്നവയോ പലർക്കുടി ഓരാഡക്കു²⁰ എഴുതുന്നവയോ പലരു. മറ്റുപലക്കു²¹ എഴുതുന്നവയോ ആയ കത്തുകര വഴിക്കു. കട്ടാഘടന സാധിക്കാവുന്നതാണു²². ഈ രീതി

യുടെ വിശ്വഷയ്ക്കും മനോവ്യാപാരങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുവാനുള്ള സ്വന്തരൂപമാക്കുന്നു. വായനക്കാർ കേവലം അന്യരാണു് കമാപുരശൻ അവരോടു സഹസ്രാംഗത്തികളും തുറന്നപറയുന്നതെങ്ങനെ? എന്നാൽ ആത്മമിത്രങ്ങൾ അന്ത്യം നൃം “അയയ്യുന്ന എഴുത്തുകളിൽ ധാരാനൊന്നും ഗ്രാഫനും ചെയ്യാറില്ലോ. രാധയോടു പറയുന്ന സംഗതികൾ മുഴുവൻ ജാനകി നമ്മോടു പറയുകയില്ല. ഇതാണു് എഴുത്തുകൾക്കൊണ്ടുള്ള മവ്യപ്രയോജനം. പക്ഷേ, ഈ പ്രയോജനത്തിനുപകരം അപ്പറത്തു് ഒരു ഭോഷ്ഠവുമണ്ണു്. അട്ടുകുത്തിയുണ്ടും പലേ മുത്താന്തങ്ങളും. എഴുത്തിൽ കടന്നുകാത്തിരിക്കുന്ന യില്ല. എഴുത്തുകൾ സാധാരണന്നയായി വാത്താസംഗ്രഹങ്ങളാണോ. എന്നാൽ ഈ വാത്തകളെല്ലാം കമല്ലു് ഓ പോലെ ഉതകന്നവയായിരിക്കുകയില്ല. പുരേംബരത്തായ ട്രഷ്റാനാത്തിൽ കമലപക്ഷിയുടെ സംബന്ധത്തിനും കമയേംടു വല്ല ബന്ധവുമണ്ണോ? എഴുത്തിനു തന്നയത്പരം വരുത്താവാൻ ശുചിക്കുന്നോരു കമാസപ്രത്യേകതിന്റെ തന്നയത്പരത്തിനു ഹാനിതട്ടുണ്ട്. ഇക്കാരണത്താലുണ്ടു് പ്രസ്തുത സന്ദേശങ്ങൾ ആധികം പ്രചാരമില്ലാത്തതു്.

5. ആവ്യാനംചെയ്യുന്നതിൽ എഴുത്തുകൾക്കുള്ള മുന്നു വും ഭോഷ്ഠവും വേറൊരു രീതിയിലും തെളിഞ്ഞുകാണുണ്ടു്. ഇതു മരറാനുമല്ല. കമാപാത്രം ടീവസേന ഡയറി എഴുത്തുന്ന ആളാണെന്നു വിചാരിക്കുക. ഈ ഡയറിയിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉല്ലരിച്ചു്, കമാസുഷ്ടി ചെയ്യുക. എങ്ങനെയുണ്ടോ:

1105 കുംഡം 6—ാന-

ഇങ്ങനെ വരുമെന്നു് ആർക്കത്തിയിരുന്നു! ഈ നാലു തത്ത്വാംകാലത്തിൽ പതിനഞ്ചുവയസ്സുള്ള ഒരു കട്ടിയെ വിവാഹംചെയ്യുവാൻ പറപ്പേട്ടതിന്റെ ഫലമാണു് ഇതു്. പാവം! അമുഖിനെ കററം പറയേണ്ടതില്ല. ഈ മിവക്ഷണം ചെയ്യുവാൻ കണ്ണാടിയിൽ നോക്കിയപ്പോൾ മിവത്തു രണ്ടു മൂന്നു നരചു രോമം കണ്ണു. പ്രായാധിക്യംതന്നു; സംഗയമില്ല. ആപ്പു് സിൽനിന്നും മടങ്ങിവരുമ്പോൾ ഒരു

യുവാവു വീട്ടിൽനിന്ന് പത്രങ്ങിപ്പോകുന്നതു കണ്ട്. അവൻ ആരാധിരിക്കാം? അനന്നംളു സംഭവങ്ങൾ ഒന്നാഴിയാ തെ എന്നോട് പർയാദുള്ള അമ്മ ഇന്ന് മുന്നം ദീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണമെന്തു്? ആ ചെറുപ്പുക്കാരനെക്കരിച്ചു് രക്ഷരംപോലും മുണ്ടിയില്ലെല്ലാ. നിരാലംബങ്ങായി തന്ന അവലേ വേട്ടുകൊണ്ടുള്ള കൃജാഞ്ചലത അവലേ ഏ നേന്നാടു് എന്നോക്കും ബന്ധിക്കുമെന്ന വിചാരിച്ചു ഞാൻ എത്ര മുഖൻ! യൗവന്മാകുന്ന അഗ്രിയിൽ സ്വർം. ശലഭ പ്രായംതന്നെ. അവർക്കു ബന്ധുക്കളും ചാച്ചകാരും മറ്റ് മില്ലാഞ്ച്ചും. അവളുടെ അമ്മ മരിച്ചുപ്പോരാ ലോകത്തിൽ ഞാനെന്നെന്ന മറ്റ് യാതൊരു ബന്ധുവും അവരുടെ ലൈ ഞാൻ ധരിച്ചിരുന്നതു്! പിന്നെ ആരാധിരിക്കാം ഈ ചെറുപ്പുക്കാരൻ? അയ്യോ! ഓമനെ! നീ എൻ്റെ ഭാവം അറിയുന്നുണ്ടോ?

* * *

1105 കുംഭം 7-ാംന-

അക്കുളു ഇന്ന്. ഭാവങ്ങേഭേദമാനം. കണ്ടില്ല. എകിളും പതിവില്ലാത്ത തെ മുന്നം! ഇടയ്ക്കിട ദീപ്പ് നിശ്ചാസം. ചെയ്യുന്നതുമെങ്കു് വാല്യക്കാരൻ ശക്രനെ വിളിച്ചു രഹസ്യമായി ചോദിച്ചപ്പോരാ ആ ചെറുപ്പുക്കാരൻ ഇന്ന്. വന്നിൽന്നുവെന്നു് അറിഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ എത്ര നാൾ സഹിക്കും! അമുഖിനോട് ചോദിച്ചുകൂടിലോ? അതിനു് എന്നിക്കു ദേഹരും വരുന്നില്ല. എല്ലാം ശക്ര സ്ഥിതനെന്ന. ആപ്പീസിൽ കണക്കുപുക്കത്തിൽ എന്തോ പിശകങ്ങളും. അതു് ഉടനെ ചെയ്യില്ലെങ്കിൽ ‘കൊല്ലുൻ’ സായ്യു് മീശപിരിക്കും. ഇംഗ്രേഷരാ രക്ഷതു! ഉറക്കവും വരുന്നില്ല.

* * *

(ഇങ്ങനെ ദിവസങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞു.)

1105 കുംഭം 26-ാംന-

ഇന്നു് ആപ്പീസിൽനിന്ന് മടങ്ങിയപ്പോരാ അമുഖിന്റെ ദീനരോദനമാണു് എൻ്റെ ചെവിയിൽ ആദ്യ

മായി പെട്ടതു്. തോൻ മെല്ലെ അവള്ളടെ മറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അമ്മ സോഹായിൽ കമിഴ്‌സ്കിട്ട കരണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. മേശപ്പറത്തു് ഒരു പ്രജാനാനപത്രം കണ്ട്. അതിനെന്റെ ഒരു ഭാഗം കബ്ജ്യനീർകൊണ്ടു് അടി ഷേഖകം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. സൃഷ്ടിച്ചനോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടതു് ഇപ്രകാരമാണു്:

“അത്രമഹത്യ—കബ്ജ്യ ജയിലിൽനിന്നും ചാടി രക്ഷപെട്ട ഒരു ദുവാവു കരെ ദിവസങ്ങളായി ഈ ദി കിഞ്ചിച്ചും മാറിയും നടന്നിരുന്നു. പോലീസ്സുകാർ അനേപശണം നടത്തിക്കൊണ്ട് വരികയായിരുന്നു. ഈന് ലെ ഒരു ദുവാവിന്റെ പ്രേതം പെരിയാറിന്റെ തീര തതിൽ കിടക്കുന്നതു് ഒരു ബവള്ളത്രടക്കൻ കണ്ട്. പോലീ സ്സുകാർ സ്ഥലത്തുവന്നു പരിശോധിച്ചതിൽ അതു ജയിൽപ്പുള്ളിയിടെ പ്രേതമാണെന്നു മനസ്സിലായി. അതുപയാനെന്നു് ഉംഗിക്കപ്പെട്ടുണ്ടു്.”—

ഈ വായിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ പെട്ടെന്നു് എൻ്റെ പ്രദയം കല്പിതമായി. തോൻ അഷ്ടവിന്റെ നേങ്ക തിരിഞ്ഞു, “ചൗ! ഭേദം! നിന്റെ ജാരൻ പുരകെ നീയും പോവിൻ!” എന്ന ഗജ്ജിച്ചു. “അയ്യോ! എന്തു കൊച്ചുട്ടാ!” എന്നമാത്രം പറഞ്ഞു് അവരു ബോധര ഹിതയായി നിലത്തു വീണു. സുബോധം വന്നശേഷം അവരു പുതാനമല്ലോ. എന്നോട് തൊണ്ടയിടിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. കുഴും! തോൻ എന്തോടു വിസ്തി! അമ്മ വിനെ തോൻ അകാരണമായി ശക്കിച്ചുപ്പോ. പക്ഷേ, ആ ചെറുപ്പക്കാൻ അവളുടെ ഏകസഹാദരനാണെന്നു തോൻ അറിഞ്ഞോ? പരമാർദ്ദം മനസ്സിലായപ്പോൾ തോൻ അവളുടെ കാല്പനിക വീണു മാപ്പുപേക്ഷിച്ചു. അവ ഒട്ട സഹാദരൻ ജയിൽപ്പുള്ളിയാണെന്നു തോൻ അറിഞ്ഞാൽ തോൻ അവളെ ഉപേക്ഷിക്കുമോ എന്നാണു് അവരു ദയപ്പെട്ടുണ്ടു്. പാവു! എൻ്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ ആഴം അവരു കണ്ണോ? അവളുടെ സ്വർത്തനിൽ കട്ടുവാ

കാതിരിപ്പാനാണ് ആ യവാവു് ആത്മഹത്യചെയ്തേ
ന പിന്നീടു് എന്നിക്കെ മനസ്സിലായി! കഷ്ടം....

*

*

*

എത്തണ്ണു് ഇപ്രകാരമാണു് നാഭവഴിയിൽനിന്നു
കമാത്രപം സ്വഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുന്നതു് എഴുതുകളിലെന്നപോലെ
ഈ ആദ്യാന്തരീതിയിലു് ആത്മഗത്തെങ്ങാൽ പ്രകാശി
പ്പീക്കവാൻ വളർത്തുന്ന സഞ്ചര്യമണ്ണു്. പക്ഷേ, അപ്രകൃത
സംഗതികൾ കടന്നത്തുടന്നതിനും അതുനെന്ന സഞ്ചര്യ
മണ്ണു്.

ഓരോ ആദ്യാന്തരീതിയിലു് ചില അപകടങ്ങളും
ബണ്ണുന്ന നാം കണ്ണക്കും ശ്രദ്ധവാസ്ത്വം. എന്നാൽ വിദ്യേഖ്യമാ
രായ കമാക്കാരന്മാർക്കു് ഈ അപകടങ്ങാൽ തരണംചെയ്യു
വാൻ സാധിക്കുമെന്നെല്ലുള്ള കാര്യവും വിസ്തരിക്കാവത്തലി.
കമാൾടനയിൽ നെന്നപുണ്യമുള്ളവക്കു് എന്തു സന്ധ്യാദായ
വും നേപോലെ സ്വീകാര്യമാണു്. മറിച്ചു്, അസ്ഥിരമാ
രായ കമാക്കത്തുക്കരാക്കു് എല്ലാ രീതികളിലും നേപോലെ
കിണ്ണരമായിരിക്കും.

എഴു പാത്രവിധാനം

പാത്രങ്ങളില്ലാത്ത കമ വധുവരഹാർ ഇല്ലാത്ത മംഗലപ്രാംപോലെയാണ്. ഒരപുറത്തു താഴെമേളങ്ങൾ തക്കതിയിൽ നടക്കുന്നു; മററാത്തപുറത്തു സദ്യജ്ഞിളി കോപ്പുകൾ ഒരക്കുന്നു; വഴിനീരെ തോരണ്ടുമുള്ളു. കൊട്ടിക്കുന്നുകളിൽ നാട്ടുനും. പക്ഷേ, വധുവും വരനും മാത്രമില്ല. അങ്ങനെവന്നാൽ വിവാഹശ്രൂഷങ്ങളുടെ അത്മമെന്തു്? അപ്രകാരംരാനു പാത്രങ്ങളില്ലാത്ത ആവ്യാസം കമയല്ല. ചില കമകളിൽ പാത്രങ്ങൾക്കല്ലെ പ്രാധാന്യമുണ്ടു്. വേരു ചില സംഗതികൾക്കു ചെറുകമയിൽ പ്രാധാന്യം നിലപ്പെടുത്താൻ നും. കമാബീജങ്ങളുടെ അല്ലെങ്കിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടോ. എന്നിരിക്കുംലും, പാത്രങ്ങളുള്ളടക്കാതെ ഒരു ചെറുകമ എഴുതുവാൻ സാധിക്കുമെന്ന തോന്നനീല്ല. ചില കമകളിൽ പാത്രങ്ങൾക്കു സ്ഥാപിതാമുഖമായ പ്രാധാന്യമുണ്ടോ. തന്റെ പാത്രവിധാനത്തെക്കുറിച്ചു് ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്ന സംഗതികൾ ചെറുകമകളെ സാമാന്യമായും പാത്രപ്രധാനമായും ചെറുകമകളെ വിശ്വേഷിക്കുമായും പരാമർശിക്കുവായാക്കുന്നു.

യാതോന്നാണു് കമാപാത്രങ്ങളെ എദയംഗമമാക്കിച്ചെയ്യുന്നതു്? ഒരു കമാപത്രപ്രാംപം അതുതകരവും അസാധാരണവുമായ പ്രലോഗത്തും തരണംചെയ്യാൻ ആയാളുടെ സ്വഭാവം സഹഭയാദ്ധ്യാത്മകരമാക്കുമോ? സിനിമയിലെ ക്രമാനായക്കുരു നിരീക്ഷണംചെയ്യുക. ‘എൻഡീ പോളോ’ എന്ന നടനെ ചിത്രയവനികയിൽ കാണാത്തവരായി ആര്യംതന്നെ ഉണ്ടെന്ന തോന്നനീല്ല. ആയാളുടെ പരാത്രം ഒരുംഗംഭീഖിയുണ്ടോ. എടക്കുത്തചാട്ടങ്ങളും. തകിടംമരിഞ്ഞും. മുസ്തിപ്രയോഗങ്ങളും. എടക്കുത്തചാട്ടങ്ങളും. തകിടംമരിച്ചിലും. കാണാനോഭാരം പ്രേക്ഷകരും ആള്ള്വിളിച്ചു് അടക്കാശിക്കുന്നതു എന്നേ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ. പക്ഷേ, ഇംഗ്ലീഷ് സാഹസരിക്കുന്ന ഏൻഡീ പോളോവിനെ (കമയിൽ ആയാശകളും

പേര് എന്തെങ്കിലുമായിക്കൊള്ളുട്ടെ.) പുൽാധികം പരിചി തനാക്കിച്ചെഴുത്യുന്നണ്ടോ? ഇല്ലതനെന്ന്. എത്രു് അപകടത്തി പും അവിവേകമായി ചെന്ന ചാടി മുഗീയമായ ശക്തികൊണ്ടു് അതിൽനു് നീ രക്ഷപ്പെട്ടുകൊള്ളാമെന്ന സമാശ്രസിക്കു നീ ദൈ മരമണ്ണനാണു് ആയാൾ എന്ന മാത്രമേ എന്നിക്കു തോന്നിയിട്ടുള്ളൂ. ആയാളുടെ സ്ഥാനത്തു് ഒരു മരപ്പാവയാണു നടന്നംചെയ്യുന്നതെന്നിരുന്നാലും, പാതുസ്വഭാവത്തെ സംബന്ധിച്ചിട്ടുന്നതോളും. യാതൊരു വ്യത്യാസവുമണ്ണാകയില്ല. “എത്രുകൊണ്ണെങ്ങനാൽ, കമാപാത്രങ്ങളുടെ ഏദയംഗമത്പാം വിചിത്രസംഭവങ്ങളെയുള്ള ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നതു്

കമാകാരമാർ പ്രയോഗിക്കുന്ന മരറായ തന്ത്രം പരിശോധിക്കുക. ശ്രീമാൻ പഞ്ചിഞ്ചുംഖൻറു് ‘ബൈവം സാക്ഷി’ എന്ന കമയിൽ, രാസപ്പുൺനായതുടെ ഭാര്യ താമസിക്കുന്ന മംത്തിൽ വീട്ടിൻറെ മുറിതെന്നതു പണ്ഡാരൻ വന്ന നില്ലുന്നു. “അമഹാ! കൊഞ്ചം കംബി കൊട്ടുകോ, അമഹാ! പശ്ചിയാ യിൽക്കു്, അമഹാ!” എന്നു് അവൻ നിലവിളിക്കുന്നു. കരേന്നേരം കഴിഞ്ഞിട്ടു് യാതൊന്നും കീടുകയില്ലെന്നുകണ്ണു് ദേഹം പണ്ഡാരൻ ഇഷ്ടാംഗത്തോടെ മടങ്ങിപ്പോകുന്നു. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ ഈ പണ്ഡാരൻ ആരാണുന്ന നൃജിഷ്ഠു് അറിയാറാവുന്നു. ഒരു കേട്ടു തെളിയിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുനട്ടു കുന്ന രാമക്രൂപ്പാണു് പണ്ഡാരവേഷം നടിച്ചതു്. എന്നാൽ പണ്ഡാരൻ രാമക്രൂപ്പാണുന്നോ രാമക്രൂപ്പു് പണ്ഡാരമാണുന്നോ അറിയുന്നതുകൊണ്ടു് രാമക്രൂപ്പിൻറെ സ്വഭാവം നൃക്കു പുൽാധികം പരിചിതമാകുന്നണ്ടോ? രാമക്രൂപ്പു് പണ്ഡാരൻ മാത്രമല്ല, വെള്ളതെടുക്കുന്നതുകിയാണുന്നു് അറിഞ്ഞതാലും. ആയാളുടെ സ്വഭാവം നമ്മുടെ പരിചയചക്രത്തിൽപ്പെട്ടുകയില്ല. എത്രുകൊണ്ണെങ്ങനാൽ, പ്രച്ഛന്നവേഷം ത്രമല്ല കമാപാത്രങ്ങളുടെ തനയത്പത്തിനു നിഭാനം.

ഈ നിഭാനം ഇതോ അതോ എന്നു് ഇനിയും പര്യാലോച്ചിച്ച വായനക്കാരുടെ ക്ഷമ പരിക്ഷിക്കുന്നുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഇന്നതാഴെ നിഭാനമെന്നാലും തന്നെത്തക്കാം. ചെറുകമായിലെ പാത്രവിധാനത്തിൽ രണ്ടു് കാര്യങ്ങൾ സഹിച്ചിവുക്കുണ്ടോ: 1. കമാഗാത്രവും

കമാപാത്രവും തമിലുള്ള പൊതുത്തം; 2. ലോകസാധാരണത്തിൽ

/ഉത്തമമായ ചെറുകമയിൽ കമാസ്യത്രവത്തിനും കമാപാത്രങ്ങൾക്കും തമിൽ നിരാക്ഷപമായ ആന്തരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ കൂനതാണു്/ കമപാത്രത്തിനവേണ്ടിയോ പാത്രം കമയ്യും വേണ്ടിയോ സ്വഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും വായനക്കാക്കുന്നു തോന്തരതു്. ‘മാൻപോടയിൽനിന്നും ഗീരികന്ധുകയോ ഗീരികന്ധുകയിൽനിന്നും മാൻപോടയോ’ എന്ന സന്ദേഹിക്കും പടി, അവയ്യും തമിൽ അന്തരുക്കണ്ടും സംസക്തിയുണ്ടായിരിക്കണം.. ചെറുകമയ്യും നിരക്കുന്നു പാത്രം നോവലിനു് അന്തരിക്കപ്പെട്ടാണെന്നും അപ്രകാരംതന്നെ, നോവലിൽ വിഹരിക്കേണ്ടതായ ഒരു കമാപാത്രത്തിനു് ചെറുകമ കാഡാ ഗ്രഹസമാനമായിരിക്കും, വൈത്തിപ്പട്ടരും ഒരു ചെറുകമയിൽ ഒരുക്കവാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കും. പട്ടരും സ്വർഖപക്മായ തന്ത്രത്തിനും ചെറുകമയിൽ എടും പോരാതെവരുമെന്നും നിശ്ചയാണും. കാണാം.. ചെറുകമാപാത്രങ്ങളുടെ വ്യാപാരം കമാബീജത്തിന്റെ വികാസത്തിനും പര്യാഠിക്കാണും.

പാത്രങ്ങളുടെ ലോകസാധാരണത്തപരതപ്പുറിരി രണ്ടു പക്ഷമുണ്ടാവാൻ ഇടയില്ലപ്പോ. എന്നാൽ ഇതിന്റെ ഒരു അപവാദമാണെന്നും തോന്തിക്കുന്നു ഒരു സംഗതിയെക്കുറിച്ചു് കിരഞ്ഞെന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. നോവലിൽ പ്രകൃത്യാത്മകമായ പാത്രങ്ങൾ പ്രായേണ്ണ, ഭർഖമോക്കൻ, പക്ഷി, ചെറുകമയിൽ അപ്രകാരമല്ലു്. /ലോകോത്തരങ്ങളായ പലേ ചെറുകമകളുണ്ടു്. അലോകസാധാരണമായ പാത്രങ്ങൾ സ്വഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്/ സ്കൂൾവർഷംഞ്ചിന്റെ Will o' the Mill എന്ന കമയ്യുടെ അവസാനത്തിൽ ‘മുത്തു്’ എന്നൊരു പാത്രം നായകനായ വില്ലിനോടും സംബന്ധം ചെയ്യുന്നു; വയോപ്പുഖനായ ‘വിൽ’ സംഭാഷണാനന്തരം ആഗതനോടൊന്നിച്ചു് ഒരു ദീപ്യാത്മയും പുരപ്പെട്ടുണ്ടു്. (അതായതു് മരിക്കുന്നു.) ഇപ്പോൾ തന്നെ ഹാതേന്താൻ, അല്ലെന്നപോ മുതലായ കമാകാരമാരും പ്രകൃത്യാത്മകപാത്രങ്ങളുടെക്കുറപ്പും ചെയ്യുന്നുണ്ടു് ഇപ്രകാരം ചെ

ങ്ങിട്ടുള്ളതു് അശാസ്യമാണോ? അശാസ്യമാണോ അല്ലയോ എന്നുള്ള സംഗതി കമാത്തതിൻ്റെ വൈവേത്തത ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു കാര്യം അസന്നിശ്ചയമാണു്. / മനഷ്യാന്ത പ്രവർത്തിൽ പെടാത്ത ധാതനാനം. ചെറുകമയിലാവട്ട നോവലിലാകട്ട സ്പീകാരുമല്ല. / പ്രസ്തുത കമാകാരന്മാർ വിസ്താരവഹിതുള്ളായ പാതയുള്ള സ്വഷ്ടിക്കുന്നണംകൊണ്ടു് ലും. അവയെ നിങ്ങൾ അനുഭവക്കോടിയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതു മണ്ണു് കമ വായിക്കുന്നോ നാം. അവയുടെ ആസ്ഥിക്കൃതിക്കു തനിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതനു ചെയ്യും. പിന്നീട് നാം കമാക്കണ്ണാം കല്പനാശക്തി അഭിനന്ദിക്കുന്നു. ബുദ്ധിക്ക നിത്രുപണം. ചെയ്യവാൻ സാധിക്കാത്ത പ്രക്രിയയിൽ കമിക്കു നമ്മുടെ ദുഷ്ടിയിൽ വിശ്വാസ്യമായി നടന്നുചെയ്യിച്ചു സകലമാഹാത്മ്യം നാം കൊണ്ടാടുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ നേരുക്കുളിലും ഇവക സംഗതികളിൽ വ്യാമോഹിക്കാതെ മനഷ്യബുദ്ധി ഇല്ലെന്നതനു പറയാം. / ചെറുകമ അല്ലെങ്കിൽ സമയത്തിലെ പാരായണത്തിനുള്ള ഒരു കാവൃമായതുകൊണ്ടു നിരിശ്വരന്മാരും. ലാകിക്കബുദ്ധികളുമായ ശാസ്ത്രങ്ങൾ മാർപ്പോലും. അവ തല്ലാലും വിശ്വാസ്യമായിതോന്നാം. / അനന്തരം—അതായതു് കമ വായിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടു്—അവ കേവലും സകലസ്വഷ്ടിയുള്ളണന്നവെച്ചു് അവർ തള്ളിക്കു ഉയ്യമായിരിക്കാം. എന്നിരിക്കിലും. ഇദ്ദേഹപാതയുള്ള നമ്മുടെ അനുഭവസീമയിൽ കൊണ്ടുവരവാൻ ദശമഷ്ടിയുള്ള ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കു് അവയെക്കാണ്ടു കൈകാര്യംചെയ്യുവാൻ ധാതനാത വിരോധവുമില്ല. ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കു് കല്പനാശക്തിയിൽ അസംഭവപ്പാതയുള്ളതുപോലും. ലോകസാധാരണ ദൈഹായിബു്വേഖനം.

അനുഭവവേദ്യമായ പാതയുള്ള സ്വഷ്ടിക്കവാനുള്ള ഉപായമെന്തു്? ഇതിനു പൊടിക്കേക്കുള്ളാനമില്ല. അനുഗ്രഹീതരായ കമാകാരന്മാർക്കു് മാത്രമേ ഇതു സാദ്യമാകയുള്ളൂ. / പാതസ്വഷ്ടിയിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന നെന്നപ്പണ്ഡം അപാരമിച്ചനോക്കിയാൽ റണ്ടു് അംശങ്ങളും കാണാം. അതായതു്, ആത്മജണ്ഠാനവും. ലോകപരിചയവും. ഇവയിൽ ആത്മജണ്ഠാനമാണു് പ്രമാണം. അർഹിക്കുന്നതു്.

തന്നെത്തന്നെ അറിഞ്ഞാലേ മറ്റൊളവരെ അറിയകയുള്ളൂ. ആത്മജണാനം. സർപ്പജണാനത്തിൻ്റെയും ആരംമോക്കന്, നമ്മുടെ ആനന്ദംഗം മനഷ്യലോകത്തിന്റെ ഒരു സംഗ്രഹ ചെതു. മനഷ്യസഹജമായ സർപ്പജണങ്ങളും സർപ്പഭോഷങ്ങളും നമ്മിൽ കടികൊള്ളുന്നു. ചീലതു ബീജപ്രായവും മറ്റു ചീലതു വികസിതവുമാണെന്നുള്ളൂ. / വൈത്തിപ്പുട്ടരെ അനേപഷ്ടിച്ചു് അക്കലെയെങ്ങും പോകേണ്ടതില്ല. വൈത്തിപ്പുട്ടരെ നമ്മിൽത്തന്നെ. സുഭദ്രയും നമ്മിൽത്തന്നെ. സുരിനമ്പുതിരിപ്പാടും കേശവസ്ഥയിൽനാണും. നമ്മിൽത്തന്നെ. എന്നാൽ ചീലതു ‘സുരിനമ്പുതിരിപ്പാടു്’ തങ്ങളുടെ മെശക്കിയാൽ അങ്ങരപ്രായമായിത്തന്നെ സ്ഥിരിച്ചെയ്യുന്നു. ചീലതു സദഗ്രജണങ്ങളും അപ്രകാരംതന്നെ ബീജാവസ്ഥയിൽ നിലകൊള്ളുന്നു. അതുകൊരുമായ ഈ ആദ്യത്തരലോകത്തിലാണു് കമാകാരൻ ദേശ്വരികൾ വ്യാപരിപ്പിക്കുന്നതു്. ആത്മജണാനം. കൈവന്നകഴിഞ്ഞാൽ മുതരജണാനം. താനേ കൈവന്നകൊള്ളും. എത്രകൊണ്ടും, ഭാവത്തിലും. ബാഹ്യസ്ഥിതിയിലും. മനഷ്യക്കുമിൽ എത്രതന്നെ അന്തരമുണ്ടായിരുന്നാലും, അവരുടെ അനരംഗം മികവൊറും ഒന്നാപോലെതന്നെയാണു്. അവരുടെ വികാരങ്ങളും വിചാരങ്ങളും ഏകദേശം ഒരേപിയത്തിലും വര്ത്തിക്കുന്നതു്. തന്നുലും ആത്മജണാനിക്കു പരഹ്രദയ പ്രവേശം നിശ്ചയാസം സാധിക്കും. ബാക്കിയുള്ള സംഗ്രഹിക്കാൻ, അതായതു്, മനഷ്യതു ബഹിർവ്യാപാരം, ലഭ്യ ആക്കാനും, മുത്യാദി—ലോകപരിചയത്തിൽനിന്നും. ലഭ്യമാക്കാതാണു്. എന്നാൽ ആത്മജണാനമില്ലാത്തവൻ ലോകത്തെ ദർശിക്കുന്നതു്, ‘അന്യനായുള്ളവൻ ദീപം കുറത്തിക്കുംതും നോക്കുന്നതുപോലെയാണു്’. എദയാസ്യം ഈ ഫൊത്തവൻ ലോകപരിചയം മാത്രമേ തമ്മിച്ചും വിശ്വാസ്യുമാകയുള്ളൂ.

ഈഞ്ഞെന പരിപൂർണ്ണമായ ആത്മജണാനവും വിഷലമായ ലോകപരിചയവും കൈവന്നിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഷാക്ഷലാം ‘സ്വയമേവാഗത’മായ കല്പനാശക്തി പ്രയോഗിക്കുന്നോ അണു് കമാപാത്രങ്ങാം ലോകാവാതരം ചെയ്യുന്നതു്. /

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധിഷണാസ്ഥാനങ്ങൾ സ്വന്നപ്പാവീ കേരി എദയത്തിലും വായനക്കാരുടെ എദയങ്ങളിലും ഒന്ന് പോലെ സമലുപ്പിടിക്കുന്നു. അവയുടെ ശ്രദ്ധാവിനും അവയും സ്വപ്പന്റെ ഒന്നപോലെയാണ്. രണ്ട് ഒന്നപോലെ വാസ്തവമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നുക. കമാക്കാരൻ സ്വസ്ഥലുജ്ഞങ്ങളായ പാതുങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ വായനക്കാർ എങ്ങനെയാണ് വിശ്വസിക്കുക? “ഈ കമാപാതുത്തു നമുക്കു കൂൺൻനായരെന്നു വിളിക്കാം” എന്നും എഴുതുന്ന കമാക്കാരൻ തീർച്ചയായും കൂൺൻനായരുമനനം ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നതിന്റെ അത്മം കമാക്കാരനു പ്രസ്തുത പാതുത്തിന്റെ ആന്തീക്കുത്തിൽ പൂർണ്ണവിശ്വാസമില്ലെന്നും, അതു കേവലം സകല്പസ്വഭവമാണെന്നുള്ള സംഗതി അദ്ദേഹം വിസ്തരിച്ചിട്ടില്ലെന്നമാകുന്നു. “ഈയുംളുടെ പേര് കൂൺൻനായരെന്നാണും” എന്ന സബ്രഹ്മണ്യം പറയത്തക്ക സാക്ഷാല്പാരം കൈവന്നശേഷമേ ഗ്രന്ഥകാരൻ പാതുസ്വഭവിചെയ്യുവാൻ പറപ്പേടാവും. അല്ലെങ്കിൽ ‘വിളിക്കൽ’ മാതൃമേ ശേഷിക്കയുള്ളൂ. വിളിക്കപ്പെട്ടുന്ന കമാപാതു വിശ്വാസ്യമാക്കുകയില്ല.

/ കമാപാതുങ്ങളെ എങ്ങനെയാണും വായനക്കാക്കുപരിചയപ്പെട്ടതെന്തെന്തു്? നമ്മുടെ കമാക്കത്തുക്കരി ചെയ്യുന്നതും ഇപ്രകാരമാണും: അവർ കമ്പ്യൂപസ്യൂമുള്ള പാതുങ്ങളെ ആദ്യംതന്നെ വിവരിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നു. കേശാദിപാദം വല്ലുപ്പിക്കാതെ യാതൊരു പാതുത്തെയും അവർ വിട്ടുകള്ളാറില്ല.

*“ഗ്രീമാൻ ബാലകൂൺമേനോൻ പെൻഷൻ വാങ്ങിപ്പിരിഞ്ഞ ഡിപ്പുട്ടിക്കലക്കുർ ഭാമോദരപ്പണിക്കരുടെ ഏകസ്ഥാനമായിരുന്നു. മേനോൻ അഞ്ചാംപദ്ധതിയിൽ തന്നെ അമ്മ മരിച്ചതിനാൽ ഒരു ഓമനക്കട്ടിയായിട്ടാണും മേനോനെ വളർത്തിവന്നതും. എക്കിലും അമ്മാതിരിപുത്രകാരിൽ സാധാരണ കണ്ണവത്തു മുൻഗുണങ്ങൾ ഇട്ടു ഹത്തെ ലേശവും തീണ്ടിയിട്ടില്ല. മേനോനും ഇപ്പോൾ

* ഈ. ഐ. പദ്മാജചുൻ—കമാപലി.

வயல்லும் ஹதபத்திரளைஸ். பி. என். ஜயிசுத்திரை
ஶேஷ். மடிராஸி வெக்காட்டுயிறு 'அப்புரீஸி'
என சேந்திரிக்கூடியான் அடைவத்தின்று வெற்று
ஸமயத்து. ஒது ஓமநந்தப் பி ஹயாட்டிக்காண்டிதன்.
உம்புவங் ஒதுசுமயத்து. ஹல். அநாரோட் வத்துரை ஸுமார்
மாயிடே ஸ்.ஸாரிது. ஒது உயர். டிவஸேந் உள்ள
யிதன் வழாயாமத்தால் ஜனங்கள்தனை சூக்கமாய
போத்தின். முவத்தின். ரக்டப்ரஸாஃப்கொள்டு ஒது
உள்ளடியிதன். நிரத்தின் ஒது ரக்டவஸ்ட்ரீபு.குடி
உள்ளடியிதன். பற்றகல்லியிறு கணா.ஸமாந். மேனோ
உள்ளடியிதன். மடிராஸியிறு மேனோன்ற பேசு
நதங்காயிதன். கல்லிக்கண்ணலென்
கேரக்காத்தவர் புத்தா. மேனோந். கல்லிக்கண்ணலென்
ரின்றால் அன்று ஒது திரக்க வேலெதனை. ஹ.பூ.பூக்கா
ஒது கல்லிக்கல்லாக்கை தனிக்க வஶாயிதன். மடிராஸி
யிலுத்து பெத்துக்காக்க. ஹது ஹேதுவாது மேனோன்.ஜீவ
நாயிதன். பாஷ்டிதன் கூட்டுக்கல்லில். மேனோந்
மீதெ எயிக்.பேர் உள்ளடியிதனில். போத்தின். ஸ.ஸி
பூலுக்கை. ஒரேமாதிரி ஶக்தியில்லையிதன். ஸ.ஸி
கவிப்புரீயந்தாயால் மேனோன்னேப்பாலை ஒது செடிப்பு
க்காரணமல்லயானு மடிராஸியிறு உள்ளடியிதனில்."
ஹதி நாயகவஸ்து. ஸமாஷ். ஹனி கமாநாயிக்
ஹதி நாயகவஸ்து.

‘‘മിസ്റ്റർ പണിക്കരെട മതമകര ജാന അന്ന മേരീസ്
കോളേജിൽ ബി.എ.ഡി.വായിക്കൈക്കയായിരുന്നു. ജാന
വിന വയസ്സ് പതിനേന്ത്യായിരുന്നു. അവളുടെ അട്ടിൻ
മുൻസിപ്പ് മി. ഗ്രോപാലമേനോൻ മരിച്ചതുന്തിൽ
ജാനവും അമധ്യം പണിക്കരെട തുടങ്ങുന്നയായിരുന്നു.
താമസിച്ചുവന്നതു്. ‘തിയ്യിൻസമീപമതിൽ നൽപ്പുതു
വെള്ളി വെച്ചാൽ നെയ്യായു് ക്രമേണ പകര’മെന്നതു
പോലെ സുകമാരിയായ ജാനവിനോട്തുടക്കി വളർന്ന മേ
നോൻ്നറ ശ്രദ്ധയും ജാനവിലായിപ്പോയിരുന്നു. ഇവർ
ഇപ്പോൾ അനരാഗികളായിരുന്നു. ജാനവിന്നറ നീല

നയന്തരങ്ങളും ചന്ദ്രവീംബാംപോലെ ശ്രോഡിക്കുന്ന മുവാട്ടം, പല്ലവാധിരത്വങ്ങളും മേനോനു വല്ലാതെ കണക്കിലാക്കിയിരുന്നു.”

നായികാവല്ലിന്നും കഴിഞ്ഞു. ഈനി വല്ല പാത്രവുമണ്ണോ? അതും ഒന്ന് വല്ലിച്ചുവിടാം. അതുകൊണ്ടുമായി പി. വല്ലുധാരണവും. ഒന്ന് വല്ലിച്ചുവാലേ കമാകാരന്മാർക്കും സുഖമാദിള്ളു. ‘ഉച്ചരിയിരുന്ന ഒന്നരിക്കുവെള്ളും ജാക്ക റിനീസീറ്റി മിനമിന്നും കണ്ണാരേണ്ടതിന്റെ ഫലപ്രലാധമാനതയും. കാണേണ്ട കാഴ്ത്തനെന്നയാണു്.’ ഇതുരെയാക്കേക്കഴിഞ്ഞാൽ ഈനി കമ്പയിലേക്കെ പ്രവേശിക്കാമെന്നായി.

കല്ലിച്ചുകൂടിയുള്ള ഈ വല്ലിന്നുകൾ നോവലിൽപ്പോഡിംഗിലും സൈകാറുമാണോ എന്ന സന്ദേഹമുണ്ടു്. ലോകവ്യവഹാരത്തിൽ ഇത്തരം വല്ലിന്നുകൾ നാം കേരകക്കാറില്ല. ആപ്പീസിൽനിന്നു മടങ്ങിപ്പെന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഭാര്യയോടു്, ‘ഈനാം’ ആപ്പീസിൽ ഒരാഴവന്നിരുന്നു. എന്നെന്നതു ഉയരം! അതിരു അടിയിലയിക്കം ഉയരം കാണാം. കഷണഭിത്തലുകളിലോടിപ്പോലെ മിന്നനും. അതിന്റെ നടപിൽ രണ്ടുമൂന്നു നരച്ച രോമത്തുരാ കാറിലാട്ടനുണ്ടു്. മുക്കു് അല്ലോ. പതിനേം. കരണ്ണതാനു ചരിഞ്ഞും കാണപ്പെട്ടുണ്ടു്. ചെവി മിയല്ലിന്റെതുപോലെ തലയിൽനിന്നു് ‘രെറ്റ്’ ആക്കിരാം ആയി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. വായിൽ പല്ലു് മുപ്പത്തിരണ്ടും ഉണ്ണോ, എന്തോ? ശുശ്രൂഷയിൽ വളര്ത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അലും മേല്ലോട് പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. താടി അല്ലോ. നീണ്ടിട്ടാണു്. കൈപ്പുലകമേൽ ഉണ്ണത്തിയ ഒരു മറിവിന്റെ ലാഞ്ഞാനും മണ്ണു്....’ എന്നിങ്ങനെ വല്ലിക്കുന്നതു വല്ലവരും കെട്ടിടണ്ണോ? നമ്മുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഇങ്ങനെ വല്ലിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ, ആയാംകു ചിത്തത്രേമമുണ്ണോ എന്ന ഭാര്യ ശക്കിക്കാതിരിക്കയില്ല. ആപ്പീസുമറിയിൽ പ്രവേശിച്ച മനഷ്യനിൽ പ്രധാനമായി തെളിഞ്ഞുകാണപ്പെട്ടുണ്ടു് മുണ്ടു് മാത്രമേ ചിത്തത്രേമമില്ലാത്ത ഉദ്യോഗസ്ഥൻറെ വല്ലിന്നും വിഷയമാവുകയുള്ളൂ. ആയാം ഒരപക്ഷേ, ഇപ്രകാരം പറയുമായിരിക്കാം: ‘പിനേ—! ഇന്നോന്തു നേരംപോക്കുണ്ടായി. നമ്മുടെ രാമൻനായൻ ബഹുപ്പെട്ടു് ആപ്പീസുമുറി

യിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ ആയാളുടെ കഷണിത്തല കട്ടിളി
ഡുടെ മേൽഭാഗത്ത് ‘ഓ!’ എന്നൊരു മട്ടു! എന്തും
പോകം! ’—ഇതുമാത്രം.. വേറൊരു അവസരത്തിൽ റാ
മൻനായങ്ങളുടെ വേറൊരു വിശേഷത്തെക്കുറിച്ചു പറയുവാൻ
സംഗതി വന്നേക്കാം.. എല്ലാംതുടി കൊഞ്ചിട്ട പറയുക.
പതിവില്ലെന്നൊന്തു തന്ത്രം വണ്ണിനാൽമാം..
വണ്ണിക്കുകയെന്ന സന്ദുദായം നോവലിൽപ്പോലും സ്വീക-
രിക്കാവുന്നതാണോ എന്ന ശക്തിക്കേണ്ടതാക്കണ.

ചെറുകമയിൽ ഇത്തരം വിവരങ്ങളും തീച്ഛയായം..
അപ്രകൃതമാണോ? പാത്രത്തിൻറെ സ്വഭാവത്തിലും ആകുന്നി
യിലും പ്രമാവീക്ഷണത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന സംഗതികരം
മാത്രമേ ഉത്തമകമാകാരമാർ വണ്ണിക്കാറുള്ളൂ. / അവജന
വണ്ണനകരം ആകസ്തികവും സംഭാരംസാരവമായിരിക്കും?
കമാപാത്രങ്ങളുകുറിച്ചുള്ള പുസ്ത്രങ്ങളാണ്. അവക്കില്ലെന്ന
ഒരു ഇപ്പറഞ്ചത്തിൽനിന്നും അത്യമാദാശേണ്ടതും. കമാകാര
ൻറെ മനസ്സിൽ ചിത്രം പുസ്ത്രമാണോ. ആയാൾ പാത്രങ്ങളെ
മനസാ പ്രത്യുംഗം വീക്ഷിക്കുന്നു. പക്ഷേ, മനസ്സിൽ കാണ
നുത്താക്ക കലാസ്സിൽ പാത്രത്തുകയെന്ന സന്ദുദായം
ആവശ്യമായ പാത്രലക്ഷ്യങ്ങളും മാത്രമേ അവർ വണ്ണി
ക്കാറുള്ളൂ. കാല്പിച്ചുള്ളടക്കിയുള്ള വിവരങ്ങളും അവർ വജ്ജി
ക്കുന്നു. വസ്ത്രധാരണം. കമയുടെ ഒരു അംഗമല്ലെങ്കിൽ അ
വർ ആയു വണ്ണിക്കാറുണ്ടുണ്ട്. വസ്ത്രധാരണം. വണ്ണിച്ചില്ലെ
ങ്കിലും കമാപത്രങ്ങൾ ദിഗംബരരാഖാനുന്നു വായന
ക്കാർ കയറ്റുകയില്ലെന്നും അവക്കിയാം. പാത്രങ്ങളുടെ
പ്രകൃതി അവർ പുനരാവത്തിക്കുകയില്ലുണ്ട്. സാക്ഷിത്തമായ
സൃഷ്ടനങ്ങളാലും. സരേപ്പാപരി, പാത്രങ്ങളുടെ വ്യാപാരങ്ങ
ളുകുറിച്ചുള്ള അസാഡാവാസ്പിത്തമായ വിവരങ്ങളാലും.
അവർ പാത്രസ്വഭാവം ദേഹത്തിപ്പിക്കുന്നു.

സ്ഥാ ലവണ്ണനകളുടെ അന്നച്ചിത്രം. ബോധപ്പെട്ട
നന്തിനോ, ചെറുകമയിലെ പാത്രവിധാനത്തിൻറെ പരി
ഗിതിയെപ്പറി ആലോച്ചാൻ മതി. വായനക്കാക്ക
ചെറുകമപാത്രത്തോട് പരിചയപ്പെട്ടവാൻ ഒരു മണിക്കൂർ

കാത്രമേ സമയമുള്ളവെന്ന് ‘എഡ്‌ഗർ അല്ലൻഹോ’വി കീർ നിരുത്പന്നത്തിൽനിന്ന് വെളിപ്പെട്ടുനബ്ലോ. ഈ ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ ഒരാളുപ്പറി നമ്മകൾ എന്നതിവാൻ സാധിക്കും? ആയാളുടെ പുരുഷരാത്രും സ്വഭാവവും ശ്രദ്ധക ഷമായി പഠനംചെയ്യുവാൻ നമ്മകൾ നിരുപ്പാഹമില്ല. തന്റെ ലം ശരിപ്പുകൾപ്പറ്റിക്കൊരുപാതയാണെങ്കിൽ കാര്യം ആലോച്ചിക്കുകയേ വേണ്ടും. സത്തുപ്രധാനമായ ചില സംഗതികൾ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമേ ഇടയുള്ളൂ.

‘സ്വഭാവാത്മകപ്പവല്ലിരണ്ടായിൽ അത്യധികം ശ്രദ്ധയും മായ ചില ഘട്ടങ്ങളുണ്ട്’. മനഷ്യരെ ഭ്രതാവികാലങ്ങൾ മുഖ്യശാലക്കുള്ളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. ഭ്രതകാലത്തിക്കീർ മുഖ്യമന്ദിരം. ഭാവിയുടെ പ്രാരംഭവുമാകുന്ന ഈ ‘ഗംഗാസ്യി’ യിലാണു മനഷ്യസ്വഭാവം പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതു് കഴി ഞ്ഞുപോയ ജീവിതത്തിക്കീർ ഫലം. ഈ ‘ഘട്ടത്തിൽ കാണാം. വേണ്ടിപ്പുജിപ്പിത്തതിക്കീർ ബൈജം നിവാപനം ചെയ്യുന്നതു്. ഈ ‘ഘട്ടത്തിൽത്തന്നെന്നയാണു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഘട്ടങ്ങളാണു് ചെറുകമാവിഷയങ്ങളായി സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതു്.’ / സൗഖ്യസാഖിക്കീർ ‘മാക്കേയിം.’ എന്ന കമ്മ ഇതിനു് ഒന്നാംതരം ദ്രോഗനമാണു്. മാക്കേയിം. പ്രകൃത്യാ നന്ദയെ സ്നേഹിക്കുന്നു, തിന്നുന്നു, ദേഹിക്കുന്നു. പക്ഷേ, മനോഭാശപ്പുല്യംനിമിത്തം. ആയാൾ സത്തുപ്പമർത്തിയിൽനിന്നും കുടക്കുന്നുവുതിചലിക്കുന്നു! നന്ന, ചത്തി, മോഷണം. എന്നിവയിൽ ആയാൾ ക്രമേണ കാട്ടുവിശദാവുന്നു. തിന്നു ചെയ്യുന്നോഴം. ആയാൾ അതിനെ ചെറുക്കുന്നണ്ടു് പക്ഷേ, എന്തുചെയ്യുന്തു—ഫലം ശ്രൂപംതന്നു! പലപ്പോഴും ആയാൾ പശ്ചാത്യപീജു തിന്നുന്നുനിനു് ഓഴിയുന്നണ്ടു് പക്ഷേ, പ്രകൃതിസിലുമായ ഭാശപ്പുല്യംനിമിത്തം. ആയാൾ വീണ്ടും അധികമായി നിപത്തിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ പിരണ്ടുവീണും പിടിഞ്ഞുനേരുറും മുങ്ങിയും പോഞ്ഞിയും കരുക്കാലം കഴിഞ്ഞത്തിനുശേഷം. ആയാൾ ഒരു പിടികയിൽ കയറി ഒരു കൊലപ്പാതകം ചെയ്യുന്നു. ഈ ‘ഘട്ടത്തിലാണു് കമ്മ ആരംഭിക്കുന്നതു്’. അതിനുസരംവേദങ്ങളുണ്ടാം. കമാക്കാരൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു പിന്നീടാണു്. ലാതകനായ മാക്കേയിം.

പീടികയുടെ മുകൾത്തും പണ്ണപ്പെട്ടി അനേപാഷിച്ചു കയ്യ് റിച്ചെഴുന്നു. ഒരു മറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു് അവിടെ എക്കാക്കിയായി ഇരിക്കുന്നോരു ആയാളുടെ ഉള്ളിൽ ഇളക്കിമറിയുന്ന വീകാരങ്ങും പുതിയതുപു. അവലുംബിച്ചു് ആയാളുടെ ദേഹശ്ശിക്ക ഗോചരിഭവിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞുപോയ കാലത്തെക്കരിച്ചു് ആയാൾ സാവധാനം പര്യാലോചിക്കുന്നു. ആയാൾ സന്ധാർത്ഥിൽ സഖവിക്കുവാൻ പലപ്പോഴും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്; പക്ഷേ, ആയാളുടെ ഉദ്യമം എപ്പോഴും വിഹലമായിട്ടു ഉള്ള. ഇനി എന്നാണു ചെയ്യുക? പദ്ധതിപരലിപ്പിച്ചായ ഒരു പുതിയ ജീവിതം. നയിക്കുകയോ? കഴിഞ്ഞതിനാകും വിസ്തരിച്ചുകളുള്ളുകയോ? പക്ഷേ, ആയാളുടെ പണ്ഡത്തെ അന്വേതപ്പുറാറി ആലോചിക്കുന്നോരു ഉത്തരവജീവിതം. നയിക്കുവാനുള്ള വഴി കാണുന്നില്ല. ആയാൾ വീണ്ടും പാപത്തിൽ നിപത്തിക്കും. എന്നാൽ പണ്ഡത്തൊപ്പോലെതന്നെ ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടുകയോ? ഒരു ഘാതകകമ്മത്തിൽ ഫലത്തിൽനിന്നും ശീയവാൻ മറ്റൊരു കൊലപാതകകൂട്ടുകൂട്ടുകയോ? പക്ഷേ, എത്രനാശം ഇങ്ങനെ കഴിച്ചുകൂട്ടുകൂട്ടുകയോ? ആയാൾ പ്രകൃത്യാ പാപത്തെ വെറുകുന്നു. പുണ്ണം തനിക്കു ഭരാസമമാണുന്നു. ആയാൾ തീച്ചുപ്പുടരത്തികഴിഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് നന്ദചെയ്യേണ്ണുകാരും ആലോചിച്ചിട്ടു ഫലമില്ല. തിന്നുചെയ്യേണ്ണുകാരും ആയാൾക്കു ഭ്രംഗിപ്പുവരുമാണു്. ഈ ധർമ്മസക്കടത്തിൽനിന്നും യാതൊരു നിവൃത്തിമാർഗ്ഗവുമില്ലയോ? ഉണ്ടു്. ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം. തിന്നുചെയ്യേണ്ണുകാരും ആയാൾക്കു സാധിക്കുകയില്ലെല്ലാം. ജീവിതം അവസാനിപ്പിച്ചു തിന്നുചെയ്യിൽനിന്നും വേർപ്പെടുവാൻ ആയാൾക്കു കഴിയും. അതേ! തന്റെ അതീജജീവിതം നികുഷ്ഠംതന്നെ; സംശയമില്ല. പക്ഷേ, ഇന്നീയെക്കിലും തിന്നു ചെയ്യാതിരിപ്പുാണു ആയാൾക്കു സാധിക്കും; ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ സാധിക്കും. ആത്മഹത്യയോ? അല്ല, അതു ഭീതകൾക്കുള്ളതാണു്. ഇപ്രകാരം നിശ്ചയിച്ചു് ആയാൾ തന്നെതന്നെ പോലീസുകാരുടെ കൈയിൽ ഏല്പിച്ചു മരണശിക്ഷ വരിക്കുന്നു. എത്രയും ശരവാവഹവും ആശക്കാജനകവുമായ ഈ

പ്രദമാണം കമാകാരൻറെ പ്രതിപാദ്യവസ്തു. പാതുസ്വഭാവത്തിന്റെ മക്കളുടെ മന്ത്രം സ്വർഗ്ഗിക്കുന്ന ഇന്ദ്രശല്പത്തോളിൽ മാത്രമേ ചെറുകമയിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടവാൻ എടുവോ. ന്യായവുമുള്ളൂ.

മെല്ലാണിച്ചു ദ്രശ്യാന്തത്തിൽനിന്നും ഒരു കാര്യം അന്നമനവുമാണും മാക്കേംയിമിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ ഒരു വ്യതിയാനം. സംഭവിക്കുന്നതു നാം കണ്ണബല്ലാ. ഇച്ചുണ്ണും വ്യത്യാസം. സംഭവിക്കുന്ന പാതുങ്ങളാണും ചെറുകമയിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടതും. വ്യത്യാസം. സംഭവിക്കുന്നിട്ടുകിൽ പാതുസ്വഭാവത്തിനും വളർച്ചയാകട്ട് വായനക്കാർക്ക് ജിജണിക്കാകട്ട് ഉണ്ടാകയില്ല. വളർച്ചയില്ലാത്ത മനഷ്യൻ വെറും മരപ്പാവയാണും.

എന്നാൽ വ്യത്യാസം. സംഭവിക്കാത്ത പാതുങ്ങളെ ചെറുകമയിൽനിന്നും തീരെ ബഹീപ്പൂരിക്കുന്നമെന്ന ഹരിവാൻ ശക്തിഞ്ഞും. യാമാസ്ഥിതികാവസ്ഥയിൽത്തനെ പാതുത്തിനും അവർര്ക്കുമായ സ്വാരസ്യം ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു ചെറുകമധാവിഷയമാക്കുന്നതിൽ എന്താണ പിരോധം. എന്ന പൊദിക്കാവുന്നതാണും. ഇംഗ്ലീഷിൽ ‘ബാർട്ടിൽബി’ എന്നാൽ കമയിഞ്ഞും എറെനാാം ഒരു തപാലാപ്പീസി ലെ ‘ഡൈഡ്’ (ആളില്ലാക്കത്തും) ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റും പണിയെടുത്തതിന്റെ ഫലമായി മിക്കവാറും മുതല്പായനം. യന്ത്രസമാനനമായിത്തീന് ഒരു മനഷ്യനാണും ബാട്ടിൽബി. ഇതു മനഷ്യനിൽ യാതൊരു സ്വഭാവാന്തരവും സംഭവിക്കുന്നില്ല. എന്നാലും കമ എറിറ്റും രസപ്രദമാണും. അതിന്റെ കാരണം, ബാട്ടിൽബിയുടെ സ്വഭാവത്തിനും യാമാസ്ഥിത്യാവസ്ഥയിൽത്തനെ അനുത്തുവും മായ ഒരു ആക്ഷംകതപ്രഭാജനങ്ങളുള്ളതനെ. കാഴ്ചിപ്പംപ്രോവിൽ പഠനത്തിനിരുച്ചു വെച്ചുറിക്കുന്ന ഒരു അപൂർജ്ജയും വിന്റെ തോൽ നമ്മും ആക്ഷംകുന്നില്ലയോ? എത്രാണും കാരമാണും ബാട്ടിൽബിയുടെ സ്വഭാവം.

പക്ഷേ, ഇന്ദ്രശല്പദശാന്തദാജാനുലഭമോണും./വ്യത്യാസം. സംഭവിക്കുന്ന പാതുങ്ങളാണും പ്രായേണ. ചെറുകമയിൽ പ്രകാശിക്കപ്പെട്ടുന്നതും./ കമാപാതുത്തിന്റെ സ്വഭാവം

വരുപവല്ലിരണ്ണം ഇനിയും പൂർവ്വമായിട്ടില്ലെന്ന് വായനക്കാരൻ തോന്തിയാൽ മാത്രമേ ജീജണാസ്യു് അവകാശമുണ്ടാകയുള്ളൂ. മിക്ക കമാകാരരാത്രം യുദ്ധനങ്ങളെയാണില്ലോ കമാപാത്രങ്ങളായി സ്പീക്രിക്കന്നതു് കമാനായിക്കയ്ക്കു 15 മുതൽ 20 വരെയും കമാനായകനു് 20 മുതൽ 30 വരെയും വയസ്സുണ്ടാകും. ഇതിന്റെ കാരണമെന്തു്? കമാപാത്രത്തിന്റെ കാരണമുള്ളതു് തന്ത്രം വയസ്സിനെയല്ല ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നതു് നാതന്നുള്ള സംഗതി നിവൃതിവാദമാണു്. പിന്നെ എല്ലാ കൊണ്ടാണു് യുദ്ധക്കുമ്പാരു കമാപാത്രങ്ങളാക്കുന്നതിൽ കമാകാരരാകുകു് ഇതുമാത്രം ഓൺക്യു്? കാണാം മറ്ററാം നമ്മൾ. മേലുന്നതു സംഗതിതന്നെന്നയാണു് ചെറുക്കമകളിൽ യുദ്ധക്കുമ്പാരുടെ ബാഹ്യല്പത്തിനുള്ള ഫേതു. യുദ്ധക്കുമ്പാരു ഒരു സ്പാദാവം ഇനിയും യാമാസ്പിതികമായിട്ടില്ല. എത്രയും വിഷമതരമായ ഒരു സസ്യിയിലാണു് അവർ സ്ഥാപിതിചെയ്യുന്നതു്. അവത്രെ ഗതി ഇന്ദ്രാട്ടാ അന്നോ ദോ, നന്ദയിലേക്കോ തിനയിലേക്കോ, ഭാവത്തിലേക്കോ സന്നതിയിലേക്കോ എന്ന ശക്തിക്കേണ്ടതായ ഒരു കാലമാണു് അതു്. മനഷ്യസ്പാദാവത്തിൽ എന്നും റസകരമായ സസ്യി ഇതല്ലയോ? ഇക്കാരണത്താലാണു് യുദ്ധനങ്ങളുടെ ചെറുക്കമയിൽ ഇതുമാത്രം പ്രാധാന്യം നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. യുദ്ധമയിൽ ഇന്ദ്രാട്ടരു വിലോഭന്നീയമായ സ്ഥാനരൂപം അവത്രെ ആക്കണ്ടപ്പെട്ടെന്ന വല്ലിപ്പിക്കുന്നബേണ്ടുള്ളതു് ശരിതനെ! പ്രക്കുപ്പാക്കാനുള്ള മുഖ്യമായി ശ്രദ്ധപതിക്കുന്നതു് പക്ഷേ, കമാകാരരാർ മുഖ്യമായി ശ്രദ്ധപതിക്കുന്നതു് അവത്രെ സ്പാദാവത്തിന്റെ സന്ദിശ്വാവസ്ഥയിലാണു്.

വയ്യോപ്പഭക്താരു ചെറുക്കമയിലെ നായകതാരാക്കരുതെ, എന്നൊരു സംശയം അവഗ്രഹിച്ചുക്കാം. നമ്മുടെ കമാക്കുത്തരുക്കരാകു് പുഡിനാരേട്ട് വലിയ അവജന്തയുള്ളതു പോലെ തോന്തനും. പക്ഷേ, യഞ്ചനം സ്ഥാനരൂപത്തെയും. വയസ്സിനേയുമല്ല പ്രടമമായി ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും. വയസ്സിനേയുമല്ല പ്രടമമായി ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും. ചീല പുഡിനാകു് ഒരുപക്ഷേ, ഇതുപത്രവയസ്സുള്ള നൃംതര ചാക്കേണ്ടതാണു്, എൻപതിരുപ്പരും വയസ്സുള്ള ‘ലിയർ’

രാജാവിൻ്റെ സ്വഭാവത്തിൽ വ്യത്യാസം സംഭവിക്കുന്ന തയി നാം കാണുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ എദയം പാസ്തുവ തതിൽ യാവന്യുക്തമാണ്⁹. അപ്രകാരം.തന്നെ ‘രാമരാജാ പൊഴുറി’ലെ മദ്യപ്രയസ്തുന്നായ കേശവരഘ്യിത്താരം. വാ സ്തുപ്പുവത്തിൽ ഒരു യുവാവാണു് നേരേമറിച്ചു്, ഇതുപത്രവയ സ്ഥിതി ഒരു യുവാവിൻ്റെ സ്വഭാവം. യത്രസമാനം. അദ്ദേ ദ്രുവം. നിഷ്ടുവും ഏയിത്തീന്തിന്തിന്തിന്തിനു് ഒരു പോരായു യാക്കണമെന്നില്ല. എന്നിത്തന്നാലും. പ്രായേണ ചെറുപ്പുക്കാരിലാണു് സ്വഭാവലുാലുവ. കണ്ണുവത്തന്നതെന്നാളുതു് അ വിതക്കിത്തമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണു് കമാനായക്കമാരിൽ അധികംപേരും. യുവാക്കന്നാരായിരിക്കുന്നതു്.

എന്നാൽ നമ്മുടെ കമാക്കാരന്മാർ യാവന്തതിൻ്റെ പ്രധാനമുണ്ടായ സ്വഭാവലുാലുവത്തിൽ വേണ്ടുവിധം ചുഡ്യി പതിക്കുന്നില്ല. സംഗമരുന്നിരിക്കണമെന്തിലാണു് അ വർ സഞ്ച്ചാപരി, ദത്താവധ്യാനന്മാരായി കാണപ്പെടുന്നതു്. ബാഹ്യസൗര്യം. മനോമോഹനം.തന്നെ; സംഗയമില്ല. പക്ഷേ, മറ്റു ഗ്രാന്റേഞ്ചല്ലുാം. സംഗമരുത്തിനായി ഹോമിക്കുന്നതു് ഒട്ടം.തന്നെ ഉച്ചിതമല്ല. അതിലും. വിശേഷിച്ചു്, കേവലം. ആദർപ്പരമായ സംഗമരുധ്യാമങ്ങളെ സൂചിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം. സംഗയാസ്പദമാണു്. മലയാളത്തിൽ കുറത്ത് സ്കീകളുണ്ടു്, വെള്ളത്ത് സ്കീകളുണ്ടു്; ഇല്ല രണ്ട് നിറങ്ങൾക്കു മദ്യപ്രയും. അസംഖ്യം. മിന്തുവണ്ണങ്ങളുണ്ടു്. ഒരു ശരാശരിക്കണക്കു് എടക്കുന്നപക്ഷം. ഒരവക്കത്വവിട്ടനിരം—അമ്പവാ കരിഞ്ഞ കാപ്പിയിൽ പാലെഴിച്ചാലുള്ള നിറം— ആയിരിക്കും. സാമാന്യമായി കാണപ്പെടുക. എന്നാൽ നമ്മുടെ കമാനായികമാരുടെ നിറം. എപ്പോഴും. പത്തരമാറുള്ള തകം.തന്നെ.യാണു്. തൊൻ പലചെറുക്കമുകളും വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്; പക്ഷേ, പത്തരമാററിൽ ഒരു മാരീക്കിലും. കരിഞ്ഞതിട്ടുള്ള നീണിലധികം. നായികമാരെ തൊൻ കണ്ണിട്ടില്ല. ‘എൻ്റെ ആദ്യത്തെ ഫീസു്’ എന്ന കമയിലെ നായികയുടെ നിറം. അല്ലോ. ഇതണ്ണിട്ടാണു്. മറ്റു ധാരതാരും ചുഡ്യാന്വയും. തൊൻ ഓക്കന്നില്ല. പ്രണ

യാദിവികാരങ്ങൾ പത്രരമാറുള്ള തക്കക്കാടികളിൽ അട്ടി പ്ലോണ്ടേനോ? നിറത്തിന് അല്ലോ. ശോഭക്കരവുണ്ടെങ്കിൽ വേരു എഴു മുണ്ടുണ്ടായാലും ഫലമില്ലേനോ? പരമാ തം. അപ്രകാരമല്ല. കമാകാരനാർ സ്ഥാനരൂപത്തെ ഇതു കാര്യമായി ആളുയെങ്കണ്ടു സ്വലാവം. പ്രകാശിപ്പിച്ച ചമൽക്കാരം. ഉള്ളവാക്കുന്നതിൽ അവക്കുള്ള അസാമത്മ്യം കൊണ്ടാണെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടതു്. സ്വലാവവിശദി കരണ്ടത്തിന് തുച്ഛയാപമുണ്ടെങ്കിൽ, നിറത്തിന് ഒന്നോ രണ്ടോ മാറ്റു കാരണതാലും തരക്കെടില്ല. എന്നാൽ സ്വലാ വം പ്രകാശിപ്പിക്കവാൻ അനിപ്പണരോ ഉദാസീനരോ ആയ കമാകാരനാർ സ്ഥാനരൂപകൊണ്ട് വായനക്കാരെ വി മേഖലപ്പിച്ച കാര്യം നേടിക്കളുയാമെന്ന കത്തി “പല വടി വും വന്നതിക്കണ്ണു—” എന്നിങ്ങനെ വല്ലീച്ചുതടങ്ങുന്നു.

പക്ഷേ, ചെറുകമാകാരനാർ ദിവ്യമായി ഗ്രഹിക്കേണ്ട തു് വിഷമല്ലത്തെള്ളിൽ പാത്രങ്ങളിടെ അന്തരംഗതത്തിൽ സംബേദിക്കുന്ന സൂക്ഷ്മവ്യത്യാസങ്ങളാണു്. ഈ വ്യത്യാസ തതിന്റെ അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങളും അവർ നില്പാരണം. ചെറു യമാധ്യാഗ്രം പ്രകാശിപ്പിക്കേണ്ടതാക്കുന്നു. അകാരണവും ആകസ്മീകരുമായ തുപാന്തരം. നീരസജനകമാണു്. ചില ചെറുകമകളിൽ ഭൂഷ്ഠപാത്രങ്ങൾ പെട്ടുന്നു് സദു പുത്രരായിത്തീരന്നതു കാണാം. ഈ തുപാന്തരം എങ്ങനെ സംബേദിച്ചവുന്ന നില്ലിയിക്കവാൻ പ്രയാസം. പ്രതിനായകൻ പലേ ആസുരക്കമ്പങ്ങൾ ചെയ്യുകയും നാനാവിധ തന്ത്രങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒട്ടവിൽ അയാൾ പെട്ടുന്ന പശ്വാത്തപിച്ച തന്റെ പുഷ്ടകൃത്യങ്ങളെല്ലാം എ കൂത്രവഴിക്കോ അഭിമുഖമായോ വിളിച്ചുപറയുന്നു. ‘അപ്പു കുട്ടൻ ഭൂഷ്ഠനാണോ’ എന്ന കമയിൽ അപ്പുകുട്ടൻ പലേ ഭൂഷ്ഠകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുകഴിഞ്ഞതിനശേഷം രജുണിലേക്ക് ചാടിപ്പോയി അപിനെന്നിനു് പശ്വാത്താപമസ്തനമായ ഒരു എഴുത്രുത്തു് അയയ്യുന്നു. അയാളിടെ പശ്വാത്താപത്തിന്റെ കാരണം എന്താണുന്നു് കമയിൽനിന്ന് വിശദമാക്കുന്നില്ല. ഈദുശദുഷ്ടാന്തങ്ങൾ നമ്മുടെ ചെറുകമകളിൽ സൂലമോണു്. കമയിലെ ഭൂമ്പടങ്ങങ്ങൾ നിവാരണം ചെയ്യുവാൻ വേരു യു

തൊൽ മാർഗ്ഗവുമില്ലാതെവരുത്തേണ്ടാണ്⁹ കമാകാരന്മാർ ഈ തത്തം ത്രാപാന്തരരംഗങ്ങളെ ആശ്രിയിച്ചെന്നതു¹⁰ ഈ നയം കേവലം ബാലിശമാണെന്ന് പറയേണ്ടു. എന്നാൽ ഉത്തമകമാകാരന്മാർ പാത്രസ്വഭാവത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന വ്യത്യാസ ഞദി അനുപദം സൃഷ്ടിവലോകനംചെയ്യു¹¹ അവ സകാരണം വല്ലുക്കുണ്ട്. കാലേത്തട്ടി ചില സുചനകൾ നല്കി അവർ വായനക്കാരെ വ്യത്യാസഗ്രഹണത്തിന് സന്നദ്ധരാക്കുന്നു; വ്യത്യാസത്തിന്റെ ഓരോ പടിയും അവർ വ്യക്തമാക്കുന്നു; തന്റെ ലംഘനം അതു സംഭാവ്യമാണെന്നു¹² വായനക്കാക്കും ബോധ പ്പെടുന്നു. ‘മാക്കേയിമി’ൻറെ സ്വഭാവാന്തരം അത്തരത്തിലുള്ള ഒന്നാണ്¹³. ടാഗോറിൻറെ ‘നിധി’ എന്ന കമയിൽ, മൃത്യുജജ്യത്വം സ്വഭാവത്തിലും ജീവിതോദ്ദേശത്തിലും സംഭവിക്കുന്ന വ്യത്യാസം അതിമാത്രം വിശ്വാസ്യമാണ്.

/ പാത്രങ്ങളുടെ വിശ്വാസ്യത പാലിക്കുന്നതിൽ ഒരു ചില്ലറകാരുംകൂടി കമാകാരന്മാർ ഓത്തിരുന്നാൽ നന്നാണ്. കമാപാത്രങ്ങളുടെ നല്കിപ്പെടുത്തുന്ന പേരകൾ ഉച്ചിതമായിരിക്കുന്നും. പേരിൻറെ ധനി പാട്ടേളുടെതോളും സ്വഭാവ ദോതകമായിരിക്കുന്നും./ ഖൻകാരപ്പുങ്ങളിൽ ഏപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരുടെ പേരകൾ മഹനിയവും ഹാസ്യപാത്രങ്ങളുടെ പേരകൾ ഹാസയോഗ്യവുമായിരിക്കേണ്ടതാണു്. ‘കോത പ്രപഞ്ചഗതിയെക്കറിച്ചു്’ ആലോച്ചിച്ചു്, മരണമാണ് സ്വീകാര്യമെന്ന തീച്ചിപ്പെടുത്തി, ആത്മഹത്യചെയ്യു്’ എന്ന വാക്യം വായിക്കുന്നോരും നമുക്കു് എന്നെന്നനില്ലുംതു ഒരു നേരംപോക്കുന്നതാതിരിക്കുന്നുണ്ട്. ‘ആത്മഹത്യ’നിഷ്ഠി ഉമാണെങ്കിലും. അതു് ബ്രംഗസു്, കേരോ മുതലായ മഹാ മാതരുടെ പ്രസ്താവനയായിട്ടാണു് നാം ധരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളൂതു്. ‘കോത’ജൂം. ‘ആത്മഹത്യ’ജൂം. തമ്മിൽ വലിയ പൊതുത്തം കാണുന്നില്ല. അപ്രകാരംതന്നെ “‘ഉദാരമതിയും കലാനി പുണ്ണമായ കണ്ണച്ചാതു്’” എന്ന പറയുന്നോഴം. പേരിൻറെ അന്നച്ചു് നാം നമുക്കു് ബോധപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, പാത്രങ്ങളെ നാമാർജ്ജനം. ചെയ്യുന്നതിൽ നമുക്കു് ചെറുകമകളിൽ വലിയ പോരാട്ടിയെന്നും. കാണുന്നില്ല; തന്റെ ലംഘനം വിഷയത്തെക്കറിച്ചു് ഇനിയും ഉപപാഠിക്കേണ്ടതില്ല.

എട്ട് സംഭാഷണം

“അല്ലയോ ഇഷ്ടപത്നി! വെതിയുടെ ആഗമനത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ച് എത്രനേരമായി ഞാൻ ഇവിടെ അക്ഷമനായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു!”

“പ്രാണനാമാ! വോർക്കു ക്ഷമയെ പരീക്ഷിച്ചതിനും ഞാൻ സവിനയം ക്ഷമാധാരം ചെയ്യുകൊള്ളുന്നു.”

ഇങ്ങനെ ഒരു സംഭാഷണം കമയിൽ കണ്ണാൽ നമ്മക്ക് എന്നെന്നില്ലാത്ത ഒരു അവജനതയ്ക്കാകാതിരിക്കയെല്ലു. എന്നാണു് ഈ അവജനയ്ക്കു കാരണം? പ്രസ്തുത സംഭാഷണം സംഭാവ്യമല്ലോ? അതേ, ഒരവിധത്തിൽ സംഭാവ്യം തന്നെ! ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു ശബ്ദസമുച്ചയം മനഷ്യക്കുണ്ടായിരിന്ന പുരപ്പേട്ടവാൻ പാടിക്കുന്നില്ല. അസംഭാവ്യ മല്ലാത്തതൊക്കെയും സംഭാവ്യമാണല്ലോ. പക്ഷേ, കമയി ലൈ സംഭാഷണത്തിൽ സംഭാവ്യത മാത്രമല്ല, വേറൊന്നു കൂടി, നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നണണ്ടു്. അതായതു്, വിശ്വാസ്യത. കമാപാത്രങ്ങൾ മുറിക്കുകയെത്തു ചെയ്യുന്ന സംഭാഷണം കമാക്കാൻ താങ്കൊൽപ്പുതിലുടെ ചെവിയേയാത്തു കേട്ട താണ്ണനു തോന്തിക്കുമാറുള്ള ധാമാത്മ്യസംബന്ധമാണു് കമകളിലെ സംഭാഷണത്തിനു മുഖ്യമായി വേണ്ട ഗുണം, മേലുഭരിച്ച സംഭാഷണത്തിലെ ഭാഷാരീതി മലയാളിക്കുടെ നിത്യപദ്ധതിൽ ആഭരിക്കപ്പേട്ടുന്ന ഒന്നല്ല.

“ആവു. എത്രനേരമായി ഞാൻ ഇവിടെ നോക്കിനില്ലോ.”

“ക്ഷമിക്കണം.”—എന്നോ മറോ ആണു് പ്രകൃത തത്തിൽ നാം സാധാരണമായി ഉപയോഗിച്ച കേരകകാരജീളിയു്. സാഹിത്യഭാഷാകൗത്തലക്കാണ്ഡാ ദേശുഭാഷാവെവ മുഖ്യംകൊണ്ഡാ, ദീർഘവാക്യങ്ങളും നല്പതിക്കണ്ട ശ്രദ്ധിക്കുകളും കത്തിച്ചുപറത്തുന്നതായാൽ സംഭാഷണം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതും അനുറാദപ്രദാനങ്ങളായ സന്ദർഭങ്ങളിൽ നാം

എന്നോ ‘ഡേഷ്! ’ എന്നോ അല്ലാതെ ‘പ്രമോദ തൊൽ .ഹർഷപ്രദായകം! ’ ഇത്യാദി ആശ്വര്യരോഹകതി പുറത്തുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ തത്പരം വഴിയാംവള്ളും ഗ്രഹിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് ചില ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഉച്ചിതമായ ഗ്രാമ്യ ശബ്ദപ്രയോഗത്തിൽപ്പോലും. ഭീതത്പരം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതും.

എന്നാൽ യാമാത്മ്യപ്രതീതിയുടെ മാനദണ്ഡം ഭാഷാരീതി മാത്രമല്ല. സംഭാഷണത്തിന് പാത്രാനുഗ്രഹണ്യം എന്ന വിശേഷണവും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്; ഒരേകളുടെയിൽ അഭ്യസിച്ചവർപ്പോലും. ഒരേപീഡിത്തിൽ സംഭാഷണം ചെയ്യുക ലോകത്തിൽ പതിവില്ല. മനഷ്യക്ക് തമിലുള്ള സ്വരവൃത്താസം ശ്രവണമാത്രയിൽ സുഗ്രഹമാണ്. എന്നാൽ ഈ വ്യത്യാസം നിറ്റിപ്പുത്തുള്ളായ അച്ഛകരക്കാണ്ട് എന്തെന്നയാണ് സാധിക്കുക? അതികക്ഷണമായ സ്വരവും, തേനേ ദന്ത സ്വരവും. ഒരേപീഡിത്തിലുള്ള അച്ഛകളിലാണല്ലോ പക്കത്തണ്ണിവരുന്നതും. അപ്രകാരമിരിക്കുക, മനഷ്യക്ക് തമിലുള്ള അതീവ സുക്ഷ്മമായ സ്വരവൃത്താസത്തെ നിശ്ചിവമായ കതകരക്കാണ്ട് എന്തെന്നയാണ് ഉപയോഗിക്കുക? ഇതിനുള്ള എക്കോപായം ശ്രേഖണിയതു. കമയി ലെ ഓരോ പാത്രത്തിനേറയും. ശ്രേഖണി സ്പക്കിയമായിരുന്നാൽ, മറ്റുള്ള പോരായ്ക്കൈല്ലോ. വായനക്കാരൻ്റെ വിഭാവനംകൊണ്ട് പരിഹരിക്കപ്പെട്ടാവുന്നതാണ്. ഓരോത്തത്തുനേരയും. സംഭാഷണശ്രേഖണി അവനവന്റെ ജീവിതസരണിയിൽനിന്നും ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. സമാധാനസ്ഥിതി, കട്ടം ബന്ധാഹചര്യങ്ങൾ, സഹവാസം, പുത്തിവിശേഷം, എന്നിവയും. തദ്ദീഖങ്ങളായ മറ്റു പരിത്യസ്ഥിതികളും ഓരോത്തത്തുനേരയും. സംഭാഷണരീതിയെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ണ്ട് സാര്വ്വാപരി, ഓരോത്തത്തുനും. സഹജമായുള്ള വാസനാവിശേഷമാണ് സംഭാഷണശയ്യരെയും ക്രമവല്ലരിക്കുന്നതും വയ്യാദേവും. ഇക്കാര്യത്തിൽ പരിഗണനീയമാണ്. ‘മാത്രേ! വേതിയുടെ നാമധേയം എന്നതാകനു?’ എന്നു ഒരു കട്ടി പറയുന്നതു കേട്ടാൽ അവനെ ഒരു കാഴ്ചപംഡ്രോ വിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കേണ്ടതാണെന്നു നിരക്കു തോന്നാതിരിക്കു

അഡ്യു. പ്രത്യേകതയിൽ, “അമേരിക്കൻ എന്നാ അധികാരി ‘പിനോ! ’ എന്ന വിളിക്കണം? ” എന്നോ മറ്റൊരു ആയിരിക്കുന്ന ബാലമുഖത്തിൽനിന്ന് ഒരുപ്പെട്ടുകൂട്ടുക. ചുങ്കവിപ്പിന് ശേഷം, ഒരുത്തണൻറെ സ്വഭാവം തുപായിക്കു എന്നതാക്കുന്നുണ്ടോ അവ യെല്ലാം അവശ്യമായി സംഭാഷണരീതിയെയും സംബന്ധിക്കുന്നുണ്ട്. മനഷ്യത്തെ സംഭാഷണരീതിക്കാക്കുന്നതിൽ എത്തർപ്പാലമായി ഉണ്ടാവുന്ന സൂക്ഷ്മവ്യത്യാസങ്ങൾ കൂടാക്കാരൻറെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയിച്ചേക്കുന്നതാണ്. ഫോക്സ് സ്കൂളിയർ മഹാകവിയെ ‘പോപ്പ്’ പ്രശ്നംസിക്കുന്നതു് ഈ കാരമാകുന്നു: “അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാടകങ്ങളിലെ സംഭാഷണങ്ങളിൽ വക്താവിന്റെ പേര് ഓരോ സന്ദർഭത്തിലും വിചക്കളണ്ടാൽപ്പോലും സംഭാഷണരീതിയിൽനിന്ന് വക്താവിന്റെ പേര് നമുക്കെ നിന്നുണ്ടാക്കുവാൻ സാധിക്കും.” ഇതു് അതിപ്രശ്നംസയാണു് ഡോക്ടർ ജോൺസൺ അപല പിക്കന്നണബേക്കിലും, ഫോക്സ് സ്കൂളിയർ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന സംഭാഷണങ്ങൾക്കു വ്യക്തിത്പരമാണു് അദ്ദേഹം സമയതിക്കുന്നുണ്ട്. /വ്യക്തിനേമീലൂത്ത സംഭാഷണം നിജങ്ങീവമത്ര. //തന്റെ കൂടുതലും മരപ്പാവകളും പ്രക്രിയകളിൽ അവയുടെ സംഭാഷണരീതിക്കു വ്യക്തിത്പരമാണും ഡോരോ വാക്കും അനന്ത്യവ്യക്തികമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്പുറത്തിന്റെ അതം. ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ ഓരോ പാത്രത്തിന്റെയും സംഭാഷണത്തിനു വിശേഷപ്രകാരം കല്പിക്കുക അസാഡ്യമാണു്. തന്നിമിത്തം വ്യക്തിനേം വേണുമെന്നുള്ളതു് ഒരു സാമാന്യനിഭ്വാമായി പരിശീലനിച്ചാൽ മതിയാകുന്നതാണു്.

/ സംഭാഷണത്തിന്റെ പാത്രാസൗണ്ടു് ഇത്രപാത്രാപേക്ഷമായിട്ട് മാത്രമല്ല പാലിക്കപ്പെടുന്നതു്. ഒരേ പാത്രത്തിന്റെ സംഭാഷണരീതിതന്നെ സന്ദർശനാസ്ഥാനമായും കാലാനസ്ഥമായും മാറിമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. / സാമാന്യനും അതിഭാഷണപ്രാധാന്യായി കാണപ്പെട്ട ഒരാരാ ക്ഷാഭാവേശത്താൽ മുക്കുന്നോ അലേർക്കുവച്ചുനുന്നോ ആകിച്ചേയ്യുപ്പെട്ടുമെന്നു വരുത്തോ? പാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണരീതി

వికారభేదం కారో సంభిలిల్యం వ్యక్తుసహితికా లెక్కిరికిణుతాయి మహాగ్రంథంతెల్లిత్తు నాం కాణునుణ్ణుంటు. రాజ్యకార్యానుభూతికిచ్చు రాజుకుండాసంగొట్ట నీయ మెన టీఎంమాయి విశ్రంబుండూంశుణుం. చెయ్యును ‘యం రాజును’ ఎన్న ప్రమితయశ్శును తనెనిర మాన్మిసత్తమను సంగ్రామాజుణుత్తిపోకడ పరిణతయశ్శును ఘడ్తత్తిత్తు, ‘కేశవా!’ ఎన్న శస్త్రారుయం. ఉత్సర్థికణుతిని మాత్రమే శక్తిగాకణుణ్ణు. ‘కేశవా’ ‘అందియను!’ ఎన్నీ రణ్ణ పద తెంతాకూణ్ణు. అవితడ సంభాషణ. నీప్పిపుషికణ్ణుణ్ణు ను. ఆప్రకండంతను, భృత్యజునుభోట్టు ఔలుత్యష్టుణ్ణు. సంభాషణ. చెయ్యును ఈ రాజుసెవకసు సపుస్పామిసు కషిం శపానునుప్పోలె పరిపీత్తుకి ఇవణ్ణుత్తి చెయ్యునుత్తి. అప్పుట్టమళ్ల. ఇవింద రెగ పాత్రత్తిత్తిత్తమనుయాణుం వ్యక్తుణ్ణుసంభాషణరీతికిలు నాం కాణునుత్తి.

సంభిలితప్పుగాలియి. కిరణెతిత్తాను పరియేణుత్తుణ్ణు. సదా ‘నావిక్రికిణు’ ఉనువును లోకం. అప్పుట్టంతను, సంభాషణ. అస్థియాంత్రము ప్రయాగికణు కంటాక్తుత్తు. ఉపహాస్యగాయి డెవికం. సంభాషణ. ఎప్పింద ప్రయాగికణ్ణునువో, అప్పి ట అత్తు భృణ్ణుజుమాణుణుం అసంపాచకం తోణుణుం. / కంటాక్తారగెనీ యమ్. ఆర్వ్యాంమాణుం సంభాషణంపారా లుతిప్పుతతం. చమణ్ణుకుయెనుత్త నాటకకుత్తావిగెనీ యమ్ మట్టు. / రణ్ణులు. కంటాక్తారగు సప్యమ్లినుమాయ సంభాషణపలురుం అవిలు. బ్యికణుముకుత్తిత్తు. అతిని తక్కతాయ కారుణు. వేణు. కేవలు. భ్రష్టామాయిక్రష్టు, రసానీష్టు తతికిం అత్యావశ్యమాయ ఈ చండుయిక్రింణు సంభాషణతెతు విగీయోగికెల్లితెను రామ్పుర్యం.

/ సంభాషణ. రెక్కిల్లు. కంటాప్రవాహిత్తిని ప్రతి బప్యమాయిరికితెత్తు. గెంచెమదిచ్చు అత్తు కంటాగతికిం సాహాయ్యమాయిరికణుం. కమ ఏప్పోణుం. ప్పులోగమనం. చెయ్యుకొణుణుత్తిరికణుత్తు. అత్తు అందికణీ సంభాషణతెల్లు పించిట్ట ఇంపోట్ట ప్రపహికణు. నటికణుకె ప్రపహికణు కంటాక్తాయ సంభాషణ. తక్కాకమాకసిత్తుత్త

തു്. /നിശ്ചയലമായ ഒരു അവാധി കമയുടെ സ്വത്തുപത്തിന് ഹാനികരമാണോ / /തന്നീമിത്തം കമയിൽ പ്രയോഗിക്കേ പ്ലൈന് സംഭാഷണം ആവ്യാനവസ്ഥ (അതായതു്, മുടക്ക സംഭവിക്കുന്ന പുതാന്തരങ്ങളുടെ സ്വത്തുപ) തന്നെയായിരിക്കണമെന്ന സിദ്ധാധ്യി. /

കമയുടെ ആരംഭത്തിൽ സംഭാഷണത്തിന് വേരൊരു ധമ്മം കൂടിയിട്ടാണെള്ളുതു് ഇവിടെ വിസ്തൃക്കുന്നില്ല. പൂർണ്ണ ചരിത്രത്തെ വെളുത്തുപ്ലൈനുത്തവാനായി കമാരംഭത്തിൽ സംഭാഷണം പ്രയോഗിക്കുപ്ലൈനും മുന്നോടിക്കൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടിട്ടാണല്ലോ. പക്ഷേ, ഇവിടെയും സംഭാഷണവിഷയം ആവ്യാനവസ്ഥതന്നെന്നായാണോ. നടന്നകാണിരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾക്കു പകരം കഴിഞ്ഞുപോയ സംഭവങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവെന്നമാത്രമേയുള്ള വ്യത്യാസം. ഉദയപക്ഷത്തിലും സംഭവപരമ്പരയാണ് സംഭാഷണവിഷയം.

എന്നാൽ ഇങ്ങനെ സംഭാഷണപരാരാ പൂർണ്ണചരിത്രം വെളുത്തുപ്ലൈനുതു തത്തൻസന്ദർഭത്തിനു് അന്തരുപമായി റിക്കനം. അങ്ങനെന്നെല്ലായ സംഭാഷണം പ്രകൃതത്തിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാതെന്നതാണുന്ന വായനക്കാരൻ ബോധപ്ലൈനും. അനന്നാവ്യാതമായ പുതാന്തരങ്ങൾ തന്നെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുവാനാണോ ഇല്ല സംഭാഷണം. ചേത്തിരിക്കുന്നതെന്ന വായനക്കാരനു തോന്നിയാൽ, തൽക്കുണം നീറിസും ഉള്ളവക്കുണ. പ്രേക്ഷ സ്വീയരിഞ്ഞെ ആസുപ്പിയിൽ As you like it (നിഞ്ഞളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ) എന്ന നടക്കത്തിൽ ആരംഭത്തിൽ കമാനായകനായ ഔർലാബോ തന്റെ വിശ്വസ്ത്വത്യുന്ന ദീഘകാലം. തന്റെ പിതാവിനേയം. തന്നേയും. സേവിച്ചിട്ടുള്ളവന്മായ ‘ആദാം’ എന്ന പുല്ലനോടു് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:

“ഔർലാബോ: അല്ലയോ ആദാമേ! ഞാൻ അതു് ഓക്കെന്നണ്ടു്. ഇവുണ്ടാമാണോ” അട്ടപ്പൻ തന്റെ മരണശാസനത്തിൽ എന്നിക്കു് ആയിരം വെള്ളിനാണെയം. പിതൃസ്വത്തായിത്തന്നു്. കൂടാതെ എന്നെ യഥാർഹം വിദ്യാഭ്യാസം. ചെയ്യിക്കണമെന്ന ജേപ്പുനോടു് അദ്ദേഹം താക്കീതു ചെയ്യുകയും. ചെയ്യുവെന്ന നീ പറയുന്നണല്ലോ. അന്നമത്തുണ്ടാണോ എന്നെന്നു കഷ്ടകാലം. ആരംഭിച്ചതു്. എന്നെന്നു കനിഷ്ഠസഹോ

ദരനായ ജാകെപ്പ്രൂഡിനെ ജേപ്പഷൻ പാംശാലയിലേക്കെ പറ ഞ്ഞയച്ചിട്ടണ്ട്. അവനു് അവിടെ സുപ്പഹണിയമായ സംസ്കാരം ലഭിക്കുന്നിട്ടുനാണു് പരശ്രതി. ഏനെന്നയാക ടു ജേപ്പഷൻ ഒരു മാന്യനാക്കിത്തുള്ളി വീട്ടിനകത്തിട്ടു ഞ്ഞയ ക്കുന്നു. ഏന്നെന്നു കാര്യം അയാൾ അനേപച്ചിക്കുന്നതെയില്ല. സദ്ബംഗജനായ എന്നു ഒരു മടിയെന്നപോലെ വളരുന്നതു നീതിയോ? അയാളുടെ കത്തിരകളെ എത്ര നിഷ്പംബ്യോടെ യാണു് അയാൾ വളരുന്നതു്!....”

ഈ വത്തമാനമെല്ലാം വായനക്കാക്കു പുത്തരിയാണു്. പക്ഷേ, ശ്രൂതാവായ ആദാമിനു് ഈതൊന്നും പുത്തരിയല്ല. ഓലാണോവിനു് ആയിരും. വെള്ളിനാണും. മാത്രമേ പിതൃസപമുള്ളുവെന്നും. അയാളുടെ അനജൻ പാംശാലയിലാ ണ്ണനും. മറ്റും. ആദാം വക്താവായ ഓലാണോവിനെക്കാരാ നല്ലവല്ലും. ധരിച്ചിരിക്കു, എന്തിനാണു് ഓലാണോ ഈ പുരുകമാപ്രസംഗം ചെയ്യുന്നതു്? വായനക്കാരു (അമവാ പ്രക്ഷക്കരാരു) ഉദ്ദേശിച്ചാണു് നേക്കുല്ലും ഇരു സംഭാ ഷണും. നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു് റൂഫ്റ്റുമാണു്. ഈ സന്റുദായം തുലോം. അസമജ്ജസവും. നീരസപ്രദവുമത്രു. ചെറുകമാപ്രസ്ഥാനത്തിൽ അതു രീച്ചുയായും. വജ്ജ്യമാ നമാണു്.

സദക്കംമുണ്ടും, പാത്രാനമുണ്ടും, ഭാഷാരീതിയുടെ ലോകസാധാരണത്തും എന്നീ മുണ്ണങ്ങരാ സാഹിത്യാത്മക മായ എല്ലാ സംഭാഷണങ്ങരക്കും എറെക്കുറു ഉണ്ടാകുണ്ടു വധാക്കാൻ / എന്നാൽ ചെറുകമ്പയുടെ പരിമിതി ഹേതുവാ യിട്ടു് വേറു ചീല മുണ്ണങ്ങളും. ആവശ്യമായി വന്നുള്ളടനും.

പാത്രങ്ങളുടെ മനസ്യമിതി വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുവോന്നാണു് ചീല ഗ്രന്ഥകാരരക്കാർ സംഭാഷണം. പ്രയോഗിക്കുന്നതു്. ‘ശാരദ’യിലെ ക്ഷേമപ്പു് (അമവാ ‘കൊള്ളപ്പു്’) എല്ലാവക്കും സൂപരിച്ചിത്തമാണെല്ലാം. ഈ ക്ഷേമിൽ തുടിയിരിക്കുന്ന വക്കീലമാരുടെ സാഹിത്യപോധാം. എത്രമാത്രമിണ്ണുന്ന കാണിപ്പാനാണു ഗ്രന്ഥകാരരക്കുറു ഉദ്ദേശം. നോവൽപ്രസ്താവനത്തെപ്പറ്റി അവിടെ നടക്കുന്ന വാദകോലാഹലം. പ്രസ്തുതാദ്ദേശത്തിനു സാധകമായി വേറിക്കുന്നു. കമ എടുത്തി

ലെ കാര്യസമന്നോടൊപ്പ്. എടയ്ക്കു തങ്ങിനില്ലെങ്കയാണ്. വകീലമാരുടെ സാഹിത്യവാദം കമാഗതിക്കു സഹായമ ലഘുന്നതനെന്നയല്ല, ഒരു വിജ്ഞാംശുട്ടിയാണ്. എന്നാലും നോ വലിൽ ഈ ഉപപ്രസംഗം കേവലം ത്യാജ്യമല്ല. കമാപാരാ യണ്മലേഡു വായനക്കാരനു കരണ്ണതാൽ സമയം വിശ്രമി ക്കുവാനുള്ള ഒരു വഴിയപലമാണ് അതു്. എന്നാൽ ചെറു കമയിൽ ഇങ്ങനെന്നുള്ള ധാമ്പിസമിതികസംഖാദി പ്രായണം സ്വീകർത്തവ്യങ്ങളും, ചെറുകമയിലെ സംഭാഷണം. കരേള്ളടി പരിമിതവും, സാത്തവുമായിരിക്കണം. സംഭാഷണമലേഡു, അതിൽ സംഖ്യക്കുകുന്ന പാത്രങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷുകളിൽ സംഖ്യങ്ങളോ അനുകഷണം. ത്രിപാന്തരം കുകാണഡിരിക്കണം.. / കമ പാത്രപ്രധാനമണ്ണങ്ങളിൽ സംഭാഷണം. വികാരത്താൽ പ്രചോദിതമായിരിക്കണം., വികാരസംഖ്യയല്ലാത്ത സംഭാഷണം. ചെറുകമയിൽ അസ്പരസത്തെ ഉള്ളവാക്കുന്നു /

ചില നോവലേഴ്ത്തുകാർ സേപാണ്ടേസിലീക്കായി സംഭാഷണം. വിനിയോഗിക്കാറുണ്ടു് രാഷ്ട്രീയമോ സാമ്പാദായികമോ ആയ ചില നടപടികളെ അപഹസിക്കണമെന്നായിരിക്കാം. അവരുടെ ഉദ്ദേശം. തദ്ദേശം. അവൻ സ്പാഡി പ്രായങ്ങളെ ചില പാത്രങ്ങളിൽ ആരോപിച്ചു് അവർവാഴി ധായി സ്വന്തം സമർപ്പിക്കുന്നു. ‘ഉദയഭാന’ എന്ന കമയി ലുള്ള പലേ സംഭാഷണങ്ങളും. ഗ്രന്ഥകാരരംഗിൽ അഭിപ്രായ പ്രകടനത്തിനുള്ള ഉപകരണങ്ങളാകുന്നു. മറ്റൊരിയത്തിൽ അവയ്ക്കു ധാതൊത്തു സാംഗത്യവുമീല്ല. ഈ സന്തുഃഥായം. ഒരു പക്ഷം, നോവലിൽ അനവാദപ്രധാനമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ചെറുകമയിൽ അതു് രീക്കലും സാധിപ്പംമല്ലെന്നു വണ്ണു കമാഗാത്രത്തെപ്പറ്റി കരണ്ണതാനു ചിന്തിച്ചാൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്

അപ്രകാരംതന്നെ തത്പരത്തിപാദനാത്മം. ഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടുന്ന സംഭാഷണങ്ങളും. ചെറുകടയിൽ സ്വീകാര്യമല്ല. ‘ഇന്ത്യലേബ്’യിലെ പതിനെട്ടാം അഭ്യാസം. ഒരു ചെറു കമയിലാണു് നിബന്ധക്കപ്പെട്ടുന്നതെങ്കിൽ അതിന്റെ അന്തിച്ചിത്യം. പ്രസ്തുതമലേ? പ്രസ്തുതാഭ്യാസം. സംഭാഷണ

അപത്തിലാണ്. അതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന തത്പരാവരം ശ്രദ്ധയാദിലാണ്; സംഭാഷണരീതി പാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തിന് ഖണ്ഡങ്ങിയതാണ്,—എന്നിങ്ങനെയുള്ള പരമാത്മാവരം വിസംബാധ്യങ്ങളും; ശരിതനെ. പ്രകോഷ്ഠ, കമാശരീരത്തിൽ അതു ഒരു ‘അനൃപദാത്മ’മാണെന്ന സമ്മതിച്ചേരു കഴിയു. തുറപം സംഭാഷണത്തിന്റെതാണു കളിപ്പം പ്രതിപാദ്യവസ്തു ഒരു ഉപന്യാസമാണ്. ഉദ്ദാരണ ചിഹ്നം (“ ”) ഇടതുകൊണ്ടുമാത്രം ഉപന്യാസം സംഭാഷണമാകയില്ലല്ലോ.

) ചെറുകമ്പയിലെ സംഭാഷണത്തിനു സമാന്യമായി വേണ്ട ഗ്രംതങ്ങൾ വികാരസംബന്ധം, ചൊറുചൊറുകൾും, രസികത്പം, ഉദാരാത്മഗഢ്രപം എന്നിവയാകുന്നു, എന്നാൽ കമാപാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണം എപ്പോഴും ഫലിതമായിരിക്കണമെന്നു് ഇവിടെ നിങ്ക്ഷീകരണില്ല. മീ. കെ. സുകമാരൻ ചെറുകമകളിൽ ഫലിതമയമായ ഉക്തിപ്രത്യക്തികൾ അതിനുല്ലഭമാണു് പരയത്തക്കു തുക്കം ബുദ്ധിത്വം ഇല്ലാതെ പാത്രങ്ങൾപോലും ചട്ടലഭാഷണം ചെയ്യുന്നതു കേരക്കുന്നേം, ഈ രസികത്പം പാത്രങ്ങളുടെല്ലും, പ്രത്യുത, കമാകാരന്റെതാണെന്ന സമാധാനിക്കു കയേ തരുമെങ്കിൽ. ഗ്രന്ഥകാരൻ കശാഗ്രബുദ്ധിത്വപും വാഗ്പരിലാസവും പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രം ഉപകരിക്കുന്ന സംഭാഷണങ്ങൾ എത്രകണ്ടു് സാധ്യവാണെന്നു് ആലോച്ചിച്ച തീച്ഛപ്പെട്ടതേന്തെ സംഗതിയാണു്. എന്നാൽ കശാഗ്രബുദ്ധികളായ പാത്രങ്ങൾ സരസമായും ഫലിതമയമായും സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതു് ആസ്പദ്യംതന്നെ.

/ എതെങ്കിലും വിധത്തിലുള്ള ആസ്പദ്യത ചെറുകമ്പയിലെ സംഭാഷണങ്ങളിൽ ആവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു് /രസത്തുന്യമായ സംഭാഷണം ലോകസാധാരണമായിരുന്നാൽത്തന്നെയും. അതിനു ചെറുകമ്പയിൽ ധാരാത്തോടു ചെറുകമ്പമായില്ല/ നമ്മുടെ പ്രതിഭിനസംഭാഷണം. ഒരു സ്വന്തരൂപാഗിയിൽ പകർത്തിയാൽ നാം ഇതു ഭോഷ്യാരാണു ലോ എന്നോത്തു മുക്കിൽ വിരൽവെച്ചുപോകും. നമ്മുടെ മനബുദ്ധിത്വപും ‘ഭായാടി’ത്വപും നമ്മക്കുന്നേ വിശ്വാ

സ്വന്മായി തോന്നകയില്ല. ദ്രോജ്വാന്തത്തിനായി ‘കമാക്കാടി’യിൽ (പുസ്തകം 3, ലക്ഷ്മേഖം 6, 7) കാണുന്ന ‘സംഭാഷണവിദ്യാനന്ദ’ വായനക്കാക്ക് പരിചയപ്പെട്ട തത്തിത്തരം. അദ്ദേഹത്തിൻറെ പരിചയം വായനക്കാർ ഇതിനമുന്പ് സന്പാദിച്ചിട്ടണെങ്കിൽ അതു ഒന്നുള്ളിട്ടില്ലരുള്ളു:

കീഴുക്കേംമംത്തിൽ വേലപ്പുള്ളിള്ളയാണു് നമ്മുടെ സംഭാഷണവിദ്യാനന്ദ്. മുപ്പുരെ ഒള്ളരെനാശങ്കിയിട്ടു് കണ്ണെങ്കെ സേപ്പുഹിതൻ കശലപ്രഫു് ചെയ്യുണ്ടോ:

‘എന്നോ, വളരെനാളായാലേരും തമ്മിൽ കണ്ടിട്ടു്. തുടങ്ങണം കമ്പകരാ. ഇപ്പോൾ എവിടെയാണു്? എന്നൊണ ജോലി?

വേലപ്പുള്ളിള്ളി: പിന്നെ! അല്ല. മനഷ്യരെ കളിപ്പിക്കാമെന്നാണു് അവൻ വിചാരിച്ചതു്—

ആരാണു് ‘അവൻ’ എന്ന സേപ്പുഹിതനു മനസ്സിലായി ലഭ്യന്ന പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. വേലപ്പുള്ളിള്ളി തുടന്റെ:

“—ഞാനാ കളിക്കുന്ന പുള്ളി! തലേദിവസം. അവൻ മറേക്കാരും പറഞ്ഞ.പ്പോഴേ എന്നിക്കു സംശയം ഉണ്ടായിരുന്നു. പിന്നെ ഞാൻ വിചാരിച്ചതു് വള്ളക്കട വിൽവെച്ചണ്ണായ ഇടപാട് കിടക്കുന്നു, കണ്ണഡാക്കർ പണം. തരാമെന്നും. എററിരിക്കുന്നു, അതുകൊണ്ട് വഴിക്കുന്നു. എന്നാലും ഇതു വിടാവുന്ന കാര്യമാണോ? പണ്ണെത്തെ വാഗിയും, പോറിയങ്ങെത്തെ വാക്കും, വൈക്കോർട്ടിലെ കേസും, ചിട്ടിക്കാര്യവും—ഇതൊക്കെ ഓമ്മിക്കേണ്ണേ? ഓമ്മിച്ചാൽത്തന്നു മതിയോ, മാപ്പിളി വിട്ടമോ? കമലാക്ഷി ആരാ കടകട്ടിയാണു്. അതു പിന്നെപ്പറയാം. അല്ല, ഞാൻ ഇന്നാശതിവപനന്തപരത്തു പോയതല്ലേ കേരക്കേണ്ണെന്തു്—” അദ്ദേഹം ഒന്ന് നിവന്നിരുന്നു. പിന്നെയും. തുടങ്ങും: “—പുനലൂർന്നിനു തീവണ്ണിക്കയറി. അല്ല, പറയുന്ന മല്ലോ ഈ ഇംഗ്ലീഷ്കാരരുടെ പരിപ്പാരം. എത്രവേഗം അഞ്ചെത്താമനോ? പണ്ണൊക്കെ എത്ര നടക്കണം.. നമ്മുടെ പുരാണങ്ങളിൽ പറയുന്ന, പ്രജ്ഞകവിമാനം,

രാവണാശിഖായിരുന്നുനു്. അതാണപോലും ഇപ്പോൾ ഒത്തെ ആകാശവിമാനം! രാവണൻ അതിലാണപോലും സഞ്ചരിച്ചതു്! രാവണനോ രാമനോ ആരാണ നല്ലവൻ? പറയണം.. പണ്ടു് പൊന്നവലംപിള്ളയിലും സർ സദാശിവയുംകൂടി വലിയ വഴക്കല്ലോയിരുന്നോ ഇക്കാര്യത്തിനു്? ഇപ്പോൾ, ഒരു കാര്യം അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നല്ലോ. മീ. സദാശിവയുർ പെൻഷൻ ആയി. ഇല്ലോ? നല്ല ആരു. ഇപ്പോൾ സന്ധ്യാസജീവിതമാണ പോലും. തിയോസഫിക്ക നടക്കുന്ന. പോട്ടു, നിങ്ങളാ കു തിയോസഫിയെപ്പറ്റി എന്നാണിപ്പായം? അവൻ പറയുന്ന ലോകങ്ങളോക്കെ ഉള്ളതാണോ? എന്നായാലും അവൻ കാര്യം വഹിക്കാക്കി. ആ കൂൺമുത്തിയുടെ കേസ്റ്റു! ആളിന്നു പടം കണ്ണിട്ടുണ്ടോ? എന്നു സുന്ദരൻ! ആ തലമടക്കിയും. വെട്ടിയിട്ടു—ഹാ! വെറും ക്ഷോസു് ക്രോപ്പോ മറ്റൊരു ഏതാ ഭംഗി? എന്നിക്കു് ആ വാദ്യം പറഞ്ഞതുപോലെ മറിതാണിപ്പും. എന്നു ഇപ്പോൾ ആരു നോക്കവാൻപോകും? ഞാൻ സാധി. നിങ്ങളോക്കെ പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ച വലിയ പദവിയിലായിപ്പോയി. ഞാൻ പണ്ഡത്തെ പേലപ്പുണ്ടു്. എന്നാലും ഓമ്മയി ലിരിക്കുന്നു. ഓമ്മിക്കവാനം. കരു വിഷമംതനു. തലയിൽ പല കാര്യങ്ങൾ കിടന്ന കിഞ്ഞുപോഴുണ്ടോ ഓമ്മയിലിരിക്കുക? പോകട്ടു, എഡയംകൊണ്ടോ തല ചുംകുകൊണ്ടോ, എന്നുക്കാണാണു് ഓമ്മിക്കുക? പറയു, മിച്ചക്കൊണ്ടുകും—”

ലോകത്തിൽ നാം സാധാരണ കേരാക്കുന്ന സംഭാഷണം. ഇത്തരത്തിലാണുന്ന ഞാൻ പറയുന്നില്ല. എന്നാലും പലതട്ടേയും സംഭാഷണം രസവിഹീനവും അനേകാഗ്രവിഹാണുന്ന പറയുന്നതിൽ വലിയ അബലമുണ്ടു്. അതോക്കെ അതേപടി ചെറുകമയിൽ പകർത്തിയാൽ ചെറുകമയും രസവിഹീനവും അനേകാഗ്രവിഹായിരുത്തീരും. തന്ത്രം യമാത്മലോകത്തിൽ നടന്നതോ നടക്കാവുന്നതോ ആയ എത്ര സംഭാഷണവും ചെറുകമയിൽ പകർത്താവുന്നതല്ലെന്ന സിദ്ധമായി,

യമാത്മസംഭാഷണം പകർത്തുന്നതിൽ വേരെയും പില വൈഷ്ണവങ്ങളുണ്ട്. മനഷ്യരിൽ അധികംപേരും അതിഭാഷണത്ത്വരമാരാണ്. രണ്ടോ മൂന്നോ മൺിക്കൂർ സ്നേഹിതനാൽമായി ബെടിപറയുവാൻ നമ്മകൾ യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല. എന്നാൽ രണ്ടോ മൂന്നോ മൺിക്കൂറിനുള്ളിൽ നമ്മിൽനിന്ന് ഉൽഗളിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ ഒരു ചെറിയ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒത്തണ്ഡാത്തവിധിയം അതുകൂടും ബഹുലങ്ങളാണ്. പ്രക്രതത്തിനു യോജിച്ചതായ ശാഖകൾ അദ്ദേം മാത്രം ഉണ്ടെന്നവരാം. തന്റെ യമാത്മ സംഭാഷണം ചെറുകമയിൽ പകത്തുവാൻ ഉദ്യമിക്കപ്പോഴാണ് അതു യമാകുമം വെട്ടിമറിച്ചു കാര്യക്ഷമമായ ഭാഗം സ്വീകരിക്കുകയേണ്ടിവരുന്നതു.

നാം സംഭാഷണം.ചെയ്യുന്നതു ആംഗ്യം, അപാംഗവിക്ഷപം മുതലായ ഉപകരണങ്ങളാടക്കടിയാണ്. ശബ്ദങ്ങളുടെ അത്മം ആംഗ്യം. അംഗ്യം. പലപ്പോഴും വ്യത്യാസപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും. ഈ ആംഗ്യങ്ങളെ എന്തെന്നയാണും കമാക്കാൻ പകത്തുക? ശീമ്പുസംഭാഷണത്തിൽ അസ്പൃഷ്ടവും അപൂർവ്വമായ പലേ വാക്കുങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കും. മുഖം ഭാവങ്ങേംകൊണ്ടും മററമാണും നാം. ആ വാക്കുങ്ങൾ പൂർണ്ണിപ്പിക്കുന്നതു. നിരത്മകമായ ശബ്ദസമൂഹം.പോലും. പ്രസ്തുതാവലോചനങ്ങളാൽ അത്മവത്തായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ ഈ ഭാവവ്യത്യാസങ്ങളെ തത്തത്തിനുംബന്ധിച്ചുനിന്നുന്ന വേർപ്പെട്ടതി പ്രകാശിപ്പിക്കുകയെന്നതു അത്യധികം ഭജ്ഞരമാത്രം. നാം സാധാരണ ‘ഉം’ എന്നു എഴുതിപരാറുള്ള അസ്പാരാന്തമായ ‘ഉം’കാരത്തിനു സന്ദർഭാപേക്ഷയാണ് എത്രമാത്രം. അത്മാനരങ്ങളാണും സംഭവിക്കുന്നതനു നോക്കുക:

“ഞാൻ പോകാട്ടു.”

“ഉം.”— ഇവിടെ ‘ഉം’ എന്ന ശബ്ദം. അനമതിയെയാണും നിങ്ക്കും കണ്ണതു.

“ഉം.”— കാരത്തെ അല്ലം ഇച്ചരിക്കുന്നതെക്കാണും ‘മനസ്സില്ലാമനസ്സാട്ടിയാണും’ അനവാദം. നല്ലപ്പെട്ടനുത്തനു വിവക്ഷ.

“തെക്കെതെക്കും ഒരു പോത്തണ്ഡായിതനും,”

“ഉം.”

“പോത്തിൻറെ പുരത്തൊട്ട് സ്ത്രീ ദിള്ളച്ചു.”

“ഉം.”—ഇവിടെ ‘ഉം’കാരത്തിന് അനന്മതിയെ നാക്കുവിസ്ഥിയ്ക്കുകയും അന്മബില്ല. കുമ പറഞ്ഞ നായും ശ്രദ്ധാതാവു കേരകങ്ങണ്ടു് എന്ന മാത്രമേ അത്മമുള്ളേ.

“ഞാൻ അതു ചെയ്യില്ല.”

“ഉം?”

“മറന്നോയി.”—ഇവിടെ ‘ഉം?’ എന്ന പ്രശ്നത്തിന് ‘എയ്യുകൊണ്ടു്?’ എന്നാണെന്നും.

“എനിക്കു് ഒരു കാര്യം ബോധിപ്പിക്കുവാനണ്ടു്.”

“ഉം?”—ഇവിടെ ‘ഉം’കാരം കാരണവാചിയല്ല; ‘എന്നാണ ബോധിപ്പിക്കുവാനുള്ളതു്?’ എന്നുള്ള ഒരു വെറും ചോദ്യമാക്കന്നു. ഇപ്രകാരം തന്നെ വക്താവു പറഞ്ഞതു കേട്ടില്ല, എന്നോ വേണ്ടവിധത്തിൽ ധരിച്ചില്ല എന്നോ കാണിപ്പാനായി ടി ശബ്ദം തന്നെയാണു് സൃഷ്ടിവൃത്യാസ തുണ്ടാട്ടുക്കി പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടുന്നതു്.

“എനിക്കു് അതു ചെയ്യുവാൻ മനസ്സില്ല.”

“ഉം? നീ എയ്യു പറഞ്ഞു്?”—ഇവിടെ വല്ലിച്ചുവരുന്ന കോപമാണു് ‘ഉം’കാരത്താൽ ഉപസ്ഥിക്കപ്പെട്ടു നായും.

“ഉം, ആക്കട്ട. അപോൾ എൻ്റെ പിടിയിൽ വരും. അപോരാ ഇതിന് പരിഹാരം ചെയ്യുകൊള്ളാം.”—ഭാവിയിൽ ചെയ്യുവാൻപോക്കന്ന പ്രതികാരം ഓത്തു കോപത്തിനു തക്കാലശാന്തി വരുത്തുന്നതിനാണു് ഇവിടെ ‘ഉം’ എന്ന മനസ്സിലിരിക്കുന്നതു്.

രോഗിക്കാം ‘ഉം’ എന്ന മൂളന്നായു് ദണ്ഡശമനത്തിനാണു്. ‘ഉം’കാരത്തെ ഇരട്ടിച്ചാൽ ശീയുസമ്മതിയും തിളണ്ടികരിച്ചാൽ വിസ്ഥിതവും പ്രദേഹത്തിക്കുന്നു. “ഉം എയ്യുചെയ്യാം! വിധിപോലെ വരട്ടു്” എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രയോഗത്തിൽ, വിഷാദം ഇടകല്പന്നുള്ള സമാശ്പാസമാണു് ‘ഉം’കാരംകൊണ്ട് സംബന്ധിക്കുന്നതു്. ഇതെന്നെ എണ്ണിത്തുടങ്ങിയാൽ അവസാനമില്ല. യഥാത്മസംഭാഷണത്തിൽ അവപ്പേക്ഷണശബ്ദങ്ങളാക്കുന്നതു് എത്രമാത്രം അത്മവ്യാപ്തിയുണ്ടെന്നോ. കടയിൽ അവയെ അത്വനെന്നതെന്ന പകർത്തി

യാൽ അവ എത്രമാതൃം നിരത്തുകമായിത്തോന്നാമെന്നും ഇതുവും പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് എത്രാണെന്തു വിശദംബന്ധിച്ചു സംഭേദം.

യമാത്തംസംഭാഷണം പകത്തുന്നതിനുള്ള മരറാത്ത വൈശ്വമും പുന്നതക്കാരിയാകുന്നു. പറഞ്ഞതുതുതനെ വീണ്ടും പറയുക വ്യാവഹാരികഭാഷയിൽ അനവാദ്യമാണെന്നു തന്നെയല്ല, ചിലപ്പോൾ അത്യാവശ്യവുമാണു് പക്ഷെ, സാഹിത്യഭാഷയിൽ ആതു വിലക്ഷണമായും. കമാപാത്രം അസല്പഭാഷണം ചെയ്യുവെന്ന വിചാരിക്കുക. (ദ്രോഗം അന്നാവശ്യമാണു്.) വ്യവഹാരലാഷയിൽ ഈ അസല്പ വാക്കുകൾ തെങ്ങതെന്നു വന്നകൊണ്ടിരിക്കുമെങ്കിലും, കമായിൽ അവ കൂടുതും ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നതു് അസ്പാര സ്വഭാവിനു ഹേതുവാകാതിരിക്കയില്ല. ഈതിനു് ഒരു വിശ്വാസകാരണം കൂടിയാണു്. വായനക്കാരൻ്റെ മനസ്സു് എഴുതുകാരൻ്റെ പതിനുംഒരു വേഗത്തിലും സജുവരിക്കുന്നതു് തൊൻ ഇപ്പോൾ എഴുതുന്ന വണ്ണിക എഴുതിത്തൈക്കുവാൻ എന്നിക്കു പത്തുമിനിട്ട് വേണ്ടിവന്ന വെന്ന വിചാരിക്കുക. എന്നാൽ ഈ വായിച്ചുതൈക്കുവാൻ ഒരു മിനിട്ട് മതി. ഈ വണ്ണികയിൽ ആദ്യത്തെ അസല്പ ഭാഷണമാണു് പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതും വിചാരിക്കുക. തൊൻ ഒരു തെരിവാക്കു് എഴുതിക്കഴിഞ്ഞു രണ്ടും മൂന്നും മിനിട്ടുകൾ കഴിഞ്ഞിട്ടാണു് മരറാത്ത തെരിവാക്കു് എഴുതുന്നതു്. പിന്നെയും രണ്ടും മൂന്നും മിനിട്ടുകൾ കഴിഞ്ഞിട്ടാണു് മൂന്നാമതൊരു തെരിവാക്കു് എഴുതുന്നതു്. തന്നീമിത്തം അടക്കത്തുത്താണു് ആവിഭവിക്കുന്നതെന്നുള്ള ബോധം എന്നിക്കുണ്ടാകയില്ല. നേരേമറിച്ചു് ഈ വണ്ണിക മുഴുവനും തെമിനിട്ടിൽ വായിച്ചുതൈക്കുന്ന അനവാചകനാകട്ടു അസല്പഭാഷണം. ഇടമറിയാതെ പ്രധാനിക്കുന്നതായിട്ടാണു രോന്നക. എത്രതരത്തിലുള്ള പുനഃപുന്നതക്കായിയായാലും അന്നു വം ഇപ്രകാരം തന്നെയാണു്. അതുകൊണ്ടു്, പുനരാവത്തം നും ലോകത്തിൽ പതിവുള്ളതാണെന്നുവാച്ചു ചെറുകുടയിൽ ആതു സ്വീകരിക്കാവുന്നതല്ല.

‘വിഷയാദാനം’ എന്ന അല്ലവ്യാധത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചതുപോലെ, ഈ വിഷയത്തിലും—അംഗാധത്തും, സംഭാഷണത്തിലും—യമാത്മലോകങ്ങളും അതേപെട്ടി ചിത്രങ്ങൾ ചെയ്യുകയല്ലെങ്കിൽ കമാകാരൻറെ കർത്തവ്യമെന്നും യമാത്മസംബാഷണത്തിൽനിന്നും അത്യാവശ്യമായ ഭാഗംമാത്രം വ്യാപത്തിനാംചെയ്യും ഏകാഗ്രമാക്കിചെയ്യുകയാണും അദ്ദേഹത്തിൻറെ ധർമ്മമെന്നും മേലുന്നത്തിൽനിന്നും സാധിത്തമായിട്ട് ഞായിരിക്കണം.

സംഭാഷണമാത്രംതുക്കമായ കമ്മ സാധുവാണോ എന്നാണും ഇന്നീ ചിന്തിക്കവാനുള്ളതും കമാപാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണംമാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചു കടാനിമ്മാണും ചെയ്യുക സുകരമാണോ? മി. കെ. നിക്കമാരൻറെ ചെറുകമ്പക്കം അത്യന്തം രോചനീയമാണെന്നും അന്നവേദികൾ പറയും. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിൻറെ കമക്ക മികവാറും സംഭാഷണാനുമകമാണും. സംഭാഷണം കമാകാരൻറെ ഉപകരണം മാത്രമാണെന്നും. അദ്ദേഹത്തിൻറെ പ്രധാനകരണം കമനം അമവാ ആവ്യാനം ആണെന്നും. മുമ്പ് പറഞ്ഞിട്ടിട്ടില്ലോ. തന്നിമിത്തം ആവ്യാനവസ്തുത വേണ്ടുവോളും. ഇല്ലാത്ത കമ വിലക്ഷണമാണെന്ന പറയാതെ കഴികയില്ലെന്നും. മാത്രമല്ല, സംഭാഷണമാത്രമായി കമ്മ എഴുതുവാൻ പുരപ്പുട്ടനാവൻ നാടകത്തോട് മല്ലിട്ടകയാണും ചെയ്യുന്നതും മനസ്യനിക്കി തമായ സ്വർഗ്ഗകല്ലുടേയും പാരമ്പര്യം വഹിക്കുന്ന നാടകകലയേണ്ടും ‘അധികാരിത്വത്തിലേവേ’ത്തിനു പുരപ്പുട്ടനാവൻ എത്തു കലയും. പരാജയമടയ്ക്കയേ ഗതിയുള്ളൂ. മി. സുകരമാരൻറെ ചെറുകമ്പക്കംകുട്ടി ‘പ്രഹസനങ്ങൾ’ എന്ന പേരാണും കരേക്കുട്ടിയേജിക്കൈ. അദ്ദേഹത്തിൻറെ പ്രഹസനങ്ങളുടെ രാസിക്കുത്തപ്പറ്റി ഇവിടെ പക്ഷാന്തരമില്ല.

കമകളിലെ സംഭാഷണം എഴുതുകയും അച്ചടിപ്പിക്കകയുംചെയ്യുന്നതിനേക്കണിച്ചും ഒരു വാക്കെ പറഞ്ഞു പ്രകൃതം സമാപിക്കാം. ഓരോ പാത്രത്തിനേൻ്തും. സംഭാഷണം ഓരോ വണ്ണികയായിട്ടാണെല്ലോ ഇപ്പോൾ എല്ലാ ഭാഷകളിലും മനസ്സംചെയ്യപ്പെടുന്നതും. എന്നാൽ പതിനേട്ടാം നൂറൊണ്ടിലെ ചില നോവലുകളിൽ കാണുന്നതും ഇപ്പുകാ

രമല്ല. അനു വിഷയമനസരിച്ചുള്ള വണ്ണികയാണെനടപ്പ് ണ്ണായിരുന്നതു്. രണ്ടുപേര് തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണം ഒരേ വിഷയത്തെക്കരിച്ചാണെങ്കിൽ, ഒരേ വണ്ണികയിലായി റികഴം അതു സംഗ്രഹിക്കുക. എന്നെന്നെന്നെയുന്നാൽ:

രാമൻ തൃജ്ഞനോടു്, “നീ എവിടെനിന്നു വരുന്നു?” എന്ന ചോദിച്ചപ്പോൾ, “തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു്” എന്ന തൃജ്ഞൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. “തിരുവനന്തപുരത്തു പോയതു് എന്തിനാണു്?”, എന്ന രാമൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചപ്പോൾ, “വിശ്വേഷിച്ചാനമല്ലു്” എന്നായിരുന്നു പ്രത്യുംക്രി.

ഇന്നാകട്ടെ, ടി സംഭാഷണം ഇപ്രകാരമാണു് എഴുകുക:

രാമൻ:—നീ എവിടെനിന്നു വരുന്നു?

തൃജ്ഞൻ:—തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു്.

“തിരുവനന്തപുരത്തു പോയതു് എന്തിനാണു്?”,

“വിശ്വേഷിച്ചാനമല്ലു്.”

നവർന്നസന്ദൃഖായം കഥ്യാനിനും മനസ്സുനിനും ത്രിഖത്തിൽ ആന്ന റദ്ദകരമാണെന്നുള്ളതിനു് സംശയമില്ല. ചൊറുചൊറുക്കും പുർണ്ണാധികമണ്ടു്. മാത്രമല്ല, “രാമൻ ചോദിച്ചു്” “തൃജ്ഞൻ പറഞ്ഞു”, “വീണ്ടും രാമൻ ചോദിച്ചു്” എന്നിങ്ങനെ എഴുത്തുപറയാതെ കഴിക്കുകയും ചെയ്യാം.

ഒൻപത് തലക്കെട്ട്

“‘തലക്കെട്ട്’ എന്തായിരുന്നാലെന്താ? വാമനനെ പ്രാംഗത്വാക്കുന്നതിനോ പ്രാംഗത്വകായനെ വാമനനാക്കുന്നതിനോ തലക്കെട്ടിനു കഴിയുമോ? ‘മുള്ളു’യുടെ പേര് ‘പുലി’ എന്നാക്കിയാൽ അതിന്റെ പരിമലത്തിനു വല്ലുകുറവുണ്ടാക്കുമോ?’—എന്ന ചോദിക്കുന്നപക്ഷം ഈ അല്പ്യാധ്യത്തിനു ഇപ്പോൾത്തുനെ പൂർണ്ണവിരാമമിട്ടുകയാണു നല്കുന്നതു നല്പു തലക്കെട്ടു ഉത്തമാംഗത്തിനു ദേഹ ഭ്രഷ്ടഃമാണുന്നു എന്നെപ്പോലെ വല്ലവയം വിശ്വസിക്കുന്നണണ്ണെങ്കിൽ ഈ അല്പ്യാധ്യം കേവലം അസംഗതമായി അവർക്ക് ദോന്നകയില്ല.

ആദ്യംതന്നെ തലക്കെട്ടു ദേഹ വെറും പരസ്യമാണുന്നതാം ധരിക്കണം.. പരസ്യത്തിൽക്കാണുന്ന മുണ്ണം രാജി കൂദാശയ വസ്തുവിനു ഉണ്ടാക്കണമെന്നില്ല. ‘സർവ്വരോഗസംഹരി’കളായ ചില മുളികകൾ വാങ്ങിച്ചിട്ടുള്ളവക്കും ഇതു എഴിപ്പുത്തിൽ ബോധപ്പെടുന്നതാണു മുഖവാചകത്തിനും സംശയമുണ്ടായിരുന്നതിൽ മേരിച്ചു കൂടി വായിക്കവും തുടങ്ങിയവക്കും പലപ്പോഴിം ഇച്ചാംഗം നേരിട്ടിട്ടണും നേരേമറിച്ചും, തലക്കെട്ടു അനാക്ഷയകമായിരുന്നാണു കൂടി അനാന്തരമാണുന്ന വന്നേക്കാം. ജെയിൻ ഓസ്റ്റൺ ‘Persuasion’ (പ്രേരണ) എന്ന തലക്കെട്ട് വായിച്ചാണ് പറിനെ കൂടി വായിക്കണമെന്ന മോഹമുണ്ടാകയില്ല. എന്നാൽ തലക്കെട്ടിന്റെ അസിക്കത്പും വകവെള്ളാതെ കൂടി വായിക്കവും തുടങ്ങുന്നവക്കും സാന്തുമായ ആനന്ദാന്തരി മുണ്ടാകുന്നതാണു”

എന്നിരിക്കില്ലോ, നീരസപ്രദമായ തലക്കെട്ടു പല വായനക്കാരേയും ആകറിനിത്തുന്നതു കഷ്ടമണ്ണു? ‘പരോ പകാരം’, ‘അരന്നരാഗത്തിന്റെ ദിവ്യത്പം’, ‘ത്യാഗമഹാത്മ്യം’ എന്നിങ്ങനെയുള്ള തലക്കെട്ടുകൾ കണ്ണാൽ എൻ്റെ

കമാസക്തി തൽക്കണ്ണം നശിച്ചപോകമെന്ന പറഞ്ഞു കൊള്ളുന്നു. കമ എത്രതന്നു മനോഹരമായിരുന്നാലും എനിക്കെങ്കു ഫലം? നേരേമറിച്ചു് തലക്കെട്ട്. കമയും ഓപോലെ മനോഹരമാണെങ്കിൽ, മയുംതന്നീനു സ്വരമായും ലഭിച്ചാലെന്നപോലെ സർവ്വം ശ്രമോധിരിക്കം.

/ ഒരു നല്ല തലക്കെട്ടിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഒച്ചിത്യം, വിശേഷപ്രതീതി, ആകാശക്തപം, നൃതന്തപം, പ്രസ്പര എന്നിവയാകനു.

തലക്കെട്ട് കമയുടെ സംക്ഷേപമാധിരിക്കണമെന്നില്ല. ‘രാമൻമനോന്നാം ഭാര്യയില്ലായിരുന്ന അവിശ്വാസം. നീംദിയതു്’ എന്നുള്ള തലക്കെട്ട് കമാസംക്ഷേപാക്കണം. ഇങ്ങനെ നീട്ടിവലിച്ചുതുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. കമയോട് ഒരവിധത്തില്ലപ്പുകിൽ മഹാത്മവിധിയിൽ ബന്ധമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ളതു്. എന്നാൽ ലാഭ്യന്തരങ്ങൾ ഒരു ബന്ധം തുടരുന്ന കഴിയു. കമയിൽക്കാണു ചില വാക്കുങ്ങൾ എടുത്തപറയുക മാത്രം ചെള്ളാൻ ബന്ധം സാധുവാകയില്ല. കമയിൽ ഒരേംതു് ‘ആനാക്കം?’ എന്നോ ‘അനാം തോൻ പറഞ്ഞില്ലോ?’ എന്നോ ഉണ്ടെന്നവുചു് അതിനെ കമയുടെ അഭിധാനമാക്കുന്നതിൽ യാതൊരു അത്മവുമില്ല. ‘അനാം തോൻ പറഞ്ഞതു്’ താണു കമാമമ്മക്കിൽ തലക്കെട്ട് ഉചിതംതന്നു. പക്ഷേ, ഈ വാക്കുകൾ ആക്സ്‌ടിക്കമാധിട്ടാണു കമയിൽ പ്രയോഗിക്കുപ്പെടുന്നതെങ്കിൽ അവയെ കമാമവത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ യാതൊരു കാരണവുമില്ല. ‘കമാക്സാറി’യിൽ (പുസ്തകം 3, ലക്ഷ്യങ്ങൾ 6, 7) ‘ഇതാണു വ്യത്യാസം’ എന്ന തലക്കെട്ടാട്ടക്കൂടിയിൽ ഒരു കമ കാണുന്നുണ്ടു് എത്രോ വ്യത്യാസഭ്രംതക്കറിച്ചാണു കമാക്കാൻ പറയുവാൻപോക്കുന്നതുനാണു വായനക്കാർ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. പക്ഷേ, കമ ഇതൊന്നുമല്ല. പേരകേട്ട ഒരു സി. എസി. ഡി. ഐ. ഇൻസ്റ്റിറ്റുട്ട് ഒരു പരാതുമമാണു് കമാവിഷയം. കമ കഴിഞ്ഞിട്ടു് ഒരു ‘ഫലത്രുതി’ ചേക്കപ്പെട്ടിട്ടു്. അവസാനം, “‘ഇതാണു’ തിരവിതാം തുർപ്പോലീസ്സു് ബ്രീട്ടിഷ്പോലീസ്സു്. തമ്മി കളി പ്രധാന വ്യത്യാസം” എന്നാൽ വാക്കും യാദുഷ്ടിക

മായി അന്നബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. തലക്കെട്ട് അനേപാഷിച്ചു ഇനി അകലെയെന്തും പോകേണ്ടെല്ലാ. ‘ഇതാണ വ്യത്യാസം’ എന്നാകട്ട. പക്ഷെ, ഇങ്ങനെയുള്ള തലക്കെട്ടുകൾ നിരത്തുക്കണ്ണളാണെന്നു പറയാതെ തരമില്ല. ‘The Supreme Nights’ എന്നൊരു ടാഗോർക്കമയിട്ടുണ്ട്. അതു ശ്രീമാൻ പുത്രത്തു രാമൻമേനോൻ തജ്ജിമചെള്ളിരിക്കുന്നതു ‘ഞാൻ കൃതാത്മന്നയി’ എന്നാണ്. തജ്ജിമ കേവലം അപ്രകൃത മല്ലുന്ന കമ വായിച്ചാൽ ഭോഖ്യമാറും. പക്ഷെ, ഒപ്പി തൃനിധിയായ ടാഗോർ സാഹചര്യത്തിനാണു പ്രസ്തുത കമയിൽ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നതു ആ ‘പരമരാത്രി’ കാണാം, ‘എൻ്റെ കൃതാത്മതയുള്ള കടയിൽ പ്രാഥാന്യം’. തന്റെ ടാഗോർ കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന അഭിധാനമാണു മുഴുവൻ സംഗതമായിട്ടുള്ളതു.

തലക്കെട്ടിന്റെ അധികാരിക്കാം. ക്ഷീണിപ്പമായി പറവാൻ പ്രയാസമാണും, അതു മികവാറും കമയുടെ സ്വഭാവത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. കമാബീജം സംഭവപ്രധാനമാണെങ്കിൽ തലക്കെട്ട്. സംഭവസ്ഥകമായിരിക്കും. ‘ഞാൻ വീടിലേക്കു പോകുന്നു’ എന്നാണു ടാഗോർ ഒരു കമയെ നാമകരണം ചെയ്യിരിക്കുന്നതു. ഈ കമയിൽ വീടിലേക്കു പോവുക എന്ന സംഭവത്തിനു സർവ്വദാധാന്യമുള്ളതു കൊണ്ടും തലക്കെട്ട് ഉച്ചിതംതന്നെ. പാത്രപ്രധാനമായ കമയാക്കുക പാത്രത്തിന്റെ നാമധേയത്താൽ അറിയപ്പെടും. ‘കാബുലിവാലു’ എന്ന കമയിൽ കാബുലിക്കാരും യ ആ കച്ചുവടക്കാരുണ്ടും പ്രധാനപ്രത്യഷഠം. ആയാളുടെ ആപത്രീവാസല്പ്രമാണു കമാക്കാരിൻ്റെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതും. തന്റെ കമയുടെ പേര് എല്ലാക്കാണ്ടും സമീചിന്നതന്നെ. ഇപ്രകാരംതന്നെ ‘തപാൽ മാസ്സർ’, ‘ജേപ്പസൈഹാദരി’, ഇത്യാദി കമകളും പാത്രപ്രധാനങ്ങളായതുകൊണ്ടും പ്രധാനപാത്രത്തിന്റെ പേര് ടാഗോർ അവണ്ണ നാളിയിരിക്കുന്നു. മുന്നാമത്രാത്മക്കുട്ടം. കമകളിൽ പ്രതിപാദ്യമായ വസ്തുവാണു തലക്കെട്ടിനു ആയാരഞ്ഞം. ടാഗോറിന്റെ ‘നിധാൻ’, ‘സുക്ഷിപ്പാൻ എല്ലിച്ച മതൽ’ മതലായ കമകളിൽ കമാനിമിത്തമായി ഭേദിക്കുന്ന വസ്തു

ഓരോ കമയിലും മുഖാധാനത്തെ അലംകരിക്കുന്നു. ‘അവളുടെ പുഞ്ചിരി’ എന്ന കമയിൽ ‘അവളുടെ’ പുഞ്ചിരിക്കാണ പ്രാധാന്യം; തന്റെ തലക്കെട്ട് എററം സമുച്ചിതംതന്നു. ഒരു സാഹചര്യമാണു കമയിൽ സൂചിത്തമായിരിക്കുന്നതെന്ന വിചാരിക്കുക. എന്നാൽ ആ സാഹചര്യത്തിന്റെ പ്രധാനം ശമായിരിക്കും. തലക്കെട്ടായി സ്വീകരിക്കുക. ‘അശ്വർബാത്രി’, ‘ക്ഷുഡിതപാഷാണം’ തുട്ടുാണിക്കുമ്പോൾ കമകരം സൂജഞ്ചാത്തങ്ങളാണെല്ലാ. വേരു ചില രാലക്കെട്ടുകൾ വെറും വികൃതിക്കെട്ടുകളുണ്ടും. പ്രതിപാദ്യവസ്തു ആസക്തം വിനോദമാണെന്ന കാണിപ്പാനാണും ഇതുരുതലക്കെട്ടുകൾ അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നതും. ഇങ്ങനെ കട്ടാബൈജങ്ങളിൽ ഏതെല്ലാം ഇനങ്ങളുണ്ടോ ആ ഇനങ്ങളെല്ലാം തലക്കെട്ടുകളിലും കാണാവുന്നതാണും. കമാബൈജത്തെയാണും ഓരോ തലക്കെട്ടും പരാമർശിക്കേണ്ടതും. കമ വായിച്ചുകഴിയുന്നോരും തലക്കെട്ടിൻ്റെ ഔച്ചിത്യം തികച്ചും ബോധപ്പെടുന്നു.

അഭിധാനം കമാമമ്പുചന്നായിരിക്കുന്നുമെങ്കിലും കമയുടെ തുപത്തെ മന്ത്രക്കു പ്രവൃത്തം ചെയ്യാൻ ജീവിതത്താസ നശിച്ചപോകും. ‘ഒരു മുതലനായാട്ട്’ എന്ന കമ പലരും വായിച്ചുട്ടിണംബും. അതും ദന്താന്തരം കമയാണും. നായാട്ടിൽ ഭേദമുള്ളവക്കും. അതും ദന്തപോലെ ആസപാദ്യത്രമാണും. പക്ഷേ, തലക്കെട്ട് ജീജണാസാപോഷണത്തിനു പര്യാപ്തമല്ല; തലക്കെട്ടാണ്ഡ്രൂ വായനക്കാരൻ്തെ ദ്രോജിയിൽ ആദ്യം പെട്ടു. ‘ഒരു മുതലനായാട്ട്’ എന്ന കാണന്നേം നായാട്ടിൽ ഭേദമില്ലാത്ത ആരം, ‘ഹോ! ഇതു നായാട്ടകാര്യമാണും. നമക്കവീം കാര്യമില്ല’ എന്ന പറിഞ്ഞും, കമ വായിക്കാതെ വിട്ടുകളുള്ളവാൻ ഇടയ്ക്കും. വിട്ടുകളുള്ളന്തുകൊണ്ടുള്ള നഷ്ടം വായനക്കാരന്തന്നെന്ന; സംഗയമില്ല. പക്ഷേ, തലക്കെട്ടിൻ്റെ അസാമത്യംകൊണ്ടും വായനക്കാരിൽ ഒരാംപോലും. അകന്നപോകുന്നതും ഒരു നൃന്തയല്ല? അപ്രകാരംതന്നെ ‘ഒരു സിംഹവേട്’, ‘ഒരു നൃന്തയല്ല?’ എന്നിങ്ങനെയുള്ള അഭിധാനങ്ങളും. തീരെനായാട്ടും, എന്നിങ്ങനെയുള്ള അഭിധാനങ്ങളും. തീരെ പുത്രയാണെന്ന സമ്മതിച്ചേരുകഴിയു. വായനക്കാരൻ്തെ ‘പുത്രയാണെന്ന സമ്മതിച്ചേരുകഴിയു.

ജീജ്ഞാസൂജ്യ ലോപംവയ്ക്കുന്ന ‘പച്ചപ്പരമാത്മ’ തങ്ങായ തലക്കെട്ടുകൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതാണ് നാഡിത്വം.

ചീല ചെറുകമാക്കുന്നതുക്കരം കമാചമ്മത്തെ സുചിപ്പിക്കുന്നതിനു പകരം അതു വിളിച്ചപറിഞ്ഞു കൃതക്ക്രമരാക്കാറുണ്ട്./ ‘രണ്ടുപേരും ജീവിച്ചു’ എന്നൊരു കമാഞ്ചൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ട് മുതരാബന്നനും ദ്രോഹം വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന രണ്ടുപേരും പുനഃജീവിക്കുന്നതാണ് കമാവന്നു. ഏ നീറ്റി ‘രണ്ടുപേരും ജീവിച്ചു’ എന്ന തലക്കെട്ടുകണ്ണതിനു ശേഷമാണാലോ നാം കമാവായിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നതു്. ഏ തന്നിമിൽക്കും അവർ രണ്ടുപേരും മരിച്ചു എന്നുള്ള വിശ്വാസവും തജജന്മമായ സ്നേഹവും നമ്മക്കു് ഉണ്ടാക്കുന്നില്ല. ‘മേരു വിലാസം മാറി’ എന്നൊരു കമായിണ്ടു് രണ്ട് കുറുക്കുടുടക്കുമേൽപ്പിലാസം എഴുതിയതിലുള്ള തെററുകൊണ്ടു വന്നതുടിയ ക്ഷേപ്പങ്ങളാണ് പ്രതിപാദ്യവന്നു. പക്ഷേ, കമാമമ്മം. തലക്കെട്ടിൽക്കിന്നതെന്ന വായനക്കാരൻ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുകൊണ്ടു്, കമാപാരായണത്തിൽ ജീജ്ഞാസു സൗഖ്യപ്രായമായിത്തന്നെന്ന സ്ഥിരിച്ചെച്ചുന്നു. ‘അകാരണമായ ഒരു ഭയപ്പാടു് എന്നും അഭ്യം അയാറാ ഭയത്തിൽനിന്നു മുക്തനാക്കുയും, ചെയ്യണമെന്നായിരിക്കുമ്പോൾ കമാകുത്തിന്നീരുള്ളേണ്ടു് അഭ്യം അകാരണമാണു് ഉല്ലഭമാനമായതുകൊണ്ടു്, വായനക്കാരൻ ഭയമാക്കുന്നതു് തന്നിവാരണത്തിലുള്ള നിർവ്വൃതിയാക്കുടു ഉണ്ടാക്കുന്നില്ല. ഏതൊല്ലും തലക്കെട്ടു് കേവലവാച്യമായിരിക്കുന്നതു് ജീജ്ഞാസോപഗമനത്തിനും രസംഹാനിക്കും ഹേതുവായി തന്നീരുമെന്നും. ‘സുതരാം സംസിഡംബിംബം, ’

തലക്കെട്ടു് കമായിടു ധനി മാത്രമാണെന്ന സിഡിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇതിൽനിന്നു വേറൊരു കാര്യംകൂടി അനുമനം വ്യമന്തു. എന്നെന്നവച്ചാൽ, കമായിടു നൃത്വം തലക്കെട്ടിൽനിന്നു നമ്മകു പലപ്പോഴും ഉല്ലഭിക്കുവാൻ കഴിയും. ചീല കമാക്കാരന്മാർ എത്ര പേരാണും കമായിടു നില്ക്കുന്നതെന്ന നീച്ചപ്പെട്ടതുവാൻ കഴിയാതെ അപരനാമങ്ങൾ റബട്ടി

‘പുണികരാഡണ്ട്’. ‘അതോ ഇതോ’ എന്നുള്ള സംശയം കമാകാ രന്തനെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. നാമകരണത്തിലുള്ള ഈ സംശയപ്രകടനം കമയിടു എക്കാറ്റത്തെയു സംശയകോടിയിൽ തള്ളിക്കളേക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ‘കാലം സകലവും തെളിയിക്കും; അമവാ സൂരീകളേ വിശ്വസിക്കുന്നോ?’ എന്നാൽ കമ ‘കമാക്കരഭി’യിൽ (പുസ്തകം 5, ലക്കം 4) കാണുന്നുണ്ട്. ഈ കമയിൽ, കാലത്തിൻ്റെ സത്യസന്ധി തങ്ങോ സൂരീകളുടെ വിശ്വാസ്യതങ്ങോ എതിനാണു പ്രാധാന്യമെന്ന കമാകരണതന്നെ നിശ്ചയിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടി ല്ലേനു പങ്ക്. കമയിടു എക്കാറ്റതു സംശയപ്രസ്താവനു നും താല്പര്യം. ‘ലക്ഷ്മിക്കെട്ട്’ അഞ്ചുകും കമയിടു കമ’ എന്ന തലക്കെട്ടാടക്കത്തിയ ഒരു കമ ‘കമാരത്തമാല പേരിനീയ ഗ്രൂപ്പുക്’ത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട് ഈ കമയിൽ ലക്ഷ്മിക്കെട്ടിയു ദേ സ്വഭാവത്തിനാണോ അഞ്ചുകും കമയെഴുതുവാനുള്ള സംരംഭത്തിനാണോ പ്രാഥവ്യമെന്ന പരിനിപ്പിത്തമായി പരിയവാൻ പ്രയാസമാണു്. സരസമായ ഒരു കമാവസ്തു സ്വഷ്ടിക്കുവാൻ കമാരചനാപ്രസക്തയായ ലക്ഷ്മിക്കെട്ടി ചെയ്യുന്ന സാഹസങ്കളാണു് ഈ ചെറുകമയിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടാണു് ‘ഒരു കമയിടു കമ’ എന്ന അപരാഭിയാനം. അതിനു ലഘുമായതു്. പ്രക്ഷേ, ലക്ഷ്മിക്കെട്ടിയുടെ ചാരിത്രഗുണവിയും ഈ കമയിൽ നിന്നും വെള്ളിപ്പെടുന്നു. രണ്ടു ചെറുകമകളിൽ പ്രതിപാദിക്കുണ്ടെ സംഗതികളാണു് ഈ ഒരു കമയിൽ സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നതു്. തന്റെ എക്കാറ്റതു ശ്രമായിപ്പോയിരിക്കുന്നതു്. പരമാത്മം കമാകാരൻതന്നെ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെനും. ഈ പരമാത്മം കമാകാരൻതന്നെ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെനും. ഇതിനു ‘ലക്ഷ്മിക്കെട്ട്, അമവാ, ഒരു കമയിടു കമ’ എന്ന തലക്കെട്ട് ഉത്തമസാക്ഷ്യമാണു്.

ചീല തലക്കെട്ടുകരം പുത്താനപത്രങ്ങളിലെ ഉപരീവാചകങ്ങളപ്പോലെയാണു്. ‘മെഴുക്കോയിൽ ഭ്രക്കുപം’, ‘മഹാത്മാഗാന്ധി ജയിലിൽ’, ‘ചീനയിൽ ജലപ്രളിയം’ ‘മഹാത്മാഗാന്ധി വാചകങ്ങൾ വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകപ്പീ ഇത്യാദി വാചകങ്ങൾ വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകപ്പീ.

കുവാൻ പര്യാപ്തമാണെങ്കിലും, അവയ്ക്കു സാഹിത്യത്തിൽ സ്ഥാനം കല്പിക്കാവുന്നതല്ല. / മറ്റൊരില്ല തലക്കെട്ടുകൾ കമാകാരൻറെ ഒദ്ദേശ്യത്തെത്തയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ‘പ്രക്ഷോക്രമാധിക ഒരു സംഭവം’ എന്നാണ് ഒരു ചെറുകമ ഫുട്ട് അഭിധാനമെന്നിരിക്കുന്നതു്. അതിന്റെ അത്മം വായി നകാരൻറെ ചെതോവികാരങ്ങളെ കമാകാരൻ നീയതിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നതാണ് “ഞാൻ എഴുതുന്നതു വായിച്ചാൽ വായനക്കാർ കൈശാഖികാതിരിക്കുന്നതിലും. ഈ സംഭവത്തെ പ്രക്ഷോക്രമാധിക വായിയാണ് ഞാൻ സഹത്താണു്” എന്നുള്ള ആത്മപ്രശ്നസംശയാണ് പ്രസ്താവിയയിൽനിന്നുംവെളിവാക്കുന്നതു്. അപ്രകാരംതന്നെ, “രസകരമാധിക ഒരു ഘട്ടം”, “ഡേക്കരമാധികയാൽ കൊലപൊതകു്” എന്നിങ്ങനെയുള്ള അഭിധാനങ്ങളിലും, വായനക്കാരനെ രസിപ്പിക്കുകയും ഡേപ്പുട്ടത്തുകയും ചെയ്യുവാനുള്ള പാടവം തനിക്കുണ്ടെന്നു കമാകാരൻ പ്രവൃത്താപനംചെയ്യുകയുള്ള ചെയ്യുന്നതു്? പ്രസ്താവിച്ച ഘട്ടം വായനക്കാരൻ രസകരമാണെന്നു കൊലപൊതകത്തെക്കരിച്ചുള്ള വായിന ഡേക്കരമാണെന്നു, കമാകാരൻ എന്നും അറിഞ്ഞു? അതു തീച്ച പ്രസ്താവിച്ചുള്ളതു വായനക്കാരന്നല്ലെങ്കിലും? “ഞാൻ നിങ്ങളെ രസിപ്പിക്കുവാൻ പോകയാണു്” എന്ന കമാകാരൻ പറയുന്നതാൽ, “ഈപ്പും, എനിക്കു രസിക്കുവാൻ മനസ്സിലും” എന്ന വായനക്കാരൻ മക്കടക്കുള്ളി പിടിച്ചേക്കാം. ഈനിയും ചില തലക്കെട്ടുകളുണ്ടു്. അവ എന്നെങ്കിലും സൂചിപ്പിക്കുന്ന ബണ്ണക്കാരിൽ, അതു് കമാകാരൻറെ ബാലിശമ്പുഡി മാത്രമാണു്. പ്രാസപ്രയോഗമാണു് ഈദുശാഭിധാനങ്ങളിൽ ഉവ്യൂഹമായി ദീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ‘മനശ്ശേരി കന്നത്തം’, ‘കോമശ്ശേരി ഫേമതപം’, ‘അവീയുടെ ഭാവി’—ഈത്യുണി പ്രയോഗങ്ങൾ ഗദ്യത്തിൽ ബാലിശമാണെന്നു കമാകാരയാർമനസ്സിലാക്കിയാൽ നന്നാണു്.

ഈവക നൃന്തകലൈക്കരിച്ചു് ഈനിയും ഉപന്യസ്തിക്കേണ്ടതിലും. നിസ്സാരസംഗതികളിൽപ്പോലും കമാത്രതു് ഏതുമാത്രം ശ്രദ്ധാലുവായിരിക്കണമെന്നാണു് ഈ അദ്യും

യത്തിരുന്നിന്ന മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്. ഒരു കമ്പയെ നാം ഓഫീക്കന്നതു് അഭിധാനമാണ്ടുണ്ടായതു. അഭിധാനം താരതമ്യന് നിസ്സാരമാണെങ്കിലും അതു നമ്മുടെ സ്വരം തീർ സദാ നിലകൊള്ളുന്ന എന്നാണു് തന്റെ അതു സമുച്ചിതവും നിങ്ങാഷ്വവുമായിരിക്കണമെന്ന പറയുന്നതിൽ അസാംഗത്യമേണ്ടോ? നിസ്സാരസംഗതികളാണു് മഹത്തരമായ ഫലം നിസ്സാരസംഗതിയല്ലാണു.

അമാവസ്യാ

കാത്രുർക്കമകളുടെ അവതാരിക

ശ്രീ കാത്രുർക്കിൻറെ കമകര ഒന്നരണ്ടുതവണ്ണ മനസ്സിൽ താഴെ വായിച്ചുകഴിയുന്നോരു ചില വാക്കുങ്ങൾ കണ്ണൂർപ്പട ത്തിലുണ്ടെന്ന് അന്നരണ്ടുനിംബുകളുണ്ടായിരേതാണോ: “നാണിയും കമയറിയാതെ ആട്ടു കരിക്കണ്ടു”, “അവരും, എച്ചിലെട്ടതും”, വിരോധാഭാസമായി ആ വിവാഹോദ്ദേശവത്തിനു മോട്ടിള്ളുന്ന തന്നെ പ്ലൈറിഷ്യൂട്ട് കൊട്ടതും”, “നാണിട മൃഗത്തിനശേഷം മുത്തിയുടെ ചെറിയ ചുമ ഒരു ചൂണ്ടപലകയായി” — ഈങ്ങുന്നു പലതും. ഈ പരിമിതമായ വാഗ്മിവിഭവംകൊണ്ടു ഇന്ത്യയേറെക്കാരും സാധിക്കുന്ന കമയേഴ്ത്തുകാർ നമ്മുടെയീരിൽ സുലമേലു. കാത്രുർക്കിൻറെ പ്രസന്നവും ഭാവനിംഗ്രഹവുമായ ശ്രേഖണി അസ്പാടി നാരായണപ്പത്രവാളിൻറെ ശ്രേഖണിയോട് സാമ്യംവഹിക്കുന്നതായി ചിലപ്പോരു തോന്നും. എന്നാൽ പുത്രവാളിൻറെ ശ്രേഖണിക്കും ഈ കമാസഞ്ചയത്തിൽ കാണുന്ന സമഗ്രാത്മ പുഷ്ടിയിലും. അതുമുതൽ ഗ്രസിക്കുന്ന വാഗ്മാനോപം ഇതിലീലപ്പെട്ടാണോ. ഈതിൽ വാഗ്മത്തും കൈകോത്തും പിടിച്ചുനടന്നു. ചെയ്യുന്നു.

പദ്മലന്ധിലെന്നപോലെ (കാമിക്കുന്ന നേരിട്ടിൻ യന്നവർ “അദ്ദേഹത്തിൻറെ സ്പാദവംപോലെതന്നു” എന്നുള്ളടക്കിച്ചേക്കും) വിഷയാഭാനത്തിലും. ഈ ഐദ്യമായ വിനയം പ്രസ്തുതമാണു്. വിഷയമനേപ്പശിച്ചു് അദ്ദേഹം അക്കലെയെന്നും പോകുന്നില്ല. കേരളീയമായ ഒരുരീക്കണം നമ്മുടെ മഴക്കാറുപോലെ ഓരോ കമയിലും തെളിഞ്ഞുകാണും. കമജ്ജുന്നതുപരമായ ഒരുരീക്കണം. സുഷ്ഠീകരിക്കുന്നതും അതു ഏഴുപ്പുമുലും. കമ ആക്കും എഴുതാം. എതാനും സംഭവങ്ങൾ ഒരു തന്ത്രവിൽ ആരോഹാവരോഹക്കുമായിരിൽ റബട്ടിപ്പിച്ചാൽ കമയായി. എന്നാൽ ഒരു കവി

റൂദയം സൗഖ്യപരമായി പ്രവത്തിച്ചെടുക്കിൽ മാത്രമേ കമ്മയിൽ അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ പ്രതീതി ഉണ്ടാക്കുകയുള്ള! എന്നാണീ അന്തരീക്ഷമെന്ന ചോദിച്ചാൽ കഴഞ്ഞു.. അതു സുക്ഷുനിപ്പചന്തയിൽ വിധേയമല്ല. എന്തൊരു ചീതുത്തിനും ഒരു പശ്ചാത്യലും കാണുന്നപോലെതന്നെ കമ്മയിടെ പിസിൽ സംഖ്യാതകപോരിയായി മിന്നാമിന്ത്യപോലെ അനുസ്യൂതദ്യുതിയോടുകൂടി മിന്നിമരിയുന്ന ഒരു ഭാവവിശേഷം അന്തരീക്ഷമെന്ന പരിഞ്ഞാൽ വല്ല അത്മപ്രതീതിയും ഉണ്ടാക്കുമോ എന്നോ? എന്തായാലും കാത്രിൻറെ കമ്മകൾ വായിക്കുന്നവക്കും അങ്ങനെന്നെല്ലാം അനുഭവപ്പെട്ട ദാതിരിക്കയീല്ല. അദ്ദേഹം ഒരു യമാത്മകവിയാണെന്നാണും ഇതിൽനിന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നതും.

സമൃദ്ധായത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽനിന്നുള്ള നിശ്ചാസം അങ്ങാണും ഈ കമ്മാകാരൻറെ കവിഹ്രദയത്തെ തപിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും ദാരിദ്ര്യാട്ടത്തിൽ കാണാം. “ഓ, വന്ന ഭാരിത്രുവും പട്ടിണിയും വ്യുമിചാരവും പിച്ചുതെണ്ണല്ലോ! ”എന്നാൽ നെററിച്ചുള്ളിക്കേണ്ട. ‘നകുവാസ്തു’ത്തിന്റെ ഒരു തുള്ളിപോലും ഇതിൽ കാണുകയീല്ല. മുതലാളിത്തത്തെ കരിച്ചുള്ള ദർശനമെന്തും. ദരിദ്രനാരാധാരാലപ്പററിയുള്ള അനുകമ്പാപ്രകടനങ്ങളും. കാണുന്നമുകളിൽ വേറെ വല്ലിടവും പോകണം. കാത്രിൻറെ കമ്മാപാത്രങ്ങൾ പാവഞ്ചലാണും. ഈ പാവഞ്ചരാ മരംപ്രയമാണും. അവരുടെ മരംപ്രയമാണും നമ്മുണ്ടും ആക്കഷ്മികങ്ങന്നതും. മാളികട്ടകളിലുണ്ട് താട്ടത്തിലിത്തനക്കാണ്ടും ജനാലയിലുടെ നോക്കുപോരാ വഴിയരികിറിൽ വിരുച്ചുവിരുച്ചു ചുള്ളി പേറുകന്നു മുഖംയെക്കാണ്ടും “പാവം! ” എന്നും അലക്കപ്പമായി അനുകമ്പാപ്രദർശിപ്പിക്കയോ കാലണ്ണ എറിഞ്ഞുകൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ഉദ്ദമായ ഒരാറ്റും ഇതിൽ കാണുകയീല്ല. പാവഞ്ചരാക്കു വേണ്ടതും അനുകമ്പാണ്ടും അവരുടെ അട്ടപ്പിൽ തീ പുകയുകയീല്ല. മനഷ്യാചിത്മായ നീതിയാണും അവർ അഫ്ഫിക്കുന്നതും. അവക്കുമോ ദിക്കാരാക്കുപോരാ അതുതന്നെ ആയിരിക്കും. അവർ ആവ

ശ്രദ്ധപ്പെട്ടു. അവർ മനഷ്യരാജാന്മ മനസ്സിലാക്കബാൻ നമ്മുണ്ടായിക്കുന്ന ഓരോ കമാക്കാരനും സമുദായത്തി നേരി ഉപകരിത്താവാണ്.

മോത്തിലാൻനെന്നും, തന്റെ ഏകപ്പത്രന്വേശി നയനമോഹനമായ ‘ആനന്ദവേനം,’ നിക്ഷിച്ചു. റിക്ഷാക്കാരൻ വേലു അവന്റെ ‘സുഭാവരനു്’ ഒരു അരഞ്ഞതാണും പണിയിക്കാൻ കൊതിച്ചിട്ടു സാധിക്കുന്നില്ല. എന്നാലെ തു്? ഇത്വരത്നഫേഡും റൈഡയും നേരതന്നെ. കാബുളിവാലാ യെപ്പറി മിനിയുടെ അച്ചുൻ പറയുന്നതുപോലെ, “എന്നി കുറെനാ ആധാരേക്കാളൊരു മെച്ചും? അയാളും. ഒരു അച്ചുണ്ണി!” ഈ സമദ്വജിത്രം കാര്ത്തരിനേരി ഓരോ കമായി ടും. തെള്ളിഞ്ഞുകാണാം. വലിയതെന്നും ചെറിയതെന്നുമുള്ള വ്യത്യാസം. മനഷ്യത്പത്രാഖേരി മുന്നാറിൽ മാത്രമുപോകുന്നു.

പക്ഷേ, എത്തിനാണീ ഭാരിത്ര്യകമനും? ധനികമുാക്കണം. മനഷ്യത്പത്രമീലുന്നോ? ഉണ്ടോ. എന്നാൽ ധനവും തന്മഹലമായ സുവാസംകര്യങ്ങളും മനഷ്യത്പത്രത പണ്ണായിൽ പോതിഞ്ഞു് ജീവിതപ്പുൾമേഘംാതെ സുക്ഷിച്ചവയ്ക്കയാണും ചെയ്യുന്നതു്. ചെങ്കുട്ടിപ്പാദം ഭ്രമിയിൽ തൊട്ടന്നില്ല; വീശക്കാത്ത വയർ ക്രഷണത്തിനേരി തച്ചിയറിയുന്നില്ല; പട്ടിൽപ്പൂതിഞ്ഞത ദേഹം ദിനക്കരസ്സമേഘംാനില്ല; അതുകൊണ്ടാണു് റൈഡയാലുവായ കമാക്കാരനു് ചെറുക്കട്ടി പിൽ എത്തിനോക്കബാൻ ഈ ഉണ്ടാഹം. അവിടെ ജീവിതത്തിനേരി പ്രാഥമികസത്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ തുറിച്ചുനോക്കുന്നു. മറയും മാറാനുബന്ധം അവിടെയ്യിക്കാമില്ല.

ഈതിലുള്ള കമകര ഉറങ്ങിക്കിടന്നിതനു പല സ്ഥാനകളേയും തട്ടിയിണ്ടതുന്നതായി തോന്നുന്നു. കമാപാത്ര ഞെളെ മിനെപ്പിടെയോപച്ച കണ്ണിട്ടിണ്ണെന്നുാതെ സംശയം. കമാക്കാരൻ കേട്ടിടപോലുമില്ലാതെ പല കമകളേയും ഈ പുന്നുകം അനന്നുരിപ്പിക്കുന്നണ്ടു്. ‘അമ്മ’യെന്ന കമയോടു് അഭ്യന്തര സാമ്പൂദ്ധിള്ള ഒരു നോവൽ അമേരിക്കയിൽ പ്രസിഡലപ്പെട്ടത്തിയിട്ടണ്ടു്. Luminox എന്നാണ്ടിനേരി

പേര്. ഒരു തൃപ്പവേലക്കാരികൾ² ആക്സൈകസപാദ്യമായി കിട്ടിയ ഒരു കണ്ണതിനെ അനുസരിച്ചു വളർത്തുന്നതും ആ കണ്ണതി നന്ദി അഭ്യുദയം കണ്ടു് മാതാപു സന്നോധിക്കുന്നതും മറ്റൊരു ശാ കമ്പാവിഷയം. എന്നാൽ കാര്യരഹസ്യക്കാരും എന്നാവൽ വായിച്ചിട്ടില്ല.

സാഹിത്യത്തിനു് ഇക്കാലത്തു വന്നചേന്തിട്ടുള്ള സാ ത്ര്യത്രീകരപ്പമാണു് ഇതിൽനിന്നും നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്. വിശ്വസാഹിത്യം എന്ന പരിയുന്ന ഔന്നാണെന്നു സ്ഥാ തിക്കാതെ തരമില്ല. സാഹിത്യം ഭാഷാപരിധികളേയും രാഷ്ട്രപരിധികളേയും ഉച്ചംഘിച്ചു് ഇന്നത്തെ വാണിജ്യവും വ്യവസായാദിപോലെതന്നെ സാത്യപ്പള്ളക്കിക്കമായിത്തീ ന്തിരിക്കുന്നു. ചെറുകമാസാഹിത്യത്തിനു രണ്ടു ദശകളില്ലെന്നു്. മോപ്പസാങ്കു്, ചെക്കോവു് ഇവക്കെന്നുള്ളൂള്ള ചെറുകമക്കാരുണ്ടിനും, അവക്കു ശേഷമുള്ളവ മററാരിനും. ആദ്യത്തെ ചെറുകമക്കാരും ഒരുതരം കട്ടിനോവലുകളായിരുന്നു. മോപ്പസാങ്കു് ചെറുകമയെ ഒരു വണ്ണകാവ്യമായി തുപാന്തരപ്പെട്ടതിനി. ചെക്കോവു് ഒരു ഭിഷഗ്രരനായിരുന്നു. രോഗിയുടെ നാഡി പരിശോധിക്കുന്നതുപോലെ അദ്ദേഹം സമുദായശരീരത്തെ നിഷ്പക്ഷമായും നിഷ്പന്നമായും പരിശോധിക്കുവാൻ യത്തിച്ചു. ചെക്കോവിൻറെ ചെറുകമകളാണു് ഇംഗ്ലീഷുഡാഷയിലുള്ള മീസി...കമാകാരനുാക്കും. പ്രചോദനം നല്കിയിട്ടുള്ളതു്. വിശ്വസാഹിത്യക്ക്ലോഡ് നേരം നമ്മുടെ ഭാഷയിലും കുടച്ചുകൈ ചലനങ്ങളാക്കിയിട്ടുണ്ടു് സമ്മതിക്കുവാൻ നമ്മുടെ ചെറുകമകളിലൂടെ എന്ന കണ്ണാടിച്ചുപാശ് മതി.

കാര്യരിൻറെ ചെറുകമക്കാരും ഗ്രന്ഥത്രപത്തിൽ പുരിപ്പു ഫന്നതു് ഇപ്പോരാ ആദ്യമായിട്ടാണെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല കമകളും സാഹിത്യരസികരുക്കാക്കു് സുപരിചിതമാണു്. ഈ സാഹിത്യശാഖയിൽ അദ്ദേഹം കൈവരിച്ചിട്ടുള്ള വിജയം സർവ്വമാ പ്രശംസാർഹമാണു്.

മലയാളത്തിലുള്ള ഏററുവും നല്കു പത്രത്തെ ചെറുകമക്കാരും തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടാൽ ഇപ്പുന്നുക്കത്തി

ലെ ‘ചെക്കത്താൻ’ എന്ന കമയും പട്ടികയിൽ ഉൾപ്പെട്ടതു നാതിനു് എനിക്കേ റണ്ടാമത്തൊന്നാലോച്ചിക്കേണ്ടിവരികയില്ല.

കമാകാരൻറെ കൈപ്പുണ്ടും മേല്പുമേൽ വിളങ്ങേണ്ട എന്ന ആശംസയോടെ ഇപ്പുന്നുകരെത സഹ്യയുണ്ടായോ മുമ്പിൽ പ്രത്യയപൂർണ്ണം അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

